

Hồi 27

Mê Hồn Cốc

Ngày Trùng Cửu là ngày lễ cổ của dân Trung Nguyên. Tùy theo địa phương người ta làm lễ khác nhau theo tập quán của mỗi nơi, nhưng chung quy dân chúng chọn ngày đó để làm lễ cúng gia tiên, cùng thăm mộ những người đã khuất, đại để cũng như tiết Thanh Minh vậy. Có điều khác là ngày Thanh Minh người ta tảo mộ ông bà cha mẹ hay thân nhân, còn lễ Trùng Cửu dành để viếng mộ các vị danh thần hay các nhân vật lịch sử được tôn thờ như thần thánh.

Ngày Trùng Cửu năm đó, dân chúng các tỉnh Tứ Xuyên cũng làm lễ như mọi năm, tục lệ ở đây dùng một ngày trước để đi thăm viếng các di tích lịch sử hay các mộ phần của các danh tướng đời trước, nên ngay từ ngày sáng sớm ngày mồng tám, ngoài quan đạo đã có vẻ tấp nập khác thường.

Tuy nhiên, người dân địa phương ở huyện Từ Quang tỉnh Tứ Xuyên hôm đó không khỏi ngạc nhiên khi thấy ngoài quan đạo có nhiều người qua lại, toàn thị là người xa lạ, không phải người ở phương này. Có điều hôm đó là ngày tết cổ nên người ta chỉ làm lạ đôi chút, rồi lại bỏ qua ngay, người nào người nấy bận lo việc gia đình của mình.

Nếu những dân cư địa phương chú ý, họ sẽ còn ngạc nhiên hơn nữa vì thấy những đoàn người lạ đó toàn đi về phía Phong Ba Lãnh thuộc dãy Ngụy Vân Sơn, ở cách huyện lỵ Từ Quang lối tám chục dặm về phía Đông Nam.

Phong Ba Lãnh có di tích cổ điển gì khiến nhiều người chọn ngày Trùng Cửu đi về phía đó như vậy! Tuyệt nhiên không có gì.

Hơn nữa, đối với cư dân địa phương ở miền núi này, Phong Ba Lãnh là nơi hoang vu đáng sợ nhất, hàng năm không có người qua lại bao giờ.

Phong Ba Lãnh chính là chốn rừng thiên nước độc, một vùng núi cao ngất, rừng cây rậm rạp, càng đi sâu vào trong càng thấy hình thế núi non hiểm trở.

Phong Ba Lãnh không có cư dân, mà ngay cả những thợ săn hay tiểu phu kiếm củi, cũng không dám đi sâu trong miền đó bao giờ.

Phàm những miền rừng núi hoang vu không ai qua lại, thường hay phát sinh ra những truyền thuyết rợn người. Dân cư huyện Từ Quang không biết từ bao đời trước đã truyền tụng một chuyện hoang đường, nói rằng ở giữa Phong Ba Lãnh có một thung lũng tên gọi Mê Hồn Cốc, là sào huyệt của quỷ ma.

Cứ theo truyền thuyết thì ở Mê Hồn Cốc có một Ma Vương sống đã mấy trăm năm, tụ hợp một lũ yêu ma làm bộ hạ, thường đi ra ngoài bắt lương dân về hút máu ăn thịt, xương chất thành đống, nên trong Mê Hồn Cốc còn có một nơi gọi là Bạch Cốt Cô Lâu, tức là một nơi tích trữ toàn xương người thành núi.

Truyền thuyết ăn sâu vào óc mê tín dị đoan của dân cư địa phương, nên không có ai dám mạo hiểm đến đó thăm dò.

Lời đồn đại như vậy còn ai dám bén mảng. Ngay cả những thôn ấp nhỏ ở gần Phong Ba Lãnh cũng kinh hãi dọn đi nơi khác xa hơn, ác danh của địa phương này cứ thế lan rộng.

Phong Ba Lãnh ghê gớm như vậy mà có nhiều người lạ đi về phía đó. Việc gì đã xảy ra.

Trời đã ngã tối. Đêm mờng tám, trong các khu rừng âm u xung quanh Phong Ba Lãnh có những bóng người thấp thoáng, hành động cực kỳ bí mật, như những bóng ma.

Những bóng người tiến đến mỗi lúc một đông. Họ họp nhau lại thành từng toán, và rải rác khắp khu rừng, chỗ nào cũng có toán người như vậy.

Tuy chia từng toán nhưng sự liên lạc thật chặt chẽ như thể một đạo quân cùng tiến.

Toán người ở phía bắc đông nhất, có tới hơn một trăm người. Tất cả đều im lặng, không một tiếng xì xào.

Khoảng đầu trống canh hai, giữa toán người đó, một giọng trầm khế hỏi:

- Mọi người đến đủ chưa?

Một giọng của một vị lão già kính cẩn đáp:

- Khái bẩm bang chủ, vừa có tin liên lạc, mọi người đều đông đủ. Các toán tây, nam, đông đều đến cả vị trí sẵn sàng.

- Tốt lắm, trưởng lão hãy mật truyền khẩu lệnh: đúng như kế hoạch đã định, giờ Ngọ ngày mai, chúng ta nhập Mê Hồn Cốc.

Tiếng ông già do dự:

- Bang chủ, chúng ta có nên tiến vào trước giờ đó không?

Giọng người trẻ nghiêm nghị đáp:

- Không nên. Bọn Cầu Hồn Bang và U Minh Cung đã định đúng giờ Ngọ cử hành diễu lễ. Ta cũng theo đúng giờ đó đến nơi để kịp dự... đại lễ của chúng. Bốn nhân muốn các ma đầu phải tụ họp ở một chỗ để tiện bề hành động, khỏi phải lùng kiếm chúng mất công.

- Bang chủ cao kiến rất hợp lý. Thuộc hạ truyền ngay mật lệnh.

- Phiền trưởng lão khó nhọc một phen.

Sau đó tiếng nói im bật, chỉ còn dáng người thoáng giữa rừng cây.

Dĩ nhiên những toán người đó là quần hào võ lâm, dưới quyền lãnh đạo của Kim Ngang Tiều, minh chủ của võ lâm, tụ họp lại diệt trừ bọn Cầu Hồn Bang và U Minh Cung.

Khoảng đầu tháng chín, do đệ tử Cái Bang mật báo, quần hào ở chùa Bắc Thiếu Lâm đã được biết rõ sào huyệt bí mật của Cầu Hồn Bang đặt trong Mê Hồn Cốc ở Phong Ba Lãnh. Liền sau đó kế hoạch tấn công được ấn định.

Quần hào chia ra làm bốn đại toán, tiến theo bốn phía Đông, Nam, Tây, Bắc, sẵn sàng đột nhập Mê Hồn Cốc đúng giờ Ngọ của ngày Trùng Cửu. Kim Ngang Tiều thân hành lãnh đạo đệ tử Cái Bang và một số đệ tử Ngũ Quỷ Môn, tiến vào hướng Bắc là hướng cửa chính của Mê Hồn Cốc.

Còn ba toán kia gồm các đệ tử Bắc Thiếu Lâm, các cao thủ đại môn phái, chỗ nào thiếu lại do đệ tử Ngũ Quỷ Môn và Cái Bang bổ khuyết. Mỗi toán đều do bậc tiền bối võ lâm lãnh đạo, nhưng toàn thể phải tuân lệnh thống nhất của Minh chủ Kim Ngang Tiều.

Trong ba toán này, toán thứ nhất do Siêu Đức đại sư, Phương trượng chùa Bắc Thiếu Lâm lãnh đạo, gồm các đệ tử Bắc Thiếu Lâm.

Toán thứ hai gồm có phần lớn đệ tử Ngũ Quỷ Môn, các nhân vật võ lâm, do Thiên Diệu Thần Cái lãnh đạo. Còn toán thứ ba gồm toàn cao thủ các môn phái, do Bách Trượng Thiền Sư lãnh đạo.

Trước khi đến bao vây Phong Ba Lãnh quần hào đã nghị kế tiến công sắp đặt có quy củ, chẳng khác gì bốn đạo binh hùng mạnh, nên lúc đến nơi toán nào vào toán ấy, đội nào vào đội ấy, trật tự vô cùng.

Ngoài ra, các vị trưởng lão Cái Bang lại lãnh nhiệm vụ liên lạc, nên cả bốn toán hành động thống nhất, không có chút nào sai lạc.

Đêm mồng tám, quần hào chia nhau canh gác, người nào xong phận sự, ngồi dưới gốc cây hành công dưỡng thần. Cả một đoàn gồm ba trăm người hành động bí mật, nhưng vì đông người, sợ không bảo toàn được tung tích, có thể bị đối phương nhìn thấy.

Bởi vậy, các vị trưởng lão Cái Bang đã bang định kế hoạch với Kim Ngang Tiều, đề ra lệnh tăng gia canh phòng trong lúc đêm tối, sợ địch bất thần đánh úp.

Nhưng suốt đêm đó, không có sự gì khác lạ xảy ra. Mọi người hơi ngạc nhiên, nhưng cho là chưa tiến vào đất địch nên chưa có động.

Sáng hôm sau, đúng ngày Trùng Cửu, Kim Ngang Tiều hạ lệnh giở lương khô ra ăn uống từ sáng sớm. Đoạn mọi người sắp đặt gọn gàng, sắp sửa lại binh khí chờ lệnh tiến công.

Vào đúng trưa hôm đó, bốn toán anh hùng theo kế hoạch định từ trước, chỉ ra làm bốn mặt, cùng kéo cả vào Mê Hồn Cốc.

Đường đi vào trong cốc hiểm trở khó khăn lại phải vượt qua một dãy núi bọc ngoài, cao như bức tường thành khổng lồ.

Mỗi người đã chủ định sẵn, nên hết sức đề phòng những toán quân canh gác phía ngoài. Nhưng các toán tiên phong đi không gặp trở ngại, ngay những nơi hiểm trở nhất, có thể dùng làm nơi bố trí mai phục, cũng không thấy bóng quân địch ở đâu.

Các vị trưởng lão Cái Bang kinh lạ không thấy vọng canh nào của đối phương:

Có người nói:

- Bọn Cầu Hồn Bang và U Minh Cung quá tự tin, không đặt người canh phòng phía bên ngoài, chúng quả đến ngày tuyệt mật.

Nhưng Ngô Trưởng lão nét mặt nghiêm nghị khẽ nói:

- Cầu Hồn Bang chủ quỷ kế đa đoan, không biết chừng chúng có mưu kế gì đây.

Tri Đường chủ nóng nảy nói:

- Dù chúng có quỷ kế gì, chúng ta cũng quyết vào tận sào huyệt của chúng, diệt trừ bọn ma đầu, không để sót một tên nào.

Ba toán khác cũng ở trong tâm trạng tương tự, vì không thấy quân địch cản đường. Nhưng các nhân vật tiền bối võ lâm đều là những tay giang hồ lão luyện, thấy sự khả nghi chẳng dám coi thường, lập tức hạ lệnh tăng gia đề phòng cảnh giác.

Vào khoảng một tiếng đồng hồ sau, cả bốn toán đã vượt qua khỏi dãy núi. Sau khi nổi ám hiệu chờ cho toàn thể quần hào cùng lên tới đỉnh núi, Kim Ngang Tiều mới hạ lệnh cho tiến xuống thung lũng trước mặt, tức là nơi gọi là Mê Hồn Cốc.

Bốn toán người lúc này đã trông thấy nhau, hợp thành từng đoàn người trông như bốn con rắn lớn, cùng từ mặt Tây Nam đổ xuống Mê Hồn Cốc.

Xuống đến lưng chừng núi, mọi người đã thấy Mê Hồn Cốc hiện rõ trước mặt.

Đột nhiên từ giữa Mê Hồn Cốc vọt lên ba cây pháo lệnh, bay thẳng lên trời rồi nổ bùng bùng, nghe như tiếng sấm động.

Biết rằng địch đã phát hiện, mọi người dừng lại, nhìn xuống thung lũng quan sát.

Quang cảnh trước mặt khiến cho quần hào kinh ngạc không khỏi thấy chút lo ngại. Bởi vì bọn Câu Hồn Bang và U Minh Cung đã giàn thành thế trận từ bao giờ.

Nguyên Mê Hồn Cốc rất rộng, nhưng phân nửa là một rừng trúc rậm rạp, còn một nửa là bãi đất rộng mênh mông, như thế một bãi thao trường có thể chứa hàng vạn quân sĩ.

Sau rừng trúc là một loạt các tòa nhà cổ kính, không biết xây cất từ bao giờ và những căn nhà mới cất, tựa như một thôn trang nhỏ.

Tất cả những tòa nhà này đều treo đèn kết hoa, rõ ràng là cảnh đại lễ.

Nhưng ngoài rừng trúc, bắt đầu nơi bãi đất rộng là một kỳ đài rất lớn.

Bọn Câu Hồn Bang, U Minh Cung đông có tới năm trăm người đã dàn thành thế trận ở đây. Dưới ánh nắng gay gắt, binh khí lấp lánh sát khí rợn người.

Thế trận đông như bình bát quái, phía ngoài tám cửa đều có đệ tử Câu Hồn Bang hay U Minh Cung chia nhau đứng. Từ mỗi cửa vào đến kỳ đài có đến mười cao thủ cầm gươm sáng quắc.

Bọn Câu Hồn Bang đeo mặt nạ bằng đồng còn U Minh Cung bịt mặt. Tất cả đều trang phục quái lạ, hình dung lạ thường, tất cả đều đứng im phăng phắc như tượng gỗ, y hệt như một lũ quỷ từ Diêm Phủ vừa chui lên xuất hiện giữa thanh niên bạch nhật.

Tám cửa vào trận đều có cao thủ trấn giữ, khí thế uy nghiêm, sát khí đằng đằng, bóng gươm dao rợp trời.

Mới nhìn qua tưởng là thế trận thường nhưng khi quan sát kỹ, thấy biến hóa ảo diệu, quả là một loại kỳ môn trận pháp.

Chủ trận chiếm ngay kỳ đài, lúc này cũng xuất hiện đủ bộ. Câu Hồn Bang chủ ngồi ghế chính giữa. Dưới một loạt tán lộng, cờ xí, coi như một vị tướng soái. Hai bên tả hữu Câu Hồn Bang chủ là hai nhân vật mặc y phục trắng từ đầu đến chân, mặt cũng trùm vải trắng không biết rõ diện mạo như thế nào. Nhưng chỉ nhìn qua cách phục sức, quần hào đã hiểu ngay đó là vợ chồng chủ nhân U Minh Cung, Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long và Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng.

Nhưng xung quanh Cầu Hồn Bang chủ còn nhiều nhân vật để lộ diện, mặc đại bào. Đó là Phi Long Thư Sinh, Áo Ma Đầu Đà. Lãnh Xà Bà Bà, cùng một loạt những ma đầu khét tiếng của võ lâm. Một vài nhân vật chính là phái đã nghe theo lời dụ dỗ hay bị uy hiếp, lúc này cũng có mặt trên kỳ đài. Những người này vì danh phận khá cao nên khỏi phải gia nhập hàng đệ tử đứng dưới trận.

Quần hào đứng sững người nhìn thế trận của đối phương trong lòng chẳng khỏi nghi ngại. Quả nhiên thanh thế của Cầu Hồn Bang và U Minh Cung chẳng phải là nhỏ.

Các nhân vật tiền bối lãnh đạo các toán quần hào lúc này đã đến bên Kim Ngang Tiều cùng chàng quan sát thế trận.

Bổng nhiên Thiên Diện Thần Cái chau mày nói:

- Hai kẻ ngồi trên ghế ngay bên hữu kỳ đài là người nào mà lão phu không được rõ.

Các nhân vật tiền bối nghe nói chú ý nhìn, quả nhiên thấy hai nhân vật quái dị, một nam một nữ, tuổi không biết bao nhiêu, có thể đến gần một trăm tuổi, nhưng hình dung cổ quái. Tóc dài xói ngang vai, người gầy dẹt, nước da đen nhám, trông như hai con quỷ.

Quần hào kinh ngạc, vì không hiểu lai lịch hai ma đầu đó, nhưng xét theo lối ngồi của cả hai, mọi người hiểu hay đó là hai nhân vật được đối đãi vào hàng thượng khách, quý trọng vô cùng.

Bách Trọng Thiên Sư ngắm nhìn một hồi, bỗng cất tiếng kinh dị nói:

- Quái lạ, không lẽ hai lão ma này còn sống đến bây giờ...

Kim Ngang Tiều gượng cười tiếp lời Bách Trọng Thiên Sư:

- Thiên sư nhận xét không sai. Hai ma đầu đó chính là Thiên Địa Tuyệt Nhân Ma mà đa số anh em Ngũ Quỷ Môn đã nhận biết.

Địa Tuyệt Nhân Ma tức là lão quái bà đã xuất hiện trên Kim Đỉnh Tự rồi sau đuổi theo Kim Ngang Tiều và ra tay đấu lực với Hắc Cốt Ma Nương. Còn Thiên Tuyệt Nhân Ma chính là lão quái đã định cướp kiếm trong đại hội của Cầu Hồn Bang trên Tam Đầu Sơn, nhưng rút cuộc bị thất bại vì tay Kim Ngang Tiều.

Đôi lão quái này xưa nay ngang tàng, hành động tự lập, không chịu kéo bè kết phái với ai bao giờ. Chỉ vì Thiên Tuyệt Nhân Ma bị thất bại về tay Kim Ngang Tiều một lần nên y căm hận, quyết tìm Kim Ngang Tiều trả thù cho bằng được.

Cầu Hồn Bang chủ là tay xảo quyệt, quỷ kế đa đoan, nên sau khi biết chuyện vội tìm đến đôi ma đầu đề nghị kết liên, một mặt hứa tìm bằng được Kim Ngang Tiều để y trả hận cũ.

Quả nhiên Song Ma thuận lời ngay, tạm thời đóng vai thượng khách của Câu Hồn Bang và U Minh Cung.

Các nhân vật tiền bối nghe rõ lai lịch của hai tên ma đầu cái thế, trong lòng đã thấy kinh hãi thâm. Vì ác danh của Thiên Địa Song Ma đã được truyền tụng trong võ lâm mấy chục năm liền, võ công của cả hai lại cao đến độ bất khả trắc, nếu hai ma đầu liên thủ, e khó lòng địch nổi.

Trong lúc quần hào còn đang kinh dị ngấm nhìn trận thế của đối phương, bỗng thấy một chuỗi cười lạnh lạnh rợn người từ Mê Hồn Cốc vọng tới. Đó là tiếng cười của Câu Hồn Bang chủ.

Từ chốn kỳ đài đến chỗ quần hào đứng khoảng cách rất xa, vậy mà tiếng cười của Câu Hồn Bang chủ vọng đến nghe rõ mồn một, kể võ công tầm thường còn thấy đỉnh tai nhứt óc, như vậy đủ hiểu nội lực của Câu Hồn Bang chủ sung mãn dường nào.

Nghe tiếng cười đó Kim Ngang Tiêu giật mình nghĩ thầm: Công lực của Câu Hồn Bang chủ lại tinh tiến thêm một tầng nữa cũng như gã anh cả luyện thêm được Hồng Nê Xích Chương, chắc hẳn trong thời gian qua gia đình Câu Hồn Bang chủ có luyện thêm võ công.

Chợt nghĩ tới một việc, Kim Ngang Tiêu bỗng rùng mình, toát mồ hôi trán. Chàng đã hiểu Câu Hồn Bang chủ vì sao có công lực cao thâm hơn trước.

Giữa lúc đó, tiếng cười của Câu Hồn Bang chủ đã dứt, ỹ dùng phương pháp truyền âm, vận dụng kinh lực vào âm thanh nói vọng với giọng nói the thé:

- Kim tiểu tử, lũ trọc đầu và mấy tên ăn mày sắp chết kia, bốn tọa chờ đợi các ngươi ở đây đã lâu rồi, các ngươi có biết không?

Quần hào nghe nói rùng mình đánh thót một cái. Mọi người đã định ninh đến đây tấn công bất thần đối phương, chẳng ngờ đối phương đã biết từ trước, ung dung sắp đặt chờ đợi. Như vậy chẳng phải đã rơi vào bẫy của đối phương rồi hay sao?

Tiếng cười lạnh lạnh của Câu Hồn Bang chủ lại vọng tới:

- Ha... ha... các ngươi đã trúng phải kế của Câu Hồn Bang chủ rồi. Các ngươi tưởng đã tự lực dò thám được bốn bang ở Mê Hồn Cốc hay sao? Các ngươi bỗng dưng được biết ngày Trùng Cửu là ngày khai bang đại diện của bốn bang, có phải là tình cờ đâu. Nếu bốn bang chủ không hạ lệnh cho thuộc hạ cố ý tiết lộ những điều ấy, làm sao các ngươi biết được?

Mọi người nghe đến đây bỗng bừng tỉnh ngộ. Quả thật đệ tử Cái Bang bỗng dưng được nghe thấy tin tức, báo cáo về bản doanh rất nhiều, còn trước đó mặc dầu biết bao công phu dò thám điều tra, không ai biết Câu Hồn Bang và U Minh Cung lập sào huyệt ở đâu.

Tiếng nói của Câu Hồn Bang chủ lại vọng đến:

- Chẳng qua bốn Bang chủ muốn các người đến đây nạp mạng, nên mới dùng một kế nhỏ để cho đệ tử bốn bang loan truyền tin tức, dẫn dụ các người đến đây, hầu khỏi phải đi tìm từng bọn các người thanh toán. Ha... ha... Trung Nguyên Duy Nhất Võ Lâm Đại Phái sẽ mở thịnh đến khai bang vào ngày Trùng Cửu hôm nay thật, nhưng không phải như các người dự đoán. Đại điển hôm nay sẽ cử hành chậm một chút, nhưng ta sẽ dùng máu của các người để tế cờ.

Giọng nói the thé của Câu Hồn Bang chủ lạnh lùng tàn độc khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình. Quả nhiên hôm nay, bao nhiêu hung tính độc ác của Câu Hồn Bang đã bộc lộ ra lời nói, không còn giữ gìn gì nữa.

Kim Ngang Tiều đã thâm đoán được lai lịch Câu Hồn Bang từ lâu, lúc này nghe giọng nói của y, tuy đã có thuốc "Biến Âm" nhưng chàng không khỏi so sánh với những giọng nói mà chàng đã nghe được trước đây. Chàng thấy lạnh sống lưng, không ngờ một con người như vậy lại có tâm địa độc ác hơn lang sói, dữ dằn hơn hổ báo, sâu hiểm hơn rắn độc.

Tác dụng tâm lý của Câu Hồn Bang chủ quả nhiên lợi hại. Y đã dụng ý làm lung lạc tinh thần quần hùng, nên mới lên tiếng bộc lộ âm mưu của y như vậy. Thành ra chưa giao chiến, quần hào đã cảm thấy kinh hãi, vì biết rằng toàn thể mọi người đã trúng phải kế độc của đối phương.

Câu Hồn Bang chủ ngừng một lát như để lời nói của y thấm thía đến ruột gan của đối phương. Bọn Kim Ngang Tiều chưa kịp lên tiếng trả lời, bỗng lại nghe tiếng nói của Câu Hồn Bang chủ quát lớn:

- Phóng lệnh tiễn!

Tức thì trong trận có tiếng hô, rồi "đùng đùng..." mấy tiếng nổ vang. Lần lượt bốn chiếc tên lửa bay thẳng lên trời. Những tên này vừa bay lên đã thấy phun ra một luồng khói mỗi chiếc tên một thứ màu sắc, xanh, đỏ, vàng, đen.

Tên hiệu vừa bay lên, tại những ngọn núi xung quanh đã thấy nổi hỏa lệnh. Không biết mai phục từ bao giờ, mấy trăm tên đệ tử Câu Hồn Bang và U Minh Cung, do bọn cao thủ Hồng Y Ngự Điện và Hộ Pháp, Trưởng Lão lãnh đạo nhất tề xuất hiện trên các ngọn núi đó,

tiếng hô vang trời, quân mai phục đem cò “Mặt quỷ” của Câu Hồn Bang theo hiệu lệnh tiến xuống các đường hẻm, chặn đường thoát thân của quần hào.

Cứ theo tình hình này, quần hào võ lâm đã bị bao vây chặt chẽ rồi. Câu Hồn Bang chủ quả là tay túc trí đa mưu, lòng dạ hiểm độc, nên y đã cho mai phục sẵn sàng, chờ cho quần hào lọt vào hiểm địa mới bao vây.

Câu Hồn Bang chủ đắc chí cười the the:

- Các người nằm trong tay ta rồi. Bốn bang chủ hạ lệnh: kẻ nào buông khí giới đầu hàng sẽ được đối đãi tử tế, đương nhiên gia nhập bốn bang, kẻ nào kháng cự lúc chết sẽ không toàn thây.

Quần hào chứng kiến đối phương phô trương thanh thế, bày mưu thần chước quỷ ra dọa nạt, cũng có người non gan khiếp sợ, trong lòng đã chột dạ.

Nhưng đó chỉ là những người võ công tương đối non kém và cũng có rất ít.

Còn đại đa số đều là những phần tử tinh hoa của võ lâm đương thời, nếu chẳng phải là hào kiệt một phương thì cũng là tôn sư lãnh đạo các môn phái, có đâu khiếp sợ trước lối dọa dẫm đó.

Nhất là những nhân vật tiền bối, thuộc thành phần chỉ huy như Bách Trượng Thiền Sư, Siêu Đạc đại sư, Túy Phật Thiền Hồ, Thiền Diệu Thần Cái, Giang Nam Tử Quỷ, v. v... lại là nhân vật thượng đỉnh của võ lâm.

Thấy kế hoạch gian ác của Câu Hồn Bang chủ, mọi người mặt lạnh như tiền, mắt sáng quắc biểu lộ một ý chí cương quyết khác thường.

Tuy không ai lên tiếng đáp lời Câu Hồn Bang chủ, nhưng tất cả đều chung một ý nghĩ: bọn gian tà Câu Hồn Bang và U Minh Cung quả lại đại họa của võ lâm, nếu không nhân cơ hội này trừ khử chúng còn chờ đến bao giờ nữa.

Các nhân vật tiền bối đứng vây quanh Kim Ngang Tiều, lạnh lẽo nhìn chàng như đợi hiệu lệnh phát ra.

Họ đều là những người kiến cao thức quảng, một khi đã tôn Kim Ngang Tiều lên làm minh chủ, tất cả đều tuyệt đối tôn trọng tôn ti trật tự, một lòng chờ mệnh lệnh của chàng, chẳng dám khinh xuất ngổ lời trong lúc nghiêm trang như thế.

Kim Ngang Tiều đã hành động ra sao?

Ngay từ lúc Câu Hồn Bang chủ dùng phép truyền âm, kêu gọi đích danh chàng khi lâm trận. Nhưng khuôn mặt của chàng vẫn đanh lại, biểu lộ một sự quyết tâm ghê gớm.

Giờ phút này chính là giờ phút Kim Ngang Tiều mong đợi từ bao năm nay, kể từ lúc chàng lìa bỏ Kim gia trang trong cơn lửa cháy ngất trời, lưng mang hai vết thương trầm trọng, một mình con ngựa trốn thoát bọn cường địch Cầu Hồn Bang.

Trong khoảnh khắc hình ảnh phụ thân và mẫu thân chết thảm dưới ngọn đao kiếm của Cầu Hồn Bang, cùng Kim gia trang bị tàn phá, xác gia nhân ngổn ngang, hiện rõ trong tâm khảm Kim Ngang Tiều, khiến lửa hận thù bốc sôi trong huyết quản.

Giờ phút trả thù đã đến. Mối thù sâu như biển cả, cao như Thái Sơn đã đến giờ phục hận.

Kim Ngang Tiều xúc động, nhưng chỉ trong khoảnh khắc lòng chàng đánh lại. Lúc này bao nhiêu lời nói cũng vô ích. Bởi thế để mặc cho Cầu Hồn Bang đắc chí ngông cuồng, chàng không đáp lại một lời.

Chờ cho Cầu Hồn Bang chủ nói xong, chàng từ từ quay lại, đưa mắt nhìn quần hào đứng sau một lượt. Đôi mắt Kim Ngang Tiều lúc đó lóe lên một tia nhìn ghê gớm, khiến ngay những người thường ngày thân cận nhất với chàng cũng phải rùng mình khiếp hãi.

Nhưng đồng thời cái nhìn đó khích lệ mọi người đến cực độ. Ngay cả những kẻ chồn lòng do dự, thấy vẻ mặt và tia mắt của Kim Ngang Tiều lúc đó bỗng thấy tin tưởng và phấn khởi.

Họ yên lòng vì đã hiểu rằng được một tay võ học kỳ tài nhất thiên hạ chỉ huy và họ tin tưởng chỉ có thắng chứ không thể có bại.

Kim Ngang Tiều quay mình lại nhìn mọi người một lượt rồi nói một câu đơn giản nhưng lòng cương quyết sắt đá:

- Chư vị anh hùng, đã đến lúc chúng ta trừ họa cho võ lâm!

Chàng chỉ nói thế thôi, rồi quay lại nhìn về phía trận của đối phương.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiều đưa tay lên cầm chuôi kiếm đeo ở sau lưng. Chàng từ từ rút thanh Hồng Tử Kiếm ra khỏi vỏ. Một luồng hồng quang bỗng chói lòa.

Hồng Tử Kiếm, kiếm lệnh của Ngũ Quỷ Môn, nhưng lúc này chàng đã trở thành kiếm lệnh của mình chủ võ lâm!

Kim Ngang Tiều rút kiếm ra khỏi bao rồi đột nhiên chàng giơ thanh gươm sắc hồng lên khỏi đầu để cho tất cả quần hào đều nhìn thấy rõ.

Kiểm lệnh của Minh chủ võ lâm quả nhiên có mãnh lực phi thường. Vừa thấy luồng hồng quang lóe lên, hơn ba trăm anh hùng hào kiệt như chạm phải luồng điện, một luồng hào khí lạ lùng bỗng truyền vào cơ thể mọi người.

Lập tức mấy trăm miệng cùng reo lên:

- Kiểm lệnh đã ban... Quyết sát! Quyết sát!

Tiếng reo vang dội núi rừng. Đó là tiếng trả lời duy nhất đối với những lời kêu gọi của Câu Hồn Bang chủ.

Kim Ngang Tiều mất tia hung quang, mặt lộ đầy sát khí, khoa thành kiếm một vòng trên đầu rồi chỉ xuống trận tuyến của đối phương, quát lên một tiếng như sét nổ:

- Tiến!

Dứt lời, luồng hồng quang đã lóe lên thành hình một chiếc cầu vòng dài đến hơn bảy trượng. Đó là Kim Ngang Tiều đã nhảy đi trước, xông thẳng xuống thế trận của Câu Hồn Bang và U Minh Cung.

Các nhân vật tiền bối võ lâm miệng thét lên hiệu lệnh nhưng thân hình đã như làn chớp nhảy theo liền Kim Ngang Tiều. Toàn thể quân hào nhảy theo.

oOo

TỬ CHIẾN BÊN RỪNG TRÚC

Lệnh tấn công do võ lâm minh chủ ban ra nhưng kế hoạch tấn công đã do các vị lãnh đạo quân hào quyết định.

Các nhân vật này nhìn qua thế trận kỳ môn của đối phương chẳng dám coi thường, nên đã phân ra thành nhiều ngã tấn công vào trận, để dò thêm thế trận biến đổi ra sao.

Quả nhiên tình thế chuyển biến không ngoài dự đoán của các nhân vật tiền bối, kỳ môn pháp của Câu Hồn Bang chủ có nhiều thế hư hơn thế thực.

Khi quân hào chia ra làm bốn ngã đánh vào thì trong thế trận lập tức biến đổi. Đôi bên chưa giáp chiến thì đạo quân bao vây của Câu Hồn Bang và U Minh Cung ở phía sau đã ập lại, biến thành một thế hình đáng cung.

Đồng thời thế trận đổi khác. Câu Hồn Bang chủ và bọn ma đầu ở phía trên kỳ đài đã biến đầu mất, trong trận đã mở rộng, nhưng phía trước cũng hợp thành đội hình khép lại.

Trong khoảnh khắc, quần hào đã bị bao vây ở giữa.

Điều này các nhân vật võ lâm đã dự đoán ngay được từ đầu cho nên họ để mặc cho đối phương bao vây, chỉ tương kế tựu kế hợp lại thành đội ngũ. Chính giữa là chủ trận, còn bốn phía là bốn cửa Đông, Tây, Nam, Bắc ứng chiến với địch.

Các nhân vật võ lâm đã thừa biết đối phương lập kế bao vây nhưng quần hào tự tin có võ công xuất chúng, có thể dựa vào nhau làm thế ỷ dục để cùng tiến lên sát địch.

Vòng vây của Câu Hồn Bang và U Minh Cung vừa khép lại thì những trận kịch chiến bắt đầu.

Quần hào từ trong vòng vây đánh địch ra bốn phía khí thế dũng mãnh khác thường khiến chỉ trong chớp mắt đã loạn đả.

Ánh đao kiếm, Ngõ câu, Phán quan bút, Thiết côn, Thiết trượng vung lên lấp lánh dưới ánh nắng. Đủ các loại binh khí va chạm vào nhau, nghe đinh tai nhức óc.

Thêm vào đó là những tiếng hò hét của quần hào, tiếng chuông phong và chạm nhau phát nổ dữ dội.

Gần một ngàn người xung đột, lẫn xả vào nhau chém giết. Trong lịch sử võ lâm có lẽ chưa bao giờ có một trận đấu khủng khiếp như vậy.

Quang cảnh trận đấu vô cùng hỗn loạn. Tuy nhiên, sự phân biệt rất dễ dàng. Bọn Câu Hồn Bang đều đeo mặt nạ bằng đồng, còn bọn U Minh Cung trùm vải che kín mặt. Về phía ma đầu, chỉ có một số lộ diện, nhưng hình dung những người này quái gở, trông nhận ra ngay.

Kỳ dư, đều là các nhân vật võ lâm.

Tuy đôi bên loạn đả, nhưng thật ra chỉ độ một tuần trà sau, những cuộc song đấu hay tam đấu rõ từng nhóm. Đó là những tay võ lâm cự phách của đôi bên đã tìm nhau giao đấu.

Ngay từ đầu, Kim Ngang Tiều không dự vào một cuộc đấu nào. Song thanh Hồng Tử Kiếm trong tay chàng đã hóa thành một luồng hồng quang, tựa hồ như đám mây đỏ lượn khắp nơi.

Đám mây đỏ đó đi đến đâu tiếng rú thảm thiết nổi lên, thân người ngã vật xuống, máu đổ ùn ục... phun thành suối.

Hôm nay là ngày chàng đại khai sát giới. Từ khi luyện võ công đến mức xuất thần nhập hóa, Kim Ngang Tiều lại càng hành động thận trọng, không muốn mang nặng sát giới, chàng chỉ ra tay hạ sát khi bị bắt buộc.

Song bây giờ lòng căm thù nung nấu từ lâu được dịp bộc phát, chàng không còn giữ gìn nữa, quyết tâm tận sát kẻ thù.

Bởi thế, cho nên ánh kiếm chàng bay đi đến đâu là gieo chết chóc tới đó. Nhưng Kim Ngang Tiều vẫn nóng nảy như điên. Chàng cố ý tìm kẻ thù nhưng bóng Cầu Hồn Bang chủ đã biệt tăm đâu không thấy.

Kim Ngang Tiều đang chạy khắp mặt trận lưu ý từng cặp giao đầu, bỗng nhiên chàng nghe thấy "ùm... ùm" mấy tiếng cực kỳ dữ dội.

Liền theo đó kinh phong thổi đến khiến công lực cao siêu như Kim Ngang Tiều cũng phải giật mình kinh hãi, kinh lực đó quả là cự phách giang hồ, trong bọn ma đầu ngoài Cầu Hồn Bang chủ và vợ chồng chủ nhân U Minh Cung còn có ai công lực cao siêu như vậy?

Kim Ngang Tiều đưa mắt nhìn về phía kinh phong phát ra nhưng chàng chưa kịp có phản ứng thì cách nơi chàng mười trượng đã có mấy tiếng la thảm thiết nổi lên.

"Bịch... bịch" liền sau đó thanh âm vang lên hai bóng người bay vút lên cao rồi chúc đầu rớt xuống, giã vài cái rồi chết ngay. Đó là nhân vật võ lâm thuộc hàng nhị lưu cao thủ.

Kim Ngang Tiều vừa xót thương vừa tức giận, nhìn ra đã thấy hai bóng người cổ quái cất tiếng cười ha hả, đồng thời ra tay đánh những luồng chưởng phong kinh người.

Hai bóng đó chính là cặp Song Ma mới liên minh với Cầu Hồn Bang: Thiên Tuyết Nhân Ma và Địa Tuyết Nhân Ma.

Bỗng nhiên một bóng người phi thân nhảy đến trước mặt Song Ma nhanh như chớp và một tiếng quát rất trầm nổi lên:

- Ác tặc đừng ngông cuồng, có lão phu đây.

Người vừa nhảy đến chính là một vị lão cái, cụt một tay đầu tóc trắng như tuyết.

Đó là Thiên Diệu Thần Cái.

Thiên Địa Song Ma ngưng cười, cùng lừ mắt nhìn Thiên Diệu Thần Cái.

Thiên Tuyết Nhân Ma bỗng cười nhạt nói:

- Người là tên ăn mày cụt tay, có phải là kẻ vẫn xưng danh Thiên Diệu Thần Cái.

Thiên Diệu Thần Cái gật đầu, nghiêm sắc mặt nói:

- Chính phải, Song Ma đã quy ẩn, ly khai giang hồ từ lâu, có sao ngày nay lại ra mặt cam tâm làm thủ hạ cho Cầu Hồn Bang tác quái với võ lâm.

Địa Tuyệt Nhân Ma cất tiếng cười the thé:

- Lão ăn mày kia, nhà ngươi có ăn nói hàm hồ. Ai làm thủ hạ cho Cầu Hồn Bang?

Thiên Tuyệt Nhân Ma cũng cười nhạt:

- Thiên Diệu Thần Cái, mấy chục năm trước, khi chúng ta tung hoành trên chốn giang hồ, nhà ngươi mới là đứa ăn mày bé con. Ngày nay nhà ngươi công lực được là bao mà dám chống lại bậc tiền bối như chúng ta?

Thiên Diệu Thần Cái thản nhiên nói:

- Song Ma chó vội ngông cuồng. Xưa nay chính vẫn thắng tà, lão phu tuy chẳng biết tự lượng sức nhưng quyết vì võ lâm trừ bạo một phen.

Nghe nói vậy cặp Thiên Địa Song Ma rống lên một tiếng tức giận. Nhưng đôi bên chưa kịp giao đấu thì một tiếng niệm Phật hiệu rất trầm vọng tới:

- A Di Đà Phật! Để bản tăng tiếp Thiên Diệu Thần Cái một tay.

Người vừa đến chính là Bách Trượng Thiền Sư.

Địa Tuyệt Nhân Ma tuy là đàn bà nhưng nóng nảy vô cùng. Cất tiếng the thé quát:

- Cả tên trọc già nữa, ngươi lại đây nạp mạng càng hay. Mau tiếp chuông của lão bà.

Nói dứt lời mục đã dùng tay trái tấn công luôn một chuông đồng thời Thiên Tuyệt Nhân Ma cũng giơ tay thành trảo, nhằm người Thiên Diệu Thần Cái chộp luôn, thế chiêu thần xuất quỷ mật, nhanh như điện chớp, quả không hổ danh đệ nhất ma đầu võ lâm từ sáu chục năm trước.

Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng Thiền Sư là hai nhân vật đệ nhất cao thủ đương thời, nhưng đã biết Song Ma lợi hại như thế nào, nên chẳng dám coi thường vội giở bình sinh tuyệt học ra chống đỡ.

Thế là bốn người hợp thành một cuộc giao đấu ở ngay giữa trận tiền. Cuộc giao đấu thật hết sức dữ dội, kinh phong từ tám ngón chuông phát ra, đẩy những người ở xung quanh xa hẳn ra, thành thử những cặp giao đấu ở gần đó khiếp hãi tự lùi xa tránh luồng kinh lực đó.

Bốn người cuốn vào nhau như bốn luồng khói, khi hợp khi tan, ảo diệu khác thường.

Nhưng chỉ hơn mười chiêu sau, sự hơn kém đã rõ. Công lực của Song Ma quá cao, Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng Thiền Sư đỡ được mấy chiêu của Song Ma thì thấy khí huyết trong người đã đảo lộn, đầu óc choáng váng

Đó chính là chiêu lực của Song Ma chẳng những mãnh liệt vô song mà còn ám tàng một độc khí kinh người. Chiêu lực của Thiên Tuyết Nhân Ma phát ra nhiệt khí hắc như diêm sinh, bàn tay càng đánh càng thấy đen như than, trông qua đủ biết y đã tẩm liễm nhiều thứ độc được từ lâu rồi.

Còn chiêu của Địa Tuyết Nhân Ma phát ra mùi tanh hôi nồng nàn, bàn tay của y lại trắng bệch như da người chết, phát ra âm hàn lạnh người.

Thì ra Thiên Tuyết Nhân Ma chuyên luyện về thuần dương, còn Địa Tuyết Nhân Ma chuyên về thuần âm.

Thấy công lực của đối phương cao, Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng Thiền Sư không dám đấu lực nữa, đành phải gỡ những chiêu số tuyệt học ra chống đỡ và lẩn tránh. Nhưng đồng thời hai người lại phải bế trụ hô hấp, phong tỏa các huyết đạo, để tránh cho độc khí khỏi xâm nhập vào người, thành ra càng đấu càng thấy khó khăn.

Bỗng Thiên Tuyết Nhân Ma cười một tiếng, đôi chiêu của y biến hóa, liên tiếp tấn công một lúc ba mươi sáu chiêu khiến Thiên Diệu Thần Cái khiếp hãi lùi lại một bước giơ tay gạt đỡ.

"Bùng bùng"... Chiêu phong giao nhau. Thiên Diệu Thần Cái đã vận dụng toàn thân chân lực, chống đỡ mấy chục thế chiêu của đối phương, không ngờ chiêu lực, của Thiên Tuyết Nhân Ma càng lúc càng thấy quái dị, kinh lực như đào hải di sơn, làm cho Thần Cái phải rú lên một tiếng, biết rằng tính mạng nguy đến nơi.

Giữa lúc nguy hiểm đó, bỗng thấy "ùm" một tiếng, Thiên Diệu Thần Cái tự nhiên thấy áp lực cất hẳn đi, như vừa thoát khỏi sức nặng của Thái Sơn.

Đồng thời trước mặt có bóng người thấp thoáng và tiếng nói sang sảng nổi lên:

"Thần Cái hãy nghỉ tay, để tại hạ lãnh giáo Song Ma vài thế cao chiêu.

Thì ra người vừa nhảy vào cứu nguy cho Thiên Diệu Thần Cái là Kim Ngang Tiều.

Thấy Kim Ngang Tiều đã đến, Thiên Diệu Thần Cái cả mừng lùi ngay lại. Lúc đó Thần Cái đã kiệt lực, mắt hoa đầu váng, cứ chậm vài chiêu nữa là chết thảm dưới tay Thiên Tuyết Nhân Ma, nên vừa kịp lui ra để điều hòa khí tức.

Kim Ngang Tiều vừa nhảy vào đã đẩy lùi Thiên Tuyệt Nhân Ma một bước nên y kinh hãi nhìn nhận ra Kim Ngang Tiều y bỗng cất tiếng cười khanh khách:

- Tiểu tử, lão phu đang tìm ngươi, ngươi dẫn xác đến quả thật là ngươi biết chiều ý lão phu.

Bách Trọng Thiên Sư đang lưỡng cuống vì Địa Tuyệt Nhân Ma thấy Kim Ngang Tiều đến tinh thần phấn chấn ngay. Không ngờ Địa Tuyệt Nhân Ma đã quát lên một tiếng năm đầu ngón tay như nắm cái móc sắt đinh chộp lấy bả vai Bách Trọng Thiên Sư.

Không né tránh được Bách Trọng Thiên Sư phải gắng gượng giờ hữu chưởng lên gạt. Chỉ thấy bộp một tiếng khô khan, chưởng của Bách Trọng Thiên Sư chạm vào tay đối phương bỗng bắn trở lại, cả một cánh tay của Bách Trọng Thiên Sư rung chuyển, đau buốt như muốn gãy lìa.

Bách Trọng Thiên Sư bị dội lại mấy bước loạng choạng muốn ngã. Nhưng Địa Tuyệt Nhân Ma không tiến lên đuổi theo, mụ bỗng nhảy chéo lại đứng bên Thiên Tuyệt Nhân Ma, nhìn Kim Ngang Tiều cười the thé:

- Tiểu tử, lão bà tử biết ngươi đã luyện được Kiếm Khí của phái Côn Luân nên có ý chờ ngươi từ mấy ngày nay. Hôm nay Song Ma sẽ buộc ngươi nạp mạng và nạp luôn cả bốn tấc U Minh Bát Quái Đồ của phái Côn Luân.

Kim Ngang Tiều đã biết Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trọng Thiên Sư không phải là địch thủ của cặp Thiên Địa Song Ma này nên chàng vội quay lại nói:

- Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trọng Thiên Sư tiền bối hãy dừng tay khán trận, để tiểu bối thừa tiếp Thiên Địa Song Ma.

Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trọng Thiên Sư chưa kịp đáp thì Địa Tuyệt Nhân Ma đã cười lớn:

- Kim tiểu tử, ngươi là đệ nhất cao thủ của võ lâm đương thời, lại luyện được Càn Khôn Kiếm Khí của phái Côn Luân, dù ngươi có một mình giao đấu với hai chúng ta cũng chẳng phải là oan uổng gì.

Mụ chưa nói dứt lời, ngọn chưởng của Thiên Tuyệt Nhân Ma đã tấn công tới trước mặt Kim Ngang Tiều rồi. Đồng thời Địa Tuyệt Nhân Ma múa chưởng vây đánh Kim Ngang Tiều nhanh như chớp.

Sở dĩ Song Ma ra tay nhanh như vậy là cũng có ý khiếp sợ kiếm khí của Kim Ngang Tiều. Song Ma tuổi đã ngoài trăm; lịch lãm giang hồ đã nhiều, nên dự biết rằng nếu tấn công liên tiếp đối phương mãi lo gặt đỡ, sẽ không có thì giờ vận dụng Kiếm Khí ra đối địch.

Bởi thế Song Ma lúc này mới gỡ bình sinh tuyệt học ra đối phó, khác hẳn với trận đấu vừa rồi. Song Ma liền chiêu đấu với Kim Ngang Tiều.

Hai luồng chiêu lực thần dương và thuần âm hòa hợp, bổ sung cho nhau tạo thành sức mạnh hàn thế vô song. Lại thêm chiêu số kỳ diệu, hai ngọn chiêu hàn độc và thuần dương đưa nhau nhắm các yếu huyệt của Kim Ngang Tiều tấn công.

Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng Thiền Sư đã biết Kim Ngang Tiều có công lực kinh người, trong võ lâm ngày nay không có ai địch nổi chàng, nhưng cả hai vị tiền bối không khỏi lo ngại khi thấy chàng phải giao đấu với cặp ma ghê gớm nhất.

Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng Thiền Sư nể lời Kim Ngang Tiều, không muốn nhảy vào tham chiến ngay. Nhưng cả hai đều thầm nghĩ nếu thấy chàng kém thế, lập tức hai người sẽ nhảy ngay vào vòng chiến.

Không ngờ cuộc giao đấu chưa diễn ra được bao lâu thì đã có hai bóng người nhảy đến trước mặt Bách Trượng Thiền Sư và Thiên Diệu Thần Cái, giơ tay tấn công liền.

Người tấn công Bách Trượng Thiền Sư chính là Độc Phật Mê Chân mặc áo đỏ theo lối Hồng Y Ngự Điện của U Minh Cung.

Còn người tấn công Thiên Diệu Thần Cái là một lão ăn mặc ra vẻ văn nhân. Đó chính là Phi Long Thư Sinh, phụ thân của Câu Hồn Bang chủ đó vậy.

Thực ra Độc Phật Mê Chân và Phi Long Thư Sinh đang giao đấu với các trưởng lão của Bắc Thiếu Lâm ở góc phía Tây. Nhưng đột nhiên cả hai nhận được ám hiệu, vội từ bỏ ngay trận đấu để chạy về phía này tấn công Bách Trượng Thiền Sư và Thiên Diệu Thần Cái.

Ý định của bọn Câu Hồn Bang thật vô cùng thâm độc. Chúng mượn tay Thiên Địa Song Ma giết cho bằng được Kim Ngang Tiều nên mới nổi ám hiệu để cho Độc Phật Mê Chân và Phi Long Thư Sinh đến ngăn cản Bách Trượng Thiền Sư và Thiên Diệu Thần Cái không cho hai người này tiếp tay cho Kim Ngang Tiều.

Song Ma vội đánh Kim Ngang Tiều, lập tức gỡ ngay tuyệt học bình sinh. Thì ra vừa rồi đấu với Bách Trượng Thiền Sư và Thiên Diệu Thần Cái, chúng chỉ đánh cầm chừng gỡ độ sáu thành công lực ra thôi. Có lẽ chúng đã biết Kim Ngang Tiều thế nào cũng nhảy đến, nên vừa đánh vừa chờ.

Quả nhiên, khi chúng đã ra tay với Kim Ngang Tiều rồi thì tình thế đột nhiên khác hẳn. Chẳng những Song Ma điều hợp khí công âm dương hòa đồng, tạo thành kinh lực hần thể vô song mà chúng còn giở ngay ra một bộ chương pháp liên thủ, khí thế và chiêu số rất quái lạ.

Hợp chương của Thiên Địa Song Ma bề ngoài giống như Lương Nghi Chương Pháp của phái Thiếu Lâm, nhưng thật ra còn huyền ảo hơn nhiều. Bốn chương hai trắng hai đen liên hoàn hợp nhất, đột nhiên biến thành hai đám mây xoắn xít lấy nhau, đồng thời phát ra thanh âm vi vu, nghe như tiếng âm hồn ai oán khóc than.

Không những thế, hắc bạch liên chương của Song Ma lại ám tàng độc khí ghê gớm, càng vận dụng càng thấy khí độc phát huy. Một vài cặp giao đấu gần đã bị kinh lực đẩy ra xa, nhưng không ngờ khí độc và uế khí của cặp liên chương quái dị đó còn mạnh hơn, tự nhiên xông đến, khiến cả nhân vật võ lâm lẫn đệ tử Câu Hồn Bang và U Minh Cung có đến bảy, tám người cả thấy, ngửi phải độc khí, bỗng rú lên một tiếng hô máu ra chết liền.

Tình hình đó khiến các cặp giao đấu khác phải kinh hoảng, vội vàng tránh ra xa nữa, Song Ma và Kim Ngang Tiều, chỉ còn thấy hai cặp giao đấu ở cách đó năm trượng là cặp Thiên Địa Thần Cái đấu với Phi Long Thư Sinh và Bách Trượng Thiền Sư đấu với Độc Phật Mê Chân.

Còn ngoài ra, cách xa đến hai mươi trượng chu vi, không còn một bóng người nào. Cuộc đấu tay ba giữa Song Ma và Kim Ngang Tiều, thành ra nổi bật lên giữa đấu trường vô cùng hỗn loạn.

Từ lúc Thiên Địa Song Ma hợp chương tấn công chàng, Kim Ngang Tiều đã biết ngay gặp kinh địch. Chỉ mấy lần giao chương đầu. Cự Linh Thần Chương của Kim Ngang Tiều đã bị liên chương hắc bạch của Song Ma đánh dội trở lại.

Kim Ngang Tiều kinh hãi thâm, nhận thấy công lực của Thiên Địa Song Ma còn cao hơn Văn Thánh và Võ Thánh của Bắc Thiếu Lâm những hai thành hỏa hầu. Tuy nhiên nghệ cao gan lớn, Kim Ngang Tiều vận dụng đến từng chót của Cự Linh Thần Công là thức tám mươi mốt ra đối địch.

Đồng thời chàng lại phải luôn luôn đề phòng, phong bế các huyệt đạo để độc khí của cặp liên chương hắc bạch khỏi liếm vào người chàng.

Nhưng chương pháp của Song Ma quái dị vô cùng. Một khi bắt đầu tấn công là liên miên bất tuyệt, khiến ngay từ phút đầu Song Ma đã chiếm thế thượng phong, khiến Kim Ngang Tiều chỉ có thủ chứ không có công.

Chẳng những chàng không hoàn thủ được, mà dù có muốn vận dụng Kiếm Khí để giết Song Ma cũng không có thì giờ. Bộ chưởng pháp của Song Ma âm u rùng rợn, có lúc lại mơ hồ huyền ảo như bóng ma.

Đấu được trên năm mươi chiêu, đột nhiên Kim Ngang Tiều nghe thấy tiếng cười lạnh ngạo nghễ từ xa vọng lại. Rồi bóng người thấp thoáng tựa như luồng khói từ xa nhảy vọt đến bên trận đấu.

Kim Ngang Tiều vừa liếc mắt nhìn thấy người đó, ruột gan chàng bỗng sôi lên như lửa đỏ. Thì ra người đó đeo mặt nạ bằng đồng đặc dị, mặc áo đại bào màu đen viền trắng trên có thêu hình mặt quỷ. Chẳng phải Câu Hồn Bang chủ còn ai nữa?

Thấy mặt kẻ thù Kim Ngang Tiều tức điên cuồng. Nhưng chàng đang bị Song Ma dồn đánh tới tấp làm sao có thể thoát khỏi thế chưởng liên hoàn của đối phương để ra đánh kẻ thù?

Kim Ngang Tiều nghiêng rằng đẩy ra một thế Cự Linh Thần Chưởng vào thức thứ bảy mươi hai. "Bùng..." Liên chưởng của Song Ma chống lại chưởng của chàng.

Không thấy Song Ma lùi bước nào. Người của hai đại ma đầu chỉ rung chuyển chút ít, còn Kim Ngang Tiều phải lùi lại nửa bước.

Những liên sau đó hai bóng mây đen trắng lại xoắn lấy người chàng như thiên la địa võng. Dù chàng có tài kinh thiên động địa, nhất thời cũng không thể thoát khỏi vòng chưởng lực của đối phương.

Kim Ngang Tiều uất hận nghiêng rằng ken kết.

Câu Hồn Bang chủ cất tiếng cười vang, tiếng cười vô cùng xảo quyệt và đắc chí. Câu Hồn Bang là kẻ thông minh tuyệt đỉnh, làm sao không nhìn rõ nỗi khổ tâm của Kim Ngang Tiều?

Nhưng cười rồi, Câu Hồn Bang chủ bỗng xoay người nhảy đi mất. Có lẽ y thị xuất hiện cốt để chọc tức Kim Ngang Tiều, rồi sau đó y thị đi ngay, vì còn có việc khác cần hơn.

Câu Hồn Bang chủ vừa nhảy đi, một ngòi pháo lệnh màu đỏ của Câu Hồn Bang đột nhiên bay lên trời. Bọn Câu Hồn Bang và U Minh Cung bỗng cất tiếng reo hò vang dậy như đắc thắng.

Quần hào cả kinh chưa hiểu đối phương có độc kế gì?

Chính lúc đó Kim Ngang Tiều đang đấu với Song Ma đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua óc, làm chàng run mình toát mồ hôi.

Thì ra Kim Ngang Tiều ra tay đấu với Song Ma ngay lúc đầu là mắc phải âm mưu sâu độc của đối phương rồi.

Cứ kể công lực tổng quát thì hai bên sức lực tương đương nhau. Nhưng phe quần hào trông cậy nhiều vào Kim Ngang Tiều, vì chàng là anh hùng vô địch thiên hạ. Ngoài Kim Ngang Tiều phe quần hào võ lâm có nhiều cao thủ, song phe Câu Hồn Bang và U Minh Cung lại có nhiều cao thủ hơn.

Nếu Kim Ngang Tiều đứng ngoài giám trận, chạy đi đến chỗ nọ, tiếp lực cho mỗi người hay tru diệt ngay một số đại cao thủ của đối phương, phần thắng có thể nghiêng về phía quần hào ngay.

Nhưng Kim Ngang Tiều đã bị kẹt vào cuộc đấu Song Ma, không tiếp lực cho mọi người, bọn cao thủ quần hào võ lâm nguy ngay. Nếu bọn Câu Hồn Bang và U Minh Cung phát xuất các đại cao thủ, lần lượt tiêu diệt các nhân vật võ lâm, số phận của Kim Ngang Tiều cũng nguy hiểm.

Bọn đại cao thủ U Minh Cung và Câu Hồn Bang sẽ rảnh tay hợp lực với Song Ma tấn công Kim Ngang Tiều thì dù chàng có tài như thần thánh cũng phải chết vì bọn chúng. Mãnh hổ địch quần hồ.

Mưu của Câu Hồn Bang chủ chính là như vậy. Bởi thế y thị xuất hiện, nhìn thấy Song Ma kiềm giữ được Kim Ngang Tiều rồi y thị liền cả mừng nổi pháo lệnh đỏ, ra hiệu cho bọn đại cao thủ hạ xuất trận hết.

Quả nhiên chỉ trong khoảnh khắc, phía trận của quần hào rối loạn ngay.

Đột nhiên một luồng ánh sáng xanh lè vụt nổi lên ở góc phía tây. Rồi một tiếng cười lạnh lạnh kéo dài. Tiếp theo là những tiếng la thảm thiết.

Có tiếng người gào lên:

- Thanh Long Thần Kiếm.

Thì ra đến lúc đó chủ nhân U Minh Cung là Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ung Long xuất hiện. Thanh Long Thần Kiếm thật lợi hại, Âm Dương Thái Cực Kiếm Pháp còn ghê gớm hơn. Cổ Ung Long bay đi đến đâu là bóng người ngã đến đó, Siêu Đức đại sư, Phổ Độ Thiền Sư hợp lực chặn đánh, nhưng dù võ công cao tăng có lợi hại đến đâu thì cũng không địch nổi Âm Dương Thái Cực Kiếm Pháp, tuyệt học của phái Côn Luân.

Không những thế ở góc phía Nam, tiếng sáo vi vu nổi lên. Đó là cây sáo ngọc của Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lãng. Cặp vợ chồng chủ nhân U Minh Cung quả hung thần đa sát đi đến đâu là bóng người ngã gục đến đó.

Nếu tình hình thế này khéo đại quân hào sẽ chết hết không thể tránh.

Kim Ngang Tiều đang đánh với Song Ma chợt nghĩ đến đó rùng mình đến thót một cái. Nếu chàng không thắng được Song Ma chẳng những chàng sẽ chết mà mấy trăm quân hào cùng vì chàng mà chết.

Kim Ngang Tiều là võ lâm minh chủ, trọng trách trên vai nặng ghề gớm nếu có bề nào chẳng những chàng không trả được thù nhà mà chính chàng chết cũng không nhắm mắt chỉ vì chàng chỉ huy lầm lẫn, gây vạ lây cho mọi người.

Các cao thủ đấu với nhau, chỉ sơ ý một chút xíu cũng đủ ăn hận một đời, có khi táng mạng dưới tay địch.

Kim Ngang Tiều chỉ phân tâm một chút, nhưng cặp Thiên Địa Song Ma đã nhìn thấy ngay chỗ yếu huyệt của chàng.

Thiên Tuyết Nhân Ma đột nhiên cười nhạt một tiếng.

Kim Ngang Tiều thấy hoa mắt, hạ bộ của chàng trống rỗng và lạnh buốt như thể có muôn ngàn tảng băng giá đổ vào.

Kim Ngang Tiều kinh hoảng, biết là lỡ để trống môn hộ, vội vận dụng thần chưởng gạt đỡ thế chưởng của đối phương.

Không ngờ giữa lúc đó Địa Tuyết Nhân Ma đã rút lên như ma hú. Một luồng kinh lực nặng như Thái Sơn đã lấn áp đè lên hai vai chàng, tức là hai huyệt Kiên Tĩnh ở bả vai đã bị áp chế.

Tu Di Thân Pháp của chàng xưa nay lợi hại phi thường một khi thi triển, đối phương dù là loại nhất lưu cao thủ cũng phải hoa mắt.

Nhưng lần này chàng gặp cường địch ghê gớm, có thể nói là loại ma đầu đứng trên cả hai phái hắc bạch trên võ lâm. Nền chỉ thấy Địa Tuyết Nhân Ma cười hú lên một tiếng điên cuồng, rồi "xoạt" một tiếng, vai áo của chàng đã rách tung mấy lần vải, để lộ thịt trắng hồng.

Cũng may Kim Ngang Tiều đã tránh thoát nên không để móng tay của Địa Tuyết Nhân Ma cào rách da thịt. Chỉ cần móng tay đó chạm vào máu, chất độc điều luyện sáu chục năm của mục Địa Tuyết Nhân Ma cũng đủ làm chàng táng mạng. Tuy Kim Ngang Tiều trong máu

đã có chất Hà Thủ Ô, bách độc không thể xâm phạm, nhưng kinh mạch của chàng cũng có thể bị tổn thương rất nặng.

Kim Ngang Tiều thấy vai áo bị toạc rách, khiếp hãi lùi luôn hai bước nữa.

Không ngờ cùng lúc ấy, hai luồng kinh lực của đối phương như thiên binh vạn mã dồn dập đẩy tới các yếu huyệt trên ngực chàng. Luồng kinh lực này hung hãn vô song, mới đầu chỉ nghe thấy có tiếng “vi vo” nhưng trong chớp mắt đã như cuồng phong nổi lên đồng thời mùi tanh hôi nồng nặc xông đến mũi Kim Ngang Tiều.

Đó chính là Thiên Địa Liên Chuông, tuyệt học bình sinh của cặp Song Ma khổ tu trong bốn chục năm trời mới luyện thành.

Cặp Song Ma khi mới tái xuất giang hồ thường tự hào là trên đời này không có ai đối thủ, nên thế Thiên Địa Liên Chuông của họ có lẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ phải dùng đến.

Không ngờ lần này đấu với một thiếu niên tuổi mới ngoài hai chục, cả hai liền thủ đấu trên một trăm hiệp mà chưa thắng nổi, rút cuộc phải dùng đến thế chuông tuyệt học, hai công lực âm dương hợp một, mới có hy vọng hạ được chàng.

Thực ra, nếu nói riêng về công lực của mỗi người thì công lực của Kim Ngang Tiều còn trội hơn Thiên Tuyệt Nhân Ma hay Địa Tuyệt Nhân Ma một bậc. Nếu đấu riêng từng người, chưa đầy một trăm hiệp bất luận Thiên Tuyệt hay Địa Tuyệt cũng phải táng mạng dưới tay Kim Ngang Tiều.

Nhưng một khi Song Ma hợp chuông, hai thứ công lực âm dương bồi bổ cho nhau tạo thành một thứ kinh lực hảo thế vô song thì một mình Kim Ngang Tiều làm sao địch nổi?

Nguy hiểm hơn nữa, Thiên Địa Liên Chuông chẳng những tạo thành kinh lực ghê gớm, mà còn phát huy ra thế tụ lạ lùng chưa từng thấy trong võ lâm. Thế tụ đó nhằm vào đối tượng nào, lập tức ghim chặt lấy đối tượng đó, như thể có một màn lưới vô hình siết chặt không cho đối phương lùi lại hay né tránh để trốn thoát.

Kim Ngang Tiều vừa thấy kinh lực đẩy tới đã biết ngay đó là một khí công tà ác, một nửa là huyền môn chính tông, nhưng một nửa bao hàm độc khí của bàng môn tả đạo rất hãi hùng.

Trước đó chàng đã lùi lại hai bước nên khi dừng lại khi mất đà, thành thử lúc này chỉ còn né tránh. Nhưng áp lực hai bên đã ập đến, trong khi Song Ma như hai cây đèn cù chạy quanh càn.

Không thể né tránh được, Kim Ngang Tiều liều mạng nghiêng rằng, vận dụng Dịch Cốt Công, tuyệt học của phái Côn Luân, xương cốt trong người chàng tự nhiên thu ngắn lại. Nhưng một khi xương cốt thu lại công lực phát tiết ra ngoài tăng gia gấp bội.

Chờ cho Thiên Địa Liên Chương đánh tới trước ngực, Kim Ngang Tiều mới thét lên một tiếng như sấm dậy, cả hai chương đẩy ra theo một hình thế quái dị.

Lập tức hai luồng khí công như lửa bay ra, chống lại Thiên Địa Liên Chương. Đó là Kim Ngang Tiều đã phải sử dụng đến Thái Dương Thần Công Chương.

Kim Ngang Tiều quả là nhân vật kỳ tài của võ lâm, chẳng những căn cơ hơn người mà trí tuệ cũng thông minh tuyệt đỉnh. Trong lúc vạn tử nhất sinh chàng đã kết hợp nhất Dịch Cốt Thần Công và Thái Dương Thần Công để đối phó với một thế chương độc hại chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm.

“Ừm... bùng... ừm”. Những tiếng nổ kinh thiên động địa xảy ra.

Tuy đã thi triển Dịch Cốt Công, Kim Ngang Tiều thấy hai cánh tay đau buốt như muốn gãy lìa.

Thân hình chàng bị đẩy lùi lại hai bước, mắt nảy đom đóm khí huyết trong người đảo lộn.

Tuy chưa thụ thương, chân khí của chàng đã hao tổn mất mấy thành.

Còn Song Ma cũng bị Thái Dương Thần Công Chương chấn lùi lại hai bước, cả hai loạn xạ choạng muốn ngã, ngực nóng ran râu tóc của Song Ma bay toả. Từ khi ra đời Song Ma chưa gặp trạng thái này bao giờ.

Thấy Thiên Địa Liên Chương cũng không đánh ngã được đối phương, Song Mã vừa kinh hoảng vừa bực tức.

Cả hai bỗng rú lên những tiếng quái dị, không để đối phương lấy lại hơi thở, liên tiếp tấn công nữa.

Kim Ngang Tiều lúc này ở trong tình trạng đáng thương vô cùng.

Một mặt phải đấu với cường địch, một mặt lại thấy quần hào đang bị thảm sát, chàng cảm hận đến ứa máu mắt. Lại nghĩ đến mối thù cha mẹ chưa trả, thân hãm trong vòng nguy hiểm, chàng như ngồi trên đồng than hồng.

Kim Ngang Tiều nghiêng rằng chống đỡ, nhưng “bùng” một tiếng, bả vai chàng đã bị chương lực xót qua, khiến chàng thấy đau nhói tận tâm can.

Chàng hoảng hốt lùi thêm mấy bước để có thì giờ vận dụng lại khí lực.

Bả vai chỉ bị thương nhẹ, nhưng một bên cánh tay đã mất đi một nửa phần công lực rồi.

Nếu tình trạng này kéo dài, chỉ trong vài hiệp nữa Kim Ngang Tiều sẽ thụ thương. Cặp Song Ma hình như đã thấy rõ tình trạng người như hai luồng khói xoắn chặt lấy Kim Ngang Tiều.

oOo

MỐI THÙ CỦA HẮC CỐT MA NƯƠNG

Đang lúc Kim Ngang Tiều tuyệt vọng, bỗng từ phía sườn núi vắng tới một tiếng rú lạnh lạnh, vang dậy đi khắp khu núi rừng bao la của nơi Mê Hồn Cốc này.

Tiếng rú đó ngắn dài tưởng như bất tuyệt chứng tỏ nhân vật phát ra tiếng rú đó là một tay nội lực hiếm có trên đời.

Đấu trường đang hỗn loạn, chợt thấy tiếng rú, ai nấy giật mình kinh hãi. Nhưng chỉ trong chớp mắt, một bóng người áo đen từ sườn núi phi thân xuống Mê Hồn Cốc mau lẹ như tên bắn.

Bóng áo đen hình như đã đứng trên cao quan sát trận thế một lúc rồi mới phát ra tiếng rú báo hiệu và phi thân nhảy xuống.

Bởi thế, bóng đen đã nhảy đến nơi đang xảy ra cuộc giao đấu gay cấn nhất: cuộc đấu giữa Kim Ngang Tiều và Song Ma.

Bóng đen chưa tới nơi thì kinh lực đã lực đã phát huy ra rồi. Kinh lực đó đẩy luồng vào cặp Song Ma, đồng thời tiếng quát lạnh lạnh nổi lên:

Chớ cạy đông áp bức nghĩa đệ của ta.

Kim Ngang Tiều nghe tiếng quát đó đã nhận ra ai rồi. Tự nhiên cơ thể chàng như vừa được tiếp thêm một liều linh dược vạn năng. Chàng đẩy mạnh ra một thế Cự Linh Thần Chưởng đánh bật thế chưởng của Địa Tuyệt Nhân Ma sang một bên, rồi xúc cảm, chàng chỉ nghẹn ngào kêu lên được một tiếng:

- Lý tử tử!

Người vừa đến chính là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ, nghĩa tử của Kim Ngang Tiều.

Nguyên Hắc Cốt Ma Nương đến Mê Hồn Cốc chậm một bước. Khi nàng đến nơi thì đôi bên đã bắt đầu giao tranh rồi.

Đứng trên sườn núi nàng đã quan sát thế trận và nhìn thấy ngay kẻ thù không đội trời chung là hai vợ chồng Cổ Ưng Long đang tung hoành chém giết giữa trận tiền.

Mục đích mà Hắc Cốt Ma Nương theo đuổi từ mấy chục năm nay là tìm kiếm hai vợ chồng đôi đại ma đầu đó. Nàng đã bắt gặp họ một lần trong Côn Luân Thánh Địa, nhưng vợ chồng Cổ Ưng Long đã thừa lúc lộn xộn trốn thoát nên mới chưa cay cầm hận càng chồng chất trong lòng Hắc Cốt Ma Nương.

Bây giờ gặp lại vợ chồng Cổ Ưng Long làm sao Hắc Cốt Ma Nương bỏ qua? Nàng nghiêng răng ken két, vừa định nhảy xuống rút kiếm đấu với Cổ Ưng Long thì bỗng nhiên mặt nàng nhìn thấy cặp giao đấu tay ba: Kim Ngang Tiều đấu với Thiên Địa Song Ma.

Hắc Cốt Ma Nương giật mình kinh hãi nhận thấy nghĩa đệ của mình đang lâm nguy.

Nàng không chút ngần ngại, gác bỏ mối thù sang một bên, nhảy xuống cứu nguy cho nghĩa đệ. Như vậy đủ hiểu Hắc Cốt Ma Nương còn quý trọng Kim Ngang Tiều hơn cả bản thân của nàng.

Hắc Cốt Ma Nương vừa nhảy xuống đã thi triển tuyệt học đẩy lùi ngay Thiên Tuyệt Nhân Ma, cùng một lúc với thế chưởng của Kim Ngang Tiều đẩy lùi Địa Tuyệt Nhân Ma.

Đoạn nàng cười khanh khách nói:

- Kim hiền đệ khỏi lo ngại, có tử tử giúp hiền đệ một tay đây.

Kim Ngang Tiều như người thoát khỏi cơn ác mộng vội kêu lớn:

- Tử tử, mau trừ khử hai tên ma đầu này rồi cứu nguy cho anh hùng võ lâm.

Hắc Cốt Ma Nương miệng cười tươi như hoa, toàn thân mặc đồ đen, đúng hệt với lối phục sắc ưa thích của nàng năm xưa.

Song Ma lùi lại mấy bước, Địa Tuyệt Nhân Ma bỗng tức giận quát lớn:

- Tiện tỳ, ngươi muốn theo gương sư phụ của ngươi năm xưa hay sao?

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt:

- Năm xưa Độc Tú Thần Cô, sư phụ của ta trúng phải một chưởng của người, thụ thương trong hai năm liền mới khỏi. Sư phụ là người tu hành, đạo đức uyên thâm, không muốn gây thù kết oán mãi, nên có dặn ta không nên báo mối thù đó và nếu có gặp người thì phải tránh xa.

Địa Tuyệt Nhân Ma đắc ý cười lớn:

- Người dám trái lời sư phụ người hay sao?

Hắc Cốt Ma Nương thản nhiên đáp:

- Sư phụ của ta vì đức hiếu sinh nên mới căn dặn như vậy. Vả lại người sợ công lực của ta non kém không địch nổi nhà người, báo thù tức là đem thân vào chỗ chết. Tầm lòng hủ xả từ bi rộng như biển cả của sư phụ ta, người đâu có hiểu nổi. Nhưng sư phụ ta trước khi cỡi hạc tiên du cũng không ngờ rằng sau này ta gặp phúc duyên, được Hoàng Hạc đảo chủ thu làm đồ đệ, lại đem toàn thân võ công truyền thụ cho ta.

Sư phụ ta nếu còn sống trong lúc này, chắc hẳn cũng hài lòng cho phép ta đấu với người, không phải để trả thù một chưởng năm xưa, mà vì thiên hạ khủ bạo, vì võ lâm bảo toàn chính nghĩa.

Địa Tuyệt Nhân Ma tức giận rú lên một tiếng, rút ngay chiếc gậy đeo sau lưng nhắm ngực Hắc Cốt Ma Nương tấn công tới.

Hắc Cốt Ma Nương phát tiếng cười lạnh lạnh thân hình phiêu hốt, thấp thoáng như bóng ma. Cùng lúc đó đấu trường thấy rực nóng, mùi diễm sinh tỏa ra khắp nơi. Đó là Hắc Cốt Ma Nương đã thi triển Hỏa Diễm Chưởng của nàng.

Kim Ngang Tiều cũng chẳng để lỡ cơ hội, vận dụng Cự Linh Thần Chưởng tấn công Thiên Tuyệt Nhân Ma liền lúc đó.

Bốn người chia ra thành hai cặp đấu với nhau, nhưng tình hình cuộc đấu đã khác hẳn trước, Kim Ngang Tiều lúc này như hổ mọc thêm cánh, thoát củi sổ lồng, chân khí trong người phát triển đến cực độ, kinh lực do chưởng phong của chàng phát ra kinh người.

Lúc trước Kim Ngang Tiều bị hai đại ma đầu hợp lực tấn công, khiến chàng bị hạ phong, nên đã cảm cực điểm. Bây giờ nhờ Hắc Cốt Ma Nương giúp một tay, đấu với Địa Tuyệt Nhân Ma, khiến sức mạnh của đối phương giảm đi một nửa, làm sao chàng không đắc thế?

Bùng... bùng... chỉ trong chớp mắt Kim Ngang Tiều đã đánh ra mười ngọn Cự Linh Thần Chưởng, mỗi một thế chưởng phát ra lại càng tăng thêm một thành công lực, khiến lão đại

ma đầu Thiên Tuyệt Nhân Ma võ công cái thế mà chống cự cũng không nổi, liền tiếp phải lùi luôn đến năm bước, toàn thân chấn động, khí huyết đảo lộn.

Về phía trận đấu của Hắc Cốt Ma Nương và Địa Tuyệt Nhân Ma, cuộc giao phong cũng dữ dội chẳng kém.

Nguyên khi xưa Địa Tuyệt Nhân Ma đấu với đệ nhất sư phụ của Hắc Cốt Ma Nương là Độc Tỷ Thần Cô thì Hắc Cốt Ma Nương lúc đó còn là một thiếu nữ nhỏ tuổi chưa đến hai mươi.

Nàng nấp một bên tảng đá xem sư phụ đấu với địch mà lòng khiếp hãi đến cùng cực, bởi vì võ công của Địa Tuyệt Nhân Ma quá cao, mụ lại ra tay hành động ác độc vô cùng.

Trận ác đấu đó đã ghi vào tâm trí cô gái Lý Phụng Chỉ tức Hắc Cốt Ma Nương sau này một ấn tượng khó quên. Nhất là khuôn mặt của Địa Tuyệt Nhân Ma lại dữ dần độc ác, khi mụ đánh trúng Độc Tỷ Thần Cô một chưởng khiến Độc Tỷ Thần Cô suýt phải táng mạng dưới tay mụ, mụ đã đắc chí phát ra chuỗi cười rùng rợn, Lý Phụng Chỉ nghe thấy càng kinh tâm động phách.

Cũng may Độc Tỷ Thần Cô là nhân vật danh tiếng trên trống giang hồ. Địa Tuyệt Nhân Ma đánh bại một cao thủ của võ lâm nên đã đắc chí vô cùng, y thị lại cho rằng chưởng lực của y thị có sức độc ghê gớm, Độc Tỷ Thần Cô trúng phải một chưởng lực ắt phải táng mạng, khí độc xâm vào người nội tạng bấy ngày bấy đêm là chết, nên y thị không thèm đuổi theo nữa và bỏ đi ngay.

Cũng nhờ lúc Địa Tuyệt Nhân Ma đang cao hứng như vậy mà y thị không phát giác ra Lý Phụng Chỉ nấp ở gần đó. Sau khi Địa Tuyệt Nhân Ma bỏ đi, Lý Phụng Chỉ vội đi tìm sư phụ nhưng Độc Tỷ Thần Cô có bỏ đi xa đâu, bà ta vẫn đi quanh quẩn ở đó, định bụng rằng nếu Địa Tuyệt Nhân Ma phát giác ra Lý Phụng Chỉ, bà ta sẽ liều mạng đấu lại với y thị, rồi cùng đệ tử chết dưới tay địch thủ không khi nào bỏ mặc cho mụ nữ ma đầu đó hãm hại học trò yêu của bà.

Về sau Độc Tỷ Thần Cô phải tìm một nơi trú ẩn, chạy chữa vết thương trong hai năm trời mới bình phục. Thấy đối phương công lực quá cao và quá hung tàn, Độc Tỷ Thần Cô luôn luôn cảnh giác Lý Phụng Chỉ phải tránh xa tên nữ ma đầu hung ác đó.

Trận đấu ấy làm Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ kinh tâm động phách, đến nỗi trong mấy năm liền sau đó, mỗi lần ban đêm nằm ngủ gặp ác mộng, nàng lại thấy hình ảnh như quỷ dữ của mụ hiện hình.

Ấn tượng đó với lời căn dặn của sư phụ đã làm Hắc Cốt Ma Nương kinh sợ Địa Tuyệt Nhân Ma.

Rồi đến lúc nàng gặp lại mộ trong ruột núi trên Kim Đỉnh Tự, Hắc Cốt Ma Nương đã kinh hãi thất thần tưởng như gặp ma quỷ, mặc dầu lúc đó công lực của nàng so với Độc Tú Thần Cô năm xưa còn hơn mấy thành.

Nhưng đến khi phải đấu lực với mộ Hắc Cốt Ma Nương đã bình tâm lại và khi thấy công lực của Địa Tuyệt Nhân Ma không hơn được nàng, Hắc Cốt Ma Nương mới vững dạ, bao nhiêu ấn tượng kinh hãi năm xưa đã tan biến hết.

Bởi thế bây giờ gặp lại Địa Tuyệt Nhân Ma lần thứ hai, Hắc Cốt Ma nương đã quyết tâm báo thù cũ cho sư phụ, đồng thời vì võ lâm trừ bạo.

Ngay khi bắt đầu giao đấu, Hắc Cốt Ma Nương đã giở Hỏa Diễm Chuông ra tấn công đối phương, nhưng nàng mới dùng có chín thành công lực mà thôi.

Quả nhiên, chuông lực của Hắc Cốt Ma Nương đã cầm cự với Địa Tuyệt Nhân Ma.

Hỏa Diễm Chuông của nàng như luồng hỏa phong từ núi lửa phun ra, luôn luôn tấn công vào các yếu huyệt của Địa Tuyệt Nhân Ma, khiến mộ tức giận vô cùng cười nhạt mấy tiếng nhưng mộ vẫn chưa chịu hạ phong ngay. Cây gậy múa tít.

Đột nhiên Địa Tuyệt Nhân Ma rú lên một tiếng, bàn tay tả của mộ trắng bệch, cả bàn tay xòe ra như vuốt chim ưng, từ chuông tâm có luồng bạch khí xông ra.

Hắc Cốt Ma Nương biết độc chuông của đối phương rất lợi hại, chẳng dám coi thường vội tặng thêm hai thành công lực chống đỡ chuông lực của đối phương, một mặt phong bế các yếu huyệt lại.

Từ lúc ấy Địa Tuyệt Nhân Ma thay đổi hẳn lối đánh. Người mộ như bóng ma, đôi khi thành đám mây mờ xoắn chặt lấy Hắc Cốt Ma Nương. Nhưng Hắc Cốt Ma Nương cũng giở bình sinh tuyệt học, quyết không để đối phương áp đảo mình.

Cuộc giao đấu đã đến mức kinh thiên động địa. Khí độc và khí nóng quấn vào nhau tạo thành cuồng phong ghê gớm, không ai đến gần.

Thực ra Hắc Cốt Ma Nương chỉ bình thủ với Địa Tuyệt Nhân Ma mà thôi, dù đấu cả mấy trăm hiệp cũng chưa chắc áp đảo được mộ.

Nhưng khi số của đôi ma đầu có lẽ đã đến lúc tuyệt, nên khi giao đấu được hơn một trăm hiệp thì việc bất ngờ xảy ra.

Ở ngay gần đó, Thiên Tuyết Nhân Ma đang đấu với Kim Ngang Tiều bỗng rú lên một tiếng thảm thiết, người y lùi lại hai bước. Thì ra trong lúc bất ngờ Kim Ngang Tiều đã thi triển Thái Dương Thần Công Chuông, đánh trúng một chuông vào cánh tay bên tả của đối phương.

Công lực căn bản của Thiên Tuyết Nhân Ma là Thần Dương Cương Khí, Thái Dương Thần Công Chuông của Kim Ngang Tiều cũng thuộc loại kinh khí thuần dương. Hai khí dương đụng nhau, nếu bình thủ thì chẳng nói làm gì, nhưng nếu sút kém nhau một chút kết quả sẽ vô cùng tai hại.

Trúng một chuông Thái Dương của Kim Ngang Tiều, dù chỉ vào cánh tay. Thiên Tuyết Nhân Ma tự nhiên thấy hoa mắt, khi huyết trong người như có lửa cháy bùng lên, đồng thời các nội huyết bị nghịch chuyển.

Đó là hiện tượng tiêu hao công lực rất nguy hiểm nên Thiên Tuyết Nhân Ma mới phải hú lên một tiếng thảm thiết như vậy.

Kim Ngang Tiều có để đối phương lùi bước dễ dàng. Tiếng hú vừa dứt thì chuông hình của Kim Ngang Tiều đã quấn chặt ngay lấy người của y rồi.

Động tác của hai người lúc này mau lẹ không thể tưởng tượng, người đứng bên ngoài hoa mắt, chỉ thấy tựa hồ như hai đám mây xoắn tít lấy nhau.

Đồng thời "ùm..." tiếp theo là những tiếng lộp bộp liên hồi như bắp rang. Trong thời gian điện quang hỏa thạch đó, ngay cả những đệ nhất lưu cao thủ đứng nhìn trận đấu cũng không hiểu hai bên sử dụng hướng chiêu số như thế nào.

Nói thì lâu nhưng kỳ thực việc xảy ra hết sức mau lẹ. Từ lúc Thiên Tuyết Nhân Ma trúng chuông của Kim Ngang Tiều và phát ra tiếng rú kinh hoàng cho đến lúc đôi bên xoắn chặt lấy nhau, thời gian chỉ trong chớp mắt.

Đột nhiên hai bóng người tách rời ra, các động tác ngừng hẳn.

Thật là quang cảnh lạ lùng hết sức. Lúc trước mau lẹ dữ dội bao nhiêu thì lúc này im lặng và trầm tĩnh bấy nhiêu.

Kim Ngang Tiều và Thiên Tuyết Nhân Ma tách rời nhau, đứng cách xa nhau lối một trượng và cả hai cùng đứng im như tượng gỗ, trở mắt nhìn nhau.

Thời gian như ngừng hẳn.

Kim Ngang Tiều hai tay buông xõng, thân hình bình dị nhàn nhã, nét mặt bình thản, chỉ có đôi mắt tía ra tia sáng kinh người.

Còn Thiên Tuyết Nhân Ma hai tay vẫn giơ lên như đang giở một thế chiêu rồi đột nhiên ngừng lại nét mặt y lộ vẻ kỳ lạ hết sức nửa như kinh dị nửa như ngớ ngẩn còn đôi mắt y mở trừng trừng nhìn Kim Ngang Tiều không chớp, như thể ngạc nhiên hết sức.

Hai bên đều là tuyệt đỉnh cao thủ đột nhiên ngừng chiến rồi đứng ngây ra nhìn nhau như vậy, thật khó lòng biết tình hình ra sao, bên nào được bên nào thua, kẻ nào thụ thương kẻ nào không.

Chưa đầy khoảnh khắc bỗng nhiên sắc mặt Thiên Tuyết Nhân Ma biến đổi hẳn, biến đổi một cách quái lạ, hai tay y từ từ buông thõng xuống và y cất tiếng cười.

Tiếng cười thật ghê gớm, Thiên Tuyết Nhân Ma cười sảng sặc và trong tiếng cười đó giọng nói của y đứt quãng:

- Tiểu tử... không ngờ... không ngờ hôm nay... lão phu... phải táng mạng... dưới tay ngươi! Ha ha...

Tiếng cười bỗng đứt quãng, cả tiếng nói cũng im.

Đột nhiên trên ngực áo bào của Thiên Tuyết Nhân Ma hiện rõ bảy vết đỏ như đầu ngón tay. Bảy vết đó ở đúng phương vị của bảy tử huyệt trên cơ thể người ta. Bảy vết đỏ trước còn mờ, sau rõ hẳn lan rộng như vết dầu loang... vết máu đỏ lôm!

Thiên Tuyết Nhân Ma vừa ngưng cười thì thân hình y lão đảo.

Nhưng y trợn mắt khuôn mặt méo xệch đi, bước lên một bước về phía Kim Ngang Tiều.

Một bước... hai bước... Nhưng đến bước thứ ba thì y ngã gục ngay xuống, chân tay co quắp lại nằm im, hết thở.

Kim Ngang Tiều vẫn đứng im nhìn đối phương, nét mặt chàng căng thẳng.

Đến lúc Thiên Tuyết Nhân Ma ngã xuống chết, chàng mới khẽ thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng giữa lúc ấy, có tiếng cười lạnh lạnh của Hắc Cốt Ma Nương rồi bộp một tiếng. Chiếc gậy trong tay Địa Tuyết Nhân Ma đã thoát khỏi tay mụ bắn tung lên trời cao đến tám trượng, rồi mới rớt xuống và cắm sâu xuống đất đến quá nửa.

Cùng lúc ấy Địa Tuyết Nhân Ma rống lên một tiếng thê thảm.

Các cao thủ đấu với nhau chỉ sơ ý một chút cũng đủ nguy đến tính mạng. Địa Tuyết Nhân Ma bị phân tâm và chần động như vậy, làm sao Hắc Cốt Ma Nương không biết lợi dụng.

Quả nhiên giữa lúc Địa Tuyết Nhân Ma tán loạn tinh thần, Hắc Cốt Ma Nương đã thi triển một thế tuyệt học của Hoàng Hạc vô công, gọi là Bình Ngư Đấu Lục, chiêu bên trái

của chàng đánh trúng mạch môn của đối phương làm chiếc gậy lợi hại của Địa Tuyết Nhân Ma rơi khỏi tay mục bắn tung lên trời.

Địa Tuyết Nhân Ma bị tê dại cánh tay mặt, đau đớn như bị cắt đứt lìa, mục nghiêng răng lùi lại không ngờ chương thứ hai của Hắc Cốt Ma Nương đã đánh tới ngực mục.

Địa Tuyết Nhân Ma tránh không kịp đành phải xoay người giơ bả vai hứng lấy chương đó.

Nhưng một chương Hắc Cốt Ma Nương đâu có phải tầm thường. Đó là Hỏa Diễm Chương bên trong tiềm tàng nhiệt khí kinh người.

Địa Tuyết Nhân Ma bị trúng một chương vào bả vai, tức thì lực phủ ngũ tạng như có lửa đốt, các đạo huyết đau buốt không thể tả, mục rống lên một tiếng thảm thiết ngã ngổ xuống đất.

Cho hay tạo hóa an bài, trời cao có mắt, quả báo nhãn tiền. Năm xưa Địa Tuyết Nhân Ma đánh một chương vào bả vai Độc Túy Thần Cô, thì bây giờ mục lại chịu một chương báo ứng của học trò Thần Cô, cũng đánh vào bả vai mục.

Nhưng họa phúc mỗi người lại khác, kẻ hiền lương tay qua nạn khỏi, kẻ tàn ác đa đoan gặp nạn là tán thân vô địa. Độc Túy Thần Cô bị một chương vào bả vai, chỉ mất hai năm là bình phục, bởi vì Thần Cô là phúc hậu, tu đạo từ bi, nên phúc phận lớn lao.

Còn Địa Tuyết Nhân Ma trúng một chương vào bả vai là đến ngày tận số.

Mục vừa ngã xuống, song chương của Hắc Cốt Ma Nương đã giáng xuống Bách Hội huyết trên đỉnh đầu mục như núi Thái Sơn chập xuống.

Địa Tuyết Nhân Ma cố đưa tay lên gạt đỡ, nhưng công lực của mục đã tan làm sao ngăn nổi một chiêu mười hai thành hỏa hậu của Hỏa Diễm Chương.

Chỉ thấy "bốp" một tiếng khô khan, Thiên Linh Cái của Địa Tuyết Nhân Ma đã vỡ tan, máu và óc bay tứ tán. Đồng thời mùi khét lẹt bay ra, thân hình Địa Tuyết Nhân Ma chưa kịp đổ xuống đã cháy ra than.

Hắc Cốt Ma Nương ra tay lần này thật độc ác, sát thủ kinh người, y hết lối hành sự của nàng năm xưa. Mấy chục năm ẩn cư tâm tính của Hắc Cốt Ma Nương đã thuần đi rất nhiều và từ khi tái xuất giang hồ, gặp Kim Ngang Tiều, nàng không còn giết người ghê gớm như xưa nữa.

Nhưng lần này vì nhớ đến sư phụ và đối thủ cũ, lại thêm căm hận vì nỗi kinh hoàng năm xưa, Hắc Cốt Ma Nương đã ra tay quá đáng.

Chính vì thế mà sau khi hạ xong Địa Tuyệt Nhân Ma, thấy mặt cháy đen, vỡ sọ. Hắc Cốt Ma Nương đứng thù người ra, khẽ thở dài có vẻ ăn năn.

Kim Ngang Tiều thấy thái độ của Hắc Cốt Ma Nương như vậy chàng liền hiểu ngay. Chàng chạy vội lại bên nàng an ủi:

- Lý tử tử, hai vợ chồng Song Ma một đời tàn ác đã đoạn đến nay chết như vậy chẳng qua cũng là lòng trời an bài báo ứng.

Hắc Cốt Ma Nương khẽ thở dài:

- Kim hiền đệ, Song Ma tội ác tày trời thật, nhưng tử tử xuống tay cũng quá đáng.

Kim Ngang Tiều mỉm cười:

- Tử tử khỏi phải ân hận nữa, đằng nào chúng cũng phải chết dù chết cách nào cũng thế thôi. Quần hào đang nguy khốn, chúng ta mau tiếp cứu họ thì hơn.

Hắc Cốt Ma Nương bỗng ngẩng đầu lên nhìn cảnh loạn đấu xung quanh, mắt long lanh sáng quắc nói:

- Kim hiền đệ, hiền đệ hãy đi tiếp ứng các nơi, còn tử tử phải chặn đánh ngay kẻ thù kéo để chúng trốn mất.

Kim Ngang Tiều gật đầu khen phải, chính chàng cũng cần phải tầm nã Cầu Hồn Bang chủ cho bằng được.

Lúc bấy giờ ở góc Đông Nam, ánh kiếm quang màu xanh vẫn lóe lên, hiện giờ như bay qua chỗ không người. Chẳng cần phải suy đoán, Kim Ngang Tiều và Hắc Cốt Ma Nương cũng biết ngay đó là ánh kiếm Thanh Long của Cổ Ứng Long.

Hắc Cốt Ma Nương nghiêng răng nói:

- Kẻ kia hung tàn vô đạo, đến lúc này vẫn còn khát máu. Tử tử phải diệt trừ hắn ngay.

Nói đoạn nàng xoay người định bước đi ngay.

Nhưng Kim Ngang Tiều bỗng gọi nàng:

- Lý tử tử!

Kim Ngang Tiều cởi thanh Hồng Tử Kiếm đeo trên vai và đưa cho nàng nói:

- Thanh Long Thần Kiếm là bảo kiếm đệ nhất thiên hạ, lợi hại vô cùng. Tử tử tay không, dù công lực cao siêu, cũng không sao tránh khỏi nguy hiểm. Tử tử hãy tạm dùng Hồng Tử Kiếm của tiểu đệ để diệt trừ kẻ ác.

Hắc Cốt Ma Nương thấy chàng quan thiết với mình như vậy, lại càng lộ vẻ cảm động. Nhưng nàng mỉm cười lắc đầu:

- Đa tạ hiền đệ đã quan tâm nhưng tử tử không thể nào nhận kiếm của hiền đệ được đâu. Hiền đệ là võ lâm minh chủ, ban hiệu lệnh cho quần hùng, Hồng Tử Kiếm lại là kiếm lệnh mọi người cùng nhìn nhận, hiền đệ trao kiếm lệnh cho ngu tử, làm sao mọi người không bất mãn? Vả lại trong lúc cấp bách này, hiền đệ lấy gì làm tín hiệu, ban hiệu lệnh cho quần hào?

Kim Ngang Tiêu vẫn đưa thanh kiếm ra nói:

- Cấp sự phải tòng quyền. Thanh Long Thần Kiếm nguy hiểm. Âm Dương Thái Cực Kiếm Phổ lợi hại phi thường. Tử tử phải có binh khí hộ thân...

Hắc Cốt Ma Nương xua tay nói:

- Thôi được, hiền đệ cứ giữ lấy kiếm, tử tử đã có cách giải quyết rồi.

Nói dứt lời nàng phi thân nhảy ra cách đó lối năm trượng, đến bên cây gậy của Địa Tuyết Nhân Ma cắm sâu xuống đất, nhẹ nhàng rút lên và nói:

- Kim hiền đệ hãy an tâm, tử tử đã có thứ bảo vật tùy thân rồi. Cây gậy của Địa Tuyết Nhân Ma ngày xưa đã làm chấn động võ lâm, đao kiếm chém không đứt, nay đem dùng để trừ ma vệ đạo, thực là hợp lý và thuận tiện.

Nói xong nàng cười khanh khách nhảy đi liền. Kim Ngang Tiêu gật đầu hài lòng, chàng biết cây gậy của Địa Tuyết Nhân Ma là thứ bảo vật, thảng trước trên Kim Đỉnh Tự, khi Địa Tuyết Nhân Ma dùng gậy đó đấu lực với Hắc Cốt Ma Nương, chàng đã dùng kiếm khí ngăn đôi hai người. Cây gậy đó bị kiếm khí chém phải, không đứt mà chỉ bắn tung lên, như vậy đủ hiểu nó cứng rắn như thế nào.

Lại nói chủ nhân U Minh Cung là Cổ Ứng Long đang dùng Thanh Long Thần Kiếm, thi triển Âm Dương Thái Cực Kiếm Pháp uy thế kinh người tung hoành chém giết quần hào như thể ở chỗ không người, y đắc chí vô cùng.

Luồng kiếm quang xanh bay đến đâu, có tiếng kêu thảm khốc nổi lên đến đó.

Kiếm sắc bén đến nỗi cả binh khí lẫn người của đối phương đều bị tiện đứt trong một nháy. Còn Âm Dương Thái Cực Kiếm thực ghê rợn, ánh kiếm có sức hấp dẫn, những kẻ võ công non kém ở gần đấy đều bị hút vào luồng kiếm quang mà chết.

Trong khoảng chưa đầy một tuần trà đã có hơn hai chục cao thủ võ lâm táng mạng.

Giữa lúc Cổ Ứng Long đang đắc chí tung hoành như chỗ không người, bỗng thấy một bóng người áo đen từ xa chạy đến, thân hình như một luồng khói xuyên thẳng vào luồng kiếm quang màu xanh.

Cổ Ứng Long kinh hãi thu kiếm về, nhảy lùi lại mấy bước. Từ lúc y sử dụng thanh Long Thần Kiếm, không lúc nào thanh kiếm thần của y chạm phải vật gì cứng rắn hết.

Bất luận bảo đao báu kiếm, hay loại binh khí nặng nề như thiết côn thuyền trượng, gặp phải Thanh Long Thần Kiếm, cũng bị thanh kiếm này chém đứt ngọt xớt, như chém vào cây chuối.

Vậy mà lúc này có người nhảy đến gạt đỡ thanh kiếm của y, phát ra tiếng kêu dữ dội tức là binh khí của đối phương có thể chống lại Thanh Long Thần Kiếm, mà không hề bị chém đứt.

Hơn nữa, Thanh Long Thần Kiếm của Cổ Ứng Long bị bắn trở lại, khiến y kinh hãi vô cùng, vì cánh tay y bị chấn động toàn thân rung chuyển, như vậy đủ hiểu người vừa nhảy đến đối đầu với y công lực cao siêu đến như thế nào.

Cổ Ứng Long nhảy lùi lại rồi nhìn kỹ. Đến khi y nhận rõ người đứng trước mặt y thì y lại càng kinh hãi.

Người vừa nhảy đến chính là một thiếu phụ mặc toàn đồ đen, mặc đẹp như ngọc, vẻ thanh xuân chói rạng như thể tiên nữ hạ phàm. Người đó đối với Cổ Ứng Long quá quen thuộc và cũng là người y kinh hãi nhất trần gian, đã phải trốn tránh mấy chục năm nay.

Người đó chẳng phải ai xa lạ chính là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ, vị hôn thê cũ của y nhưng y phụ rẫy.

Hắc Cốt Ma Nương lúc này không nói một lời, nàng chỉ cầm cây gậy đen của Địa Tuyệt Nhân Ma từ từ giơ cao lên. Chính cây gậy này vừa gạt đỡ những thế kiếm của Cổ Ứng Long. Cây gậy không sút mẻ mấy may, đủ hiểu đó là loại bảo vật rất quý hiếm chứ không phải thứ gậy tầm thường.

Cổ Ứng Long trông thấy cây gậy đó bỗng biến sắc. Y đã nhận rõ cây gậy của Địa Tuyệt Nhân Ma. Gậy này vào tay Hắc Cốt Ma Nương tức là mụ đại ma đầu Địa Tuyệt Nhân Ma võ công hàn thế, đã táng mạng dưới tay nàng rồi.

Hắc Cốt Ma Nương uy nghi như một đấng thiên thần, mắt lóe hung quan, mặt đầy sát khí, trầm thanh nói:

- Họ Cổ kia, hôm nay ngươi phải đền tội.

Câu nói đơn giản đó, nói với một giọng lạnh lùng ghê gớm, bỗng tạo thành một bầu không khí ghê rợn khác thường. Xung quanh cảnh đấu trường hỗn loạn, với tiếng binh khí va chạm nhau và tiếng hò hét kinh người, lúc ấy hình như lùi xa, để nhường chỗ cho đôi cừ thủ ghê gớm đến giờ thanh toán.

Cổ Ứng Long nghe giọng nói của Hắc Cốt Ma Nương, tiếng nói mà y đã cố quên từ mấy chục năm nay, không hiểu sao làm y rung mình đến xương tủy. Có lẽ đó là tiếng nói của cảm hờn báo oán hiện thân.

Nhưng Cổ Ứng Long là đệ nhất cao thủ đương thời, trong tay lại có Thanh Long Thần Kiếm và am hiểu Âm Dương Thái Cực Kiếm, tuyệt kỹ của Côn Luân.

Y nắm chặt chuôi kiếm, tự tin trở lại tinh thần chấn định ngay. Cổ Ứng Long nghiêng rặng chưa kịp nói thì Hắc Cốt Ma Nương đã tiếp:

- Sáu chục năm trước, ngươi làm ta đau khổ nhục nhã, hôm nay ta lấy tính mạng ngươi để rửa hờn, tưởng cũng không quá đáng. Ngươi đã sẵn sàng chịu chết chưa?

Cổ Ứng Long bỗng cười nhạt:

- Tiền tỳ, ngươi tưởng Cổ mỗ sợ ngươi sao?

Đột nhiên có tiếng "u... u..." như tiếng sáo nổi lên. Đó là Cổ Ứng Long đã bắt đầu vận dụng thần kiếm, kinh lực của y truyền cả vào thanh bảo kiếm, phát ra lưỡi kiếm, cho nên kiếm vừa chuyển trong không khí, âm thanh ghê rợn đã phát ra rồi.

Hắc Cốt Ma Nương thở một hơi dài, vận dụng toàn thân công lực đưa cây gậy của Địa Tuyệt Nhân Ma lên thành một thể trong Bát Hình Xà Trượng.

Lập tức cây gậy trong tay nàng như thể một con rắn biến hình xuyên thẳng vào luồng kiếm quang màu xanh của Cổ Ứng Long.

Hai bóng người như hai đám mây quấn lấy nhau, trong khi trượng và kiếm giao nhau phát ra những tiếng ngân nga kéo dài như tiếng chuông.

Đôi tình cũ hóa thành tử thù, mối căm hận trên năm mươi năm nay, bây giờ mới có dịp thanh toán.

Âm Dương Thái Cực Kiếm quả là danh bất hư truyền. Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long mấy chục năm trước đã là cao thủ đệ nhất lưu của võ lâm. Từ ngày theo Vạn Độc Thần Cô bỏ chính quy tà, Cổ Ứng Long công lực tinh tiến, trở thành đệ nhất đại ma đầu.

Công lực của họ Cổ trên đời không mấy đối thủ. Y còn trên cả Bách Trượng Thiền Sư và hơn cả Phi Long Thư Sinh nửa thành công lực. Với công lực hạn hữu như vậy, Cổ Ứng

Long lại có thêm Thanh Long Thần Kiếm, bảo kiếm dị hình, trông như mình rồng. Đồng thời y lại am hiểu Âm Dương Thái Cực Kiếm, tuyệt học của phái Côn Luân.

Ngay khi bắt đầu giao đấu với Hắc Cốt Ma Nương, Cổ Ung Long đã thi triển Âm Dương Thái Cực Kiếm, bởi vì y đã biết trận đấu này là trận đấu sinh tử.

Luồng kiếm quang màu xanh, tỏa rộng phát ra những tiếng vi vu rợn người. Các bạn giao đấu ở quanh, biết kiếm quang đó lợi hại vội nhảy tránh xa hơn mười trượng, không để kiếm quang hút vào.

Sỏi cát ở quanh đó bốc cao lên rồi bay đi tứ phía. Trong chớp mắt khoảng đấu trường sạch trơn. Chỉ có mấy khóm trúc ở gần là bị ảnh hưởng tức thì, bao nhiêu cành trúc, lá trúc, đều bị luồng kiếm quang chém gãy vụn từng muôn ngàn mảnh nhỏ.

Đứng xa cũng nhận thấy trận đấu kinh người. Chiều số của đôi bên đầu thủ biến ảo quá thần diệu mau lẹ, người đứng ngoài không còn nhận rõ đường kiếm, đường bóng như thế nào. Chỉ thấy hai bóng mây xanh và đen hòa lẫn với nhau thỉnh thoảng có những tiếng "keng keng" như chuông ngân vọng ra, đồng thời kinh lực tỏa ra ào ào như cuồng phong.

Một trăm chiều thoáng qua, như chớp loáng.

Rồi hai trăm chiều...

Bất phân thắng phụ. Kỳ phùng địch thủ. Đôi bên cùng vận tuyệt học bình sinh.

Bỗng nhiên một bóng người từ xa vụt tới tiếng quát lạnh lạnh:

- Tiệm tỳ họ kia, chớ vội ngông cuồng, có bản Thần Cô đây!

Đường sáo ngọc vung lên, như muốn sắp sửa lặn vào phụ họa với đường kiếm quang xanh để áp đảo cây gậy của Hắc Cốt Ma Nương.

Đó chính là Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng đến tiếp chiến với chồng.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô chưa kịp nhảy vào vòng đấu thì một thiếu niên anh tuấn đã phi thân lại, chặn đứng trước mặt:

- Vạn Độc Thần Cô, hai đấu một đâu phải là quy củ giang hồ. Kim mõ sẵn sàng tiếp chiêu của Thần Cô.

Vạn Độc Thần Cô, mắt lóe hung quang rít lên:

- Tiểu tử muốn đến lãnh tử! Ta giết ngươi rồi hỏi tội con tiệm tỳ không muộn.

Cây sáo ngọc chuyển hướng nhằm thiếu niên đâm luôn.

Kim Ngang Tiều - Chính chàng vừa nhảy ra - lùi lại một bước. Soạt... Hồng quang lòe xuống như mặt trời sa xuống. Kim Ngang Tiều đã cầm thanh Hồng Tử Kiếm trong tay.

Vạn Độc Thần Cô thấy kiếm báu lại càng tức giận, múa sáo ngọc đâm liên mấy chiêu tuyệt độc.

Hồng Tử Kiếm trong tay Kim Ngang Tiều hoa lên hóa giải dễ dàng.

Từ đó hai cặp song đấu lại diễn ra sát bên nhau. Màu sắc hoa lên rực rỡ, xanh, đỏ, trắng, đen... Bụi cát mù trời kinh phong lại như thiên binh vạn mã.

Hắc Cốt Ma Nương thấy nghĩa đệ ở bên cạnh, tinh thần phấn khởi gấp bội, mắt phượng long lanh, đường gậy như thế tăng thêm kinh lực, như con rồng đen uốn khúc, liên một lúc đánh bật được mười thế Âm Dương Thái Cực Kiếm vô cùng hiểm độc.

Nhưng đã gần ba trăm hiệp mà đôi bên vẫn bình thủ.

Song le từ lúc Vạn Độc Thần Cô xuất hiện, Hắc Cốt Ma Nương toàn thân chấn động. Cả hai kẻ thù đã ở trước mặt đồng thời những kỷ niệm cũ hiện ra.

Nào là lúc nàng bị tình phụ, kẻ bạc tình Cổ Ứng Long cười đắc chí, giễu cợt, kiêu ngạo. Nào là lứa đôi gian phu dâm phụ hợp lực tấn công, nàng suýt táng mạng dưới bàn tay chúng...

Toàn thân Hắc Cốt Ma Nương bỗng run lên.

Chỉ một phút phân tâm đó, Hắc Cốt Ma Nương phải lùi lại một bước.

Đường kiếm Thanh Long quái đản, soạt... soạt... hai chiêu ghê gớm nhằm yếu huyệt Hắc Cốt Ma Nương đâm tới.

Choang... cây gậy báu vung lên gạt đỡ. Nhưng Thanh Long thần kiếm như biến hóa thành một trăm mũi kiếm vô hình, phân làm tả hữu, thượng hạ, tứ bề ập lại, kinh lực ập đến kinh người.

Bỗng nhiên Hắc Cốt Ma Nương đôi mắt lóe hung quang.

Mạch máu trong người nàng căng thẳng như muốn bể vỡ, từ đôn điền một luồng chân lực tiết ra.

Hận thù tràn ngập, Hắc Cốt Ma Nương nghiêng răng ken két, nàng không thiết gì đến mạng sống nữa.

Mười tám chiêu kiếm liên hoàn của Cổ Ứng Long tới tấp đâm tới.

Nhưng đột nhiên, Hắc Cốt Ma Nương đổi đường gậy sang tay tả nhanh như chớp, gạt đỡ một lúc năm thế kiếm của đối phương, còn thế thứ sáu thì để mặc nó chém tới, tay hữu nàng phải chưởng.

“Ừm”... một tiếng như trời long đất lở. Mũi diêm sinh khét lẹt, nhiệt khí tự nhiên bùng lên.

Cổ Ứng Long không thể nào ngờ Hắc Cốt Ma Nương liều mạng đến thế.

Chiều kiếm thứ sáu của Cổ Ứng Long, Hắc Cốt Ma Nương không gạt đỡ, mặc nó chém tới, trong khi đó nàng đột nhiên phát chưởng.

Thế chưởng cũng không phải tầm thường. Đó là chiều thứ ba mươi hai của Hỏa Diệm Chưởng tên gọi là Du Long Tầm Châu.

Chính vì không ngờ nên Cổ Ứng Long thất thế. Mũi kiếm còn cách bả vai Hắc Cốt Ma Nương gang tấc thì chưởng lực của nàng ào tới ngực Cổ Ứng Long.

Đang thắng thế Cổ Ứng Long phải thu kiếm lại né tránh. Nhưng đường kiếm của y hỗn loạn mất rồi.

Hắc Cốt Ma Nương như người điên cuồng, không kể nguy hiểm, nhảy sát đến đối phương đánh ra một chưởng nữa. Kiếm không đưa lên kịp, Cổ Ứng Long đành giơ chưởng lên đỡ.

“Bùng”... Hỏa Diệm Chưởng dừng mảnh vô song, nhưng công lực của Cổ Ứng Long chẳng phải vừa. Đôi bên cùng chấn động lùi lại một bước.

Cây gậy của Hắc Cốt Ma Nương vụt hoa lên, đâm một lúc bảy chiều sát thủ. Đó là thế “Thất Sát Kiếm”, nhưng Hắc Cốt Ma Nương đã đổi sang thế gậy.

Trong chớp mắt, Cổ Ứng Long bị dồn vào thế thủ. Thanh Long Thần Kiếm lóe lên ánh sáng xanh, gạt đỡ.

Choeng... choeng...

Song kinh lực của cây gậy quá mạnh, y phải lùi lại một bước.

Hắc Cốt Ma Nương đâu có thể để cho đối thủ được rảnh rang.

Mười hai thế Độc Huyền Trượng lại tới tấp điểm tới, Cổ Ứng Long đã biết thế chưởng này lợi hại như thế nào, đành lùi thêm hai bước nữa.

Không ngờ Hắc Cốt Ma Nương mới đánh đến trượng thứ tám, bỗng rú lên một tiếng lao cả người vào đối phương.

Quả là một lối đánh thí mạng, nhưng ghê gớm làm sao.

Thủ pháp đôi bên quá mau lẹ, chỉ thấy loang loáng, hai hình người nhập một.

Rồi bỗng “hự... a”

Hắc Cốt Ma Nương nhảy lùi lại. Bả vai nàng nhuộm máu tươi rõ dòng...

Nhưng hai tay nàng trống không, cây gậy không còn nữa.

Nhìn qua Cổ Ứng Long đứng ngây như tượng gỗ, đứng y nguyên chỗ cũ. Nhưng trên ngực y, cây gậy của Hắc Cốt Ma Nương đã cắm xuyên qua sau lưng Cổ Ứng Long.

Thì ra trong chiêu sát thủ liều mạng cuối cùng, Hắc Cốt Ma Nương đã bị Cổ Ứng Long chém một kiếm vào bả vai, nhưng nàng đã đâm được cây gậy vào ngực kẻ tử thù.

Cổ Ứng Long, bị vết thương chí tử, nhưng không ngã, hấn trở mắt nhìn Hắc Cốt Ma Nương. Mép y từ từ rỉ ra một vệt máu tươi, lúc này trông thật gớm ghiếc.

Tay Cổ Ứng Long vẫn cầm Thanh Long Thần Kiếm, nhưng đã run run.

Bỗng nhiên Cổ Ứng Long cười rú lên một tiếng man rợ, tay y vung mạnh. Thanh kiếm bay đi, lóe lên một đường sáng xanh biếc, nhằm ngực Hắc Cốt Ma Nương phi đến như mũi tên.

Hắc Cốt Ma Nương phần bị trúng thương ở vai, phần thì kinh hoàng thấy kẻ thù trúng thương mà chưa chết, nên càng ngây người ra.

Đến khi luồng kiếm Thanh Long bay đến, nàng chỉ kịp rú lên một tiếng khiếp hãi chớ không làm sao tránh kịp.

Nhưng... “choeng”...

Thanh kiếm bay đến trước ngực Hắc Cốt Ma Nương chỉ còn cách nửa thước, bỗng bị một vật gì vô hình đập phải, lập tức bắn tung lên trời cứu Hắc Cốt Ma Nương khỏi cái chết thảm khốc.

Hắc Cốt Ma Nương rùng mình quay lại, thấy Kim Ngang Tiêu thân hình như cây pháo thăng thiên bắn vọt lên theo thanh kiếm và gơ tay bắt gọn, nhảy trở lại xuống đất, tay chàng đã cầm thêm Thanh Long Thần Kiếm.

Nàng hiểu ngay nghĩa đệ của mình vừa rồi đã thi triển kiếm khí cứu mình. Nàng cảm kích kêu lên mấy tiếng:

- Kim hiền đệ!

Cùng lúc ấy một tiếng rú thê thảm phát ra.

- Lang quân! Lang quân!

Vạn Độc Thần Cô nước mắt như mưa ghen ngào chạy đến bên Cổ Ưng Long khi cái thây đó vừa đổ xuống.

Đột nhiên Vạn Độc Thần Cô như điên cuồng, quay lại múa tít cây sáo ngọc đâm Hắc Cốt Ma Nương, miệng quát tháo:

- Tiền tỳ trả mạng đây!

Hắc Cốt Ma Nương lùi lại, nhưng Kim Ngang Tiều đã xông đến ngăn cản. Lúc này chàng cầm cả hai kiếm Hồng Tử Kiếm và Thanh Long Thần Kiếm. Hai luồng kiếm quang xanh đỏ hoa lên thật đẹp mắt.

Choang... bùng... cây sáo ngọc đã vượt khỏi tay Vạn Độc Thần Cô bắn tung lên trời.

Vạn Độc Thần Cô như điên như dại nhảy đến liều mạng.

Kim Ngang Tiều cười nhạt một tiếng, cầm thanh Hồng Tử Kiếm vào vỏ đeo ngang lưng, rồi đưa tay phất nhẹ.

"Ùm"... Vạn Độc Thần Cô bị trúng thương một chưởng, thổ huyết, rồi ngối phệt xuống đất không đứng lên được nữa.

Thực ra Vạn Độc Thần Cô không phải là địch thủ của Kim Ngang Tiều. Ngay từ lúc đầu trận đấu, Kim Ngang Tiều đã chiếm thượng phong. Công lực của chàng đang hồi sung mãn nhất, chàng lại vừa hạ được kẻ thù tối nguy hiểm là cặp Thiên Địa Song Ma, nên trong lòng phấn khởi vô cùng khí lực tăng bách bội.

Vạn Độc Thần Cô đấu với Kim Ngang Tiều lúc đó thật như trứng chọi đá, vì công lực của mụ còn kém Kim Ngang Tiều đến hai thành.

Trong trận đấu vừa rồi, Kim Ngang Tiều có thể chỉ nội trong mười hiệp là hạ được Vạn Độc Thần Cô ngay. Nhưng chàng không làm thế mà cố ý kéo dài trận đấu.

Đó là vì Kim Ngang Tiều đã biết Vạn Độc Thần Cô là kẻ tử thù của Hắc Cốt Ma Nương. Chàng không muốn giết Vạn Độc Thần Cô, để nghĩa tử của chàng có thể tự tay thanh toán kẻ thù tuyệt hận đã làm nàng đau khổ trên năm chục năm trời, phá hoại cả một đời thanh xuân tươi thắm của nàng.

Kim Ngang Tiều luôn luôn quan thiết đến nghĩa tử, nên chàng mới có dụng ý tốt như vậy. Chàng đã hiểu nghĩa tử đau khổ như thế nào và nếu tự tay giết được kẻ thù, mối đau khổ đó sẽ vơi rất nhiều.

Vì lẽ đó, sau khi Hắc Cốt Ma Nương giết được Cổ Ứng Long, Kim Ngang Tiều lập tức lùi ngay lại không tấn công Vạn Độc Thần Cô nữa do đó Vạn Độc Thần Cô mới chạy đến bên xác chồng.

Nhưng cơn đau đớn đã làm mù cuống trí, mù quay lại tấn công Hắc Cốt Ma Nương. Lúc này Kim Ngang Tiều giở bình sinh tuyệt học ra, nên chỉ một chiêu đánh văng cây sáo ngọc lợi hại của mù.

Sau khi Vạn Độc Thần Cô bị trúng chưởng của Kim Ngang Tiều, ngã ngồi ngay xuống, Kim Ngang Tiều lập tức lùi lại, quay lại nhìn Hắc Cốt Ma Nương.

Hắc Cốt Ma Nương hiểu ý, liền gật đầu như cảm ơn sự quan tâm của nghĩa đệ, đoạn nàng từ từ tiến lên.

Vạn Độc Thần Cô bị trúng một chưởng của Kim Ngang Tiều, tuy bị thương nhưng tâm trí vẫn tỉnh táo. Mù thấy Hắc Cốt Ma Nương từ từ tiến lại, nên kinh hồn hoảng vía, vội xoay người định đứng lên.

Không ngờ chưởng lực của Kim Ngang Tiều quá lạ vô cùng tuy không gây trọng thương nhưng lúc này công lực Vạn Độc Thần Cô tổn mất hết, như thể luồng khói tan vào không gian.

Mù cuống cuống đứng lên, như khí không tụ, hai chân rã rời vừa đứng lên lại ngã ngồi xuống.

Vừa lúc ấy Hắc Cốt Ma Nương đã tiến đến trước mặt mù rồi. Tâm thần tán loạn, Vạn Độc Thần Cô dờ dẫm cả chân tay, khiếp hãi đến nỗi không cử động được.

Vạn Độc Thần Cô đã biết Hắc Cốt Ma Nương căm hận mù như thế nào. Năm xưa chính mù đã cướp chồng của Hắc Cốt Ma Nương, rồi còn dụ dỗ Cổ Ứng Long đi vào đường tà, trở mặt đối xử tàn nhẫn với vị hôn thê cũ là Hắc Cốt Ma Nương. Thậm chí Vạn Độc Thần Cô còn bắt buộc Cổ Ứng Long hợp lực với mù, và đánh Hắc Cốt Ma Nương để sát hại nàng. Nếu không gặp may mắn và có tài khinh công mau lẹ, Hắc Cốt Ma Nương đã táng thể dưới tay vợ chồng Cổ Ứng Long rồi.

Một mối thù như vậy làm sao tha thứ? Tội cướp chồng là tội ghê gớm nhất đối với phụ nữ và mối thù tình hận biết bao lần máu tươi rửa sạch nỗi?

Chính vì thế Vạn Độc Thần Cô thấy Hắc Cốt Ma Nương, mù đã rung mình. Gia dĩ Hắc Cốt Ma Nương lại có tiếng là người ra tay độc ác, tàn nhẫn phi thường.

Lúc này Hắc Cốt Ma Nương đã cầm được máu vết thương ở bắp vai bên trái. Thực ra vết thương đó chỉ là kiếm thương, mũi kiếm chém phớt qua nên chỉ đứt lằn da mà thôi, công lực của Hắc Cốt Ma Nương không hao tổn chút nào.

Hắc Cốt Ma Nương đến trước mặt kẻ thù, từ từ giơ chưởng bên hữu lên.

Vạn Độc Thần Cô cảm hận oán hờn, uất ức, mắt lóe tia lửa vô cùng độc địa, mụ nghiêng rặng vận khí công hầu chống đỡ với ngọn chưởng sát thủ của kẻ thù.

Nhưng Hắc Cốt Ma Nương không đánh xuống ngay trầm giọng nói:

- Đồ Thương Lãng! Năm chục năm qua ngươi đã làm ta đau khổ, ngươi đã phá hoại cuộc đời của ta...

Hắc Cốt Ma Nương nói đến đó bỗng nghẹn lời. Cả một kỷ niệm xưa lại hiện ra trong tâm trí nàng. Yêu đương bội phản hận thù... Tất cả dồn dập quay cuồng trong óc.

Vạn Độc Thần Cô nghiêng rặng ken kết:

- Lý Phụng Chỉ ngươi khỏi phải nhiều lời, mau xuống tay giết ta đi.

Hắc Cốt Ma Nương giơ cao ngọn chưởng. Toàn thân công lực Hỏa Diễm đã vận vào ngọn chưởng đó, chỉ một chiêu đánh xuống người Vạn Độc Thần Cô sẽ hóa ra than.

Nhưng không hiểu tại sao giữa lúc đó lòng Hắc Cốt Ma Nương đã thấy nguội lạnh hẳn.

Đứng trước mặt kẻ thù đã thất thế, Hắc Cốt Ma Nương cảm thấy mục đích của đời mình đã đạt đến rồi. Thực ra từ lúc giết được Cổ Ứng Long, bao nhiêu nỗi căm hận của nàng chồng chất mấy chục năm, tự nhiên gần như tan biến hết.

Trước đây, Hắc Cốt Ma Nương thường cho là tội của Vạn Độc Thần Cô là nặng nhất, nặng hơn Cổ Ứng Long, vì chính mụ đã quyến rũ họ Cổ vào tội lỗi.

Nhưng lúc này, Hắc Cốt Ma Nương không còn thấy hận, mà chỉ thấy khinh. Lần đầu tiên được thấy rõ mặt tình địch, Hắc Cốt Ma Nương nhận thấy Vạn Độc Thần Cô mặt còn tươi trẻ, tức là mụ cũng luyện được thuật "Trụ Nhan" giữ gìn sắc đẹp như mình.

Nhưng vì Vạn Độc Thần Cô còn mắc chữ "Dâm" nên thuật Trụ Nhan chỉ giữ được một phần, còn một phần vẫn để lộ vẻ già nua tuổi tác, da cổ đã bắt đầu nhăn nheo.

Có lẽ vì thế mà Hắc Cốt Ma Nương thấy khinh bỉ. Ngọn chưởng đã giơ lên, từ từ buông thõng xuống.

Hắc Cốt Ma Nương khẽ nói:

- Đồ Thương Lãng, ngươi đã gây tội ác với ta, nhưng ta tha thứ cho ngươi. Ngươi hãy đi đi, đừng để ta gặp mặt lần thứ hai.

Nói đoạn nàng quay đi luôn, nét mặt lạnh lùng bình thản, lòng nhẹ lâng lâng vì đã trút hết được oán hờn.

Kim Ngang Tiều từ nãy vẫn đứng im nhìn ngắm thái độ của hai người, lúc này khe khẽ gật đầu cảm phục.

Chàng hân hoan thấy nghĩa tử quả là độ lượng hơn người. Chàng cũng hiểu rằng mấy chục năm ẩn cư đã làm Hắc Cốt Ma Nương thần tính đi nhiều.

Tâm lương nghĩa tử của chàng quả là tâm Phật, danh hiệu Hắc Cốt Ma Nương tàn ác độc lại không còn xứng đáng với nàng nữa.

Kim Ngang Tiều chạy lại bên Hắc Cốt Ma Nương khẽ gọi:

- Tử tử, vết thương...

Nhưng Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười hiền dịu, khẽ lắc đầu tỏ ý không đáng quan tâm.

Tuy vậy Kim Ngang Tiều vẫn lấy linh đơn ra đưa cho nàng uống, rồi tự tay chàng lấy thuốc Kim sang, băng bó vết thương ở bả vai nàng.

Trong lúc Kim Ngang Tiều buộc thuốc cho Hắc Cốt Ma Nương đột nhiên nghe thấy tiếng "bốp" giòn tan.

Hai người giật mình quay lại, thấy Vạn Độc Thần Cô ngã gục, đầu bể sọ, óc máu bắn ra lênh láng.

Thì ra Vạn Độc Thần Cô đã vận dụng lại được công lực, tự giơ tay đập vào đầu tự tử chết. Có lẽ Vạn Độc Thần Cô thấy quá nhục nhã, chịu không nổi, nên tuy được kẻ thù tha chết cho mục, mục đã tự tìm lấy chết.

Phần nữa cũng vì Cổ Ưng Long đã chết, mục hết muốn sống nên đã tìm cách chết theo chồng.

Hắc Cốt Ma Nương tiến đến bên xác kẻ thù, khẽ thở dài:

- Đồ Thương Lãng, ta đã lấy đức hiếu sinh tha chết cho ngươi, không ngờ ngươi cố tự vận, âu cũng là số trời báo ứng.

Kim Ngang Tiều cũng thở dài ta thán, nghĩ tiếc cho hai nhân vật tiền bối võ lâm, công lực luyện đến thượng thừa cảnh giới, chỉ vì đi theo Hắc đạo, cuối cùng gặp cái chết cực kỳ thê thảm.

Lúc bấy giờ đấu trường vẫn náo loạn, cảnh chém giết tơi bời nhưng quần hào võ lâm một lúc bớt được hai hung thần ác sát là vợ chồng Cổ Ứng Long, nên mọi người thấy phần chẵn.

Chỉ một lát sau quần hào đã chuyển thế nguy thành thắng.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh rồi nói:

- Lý tử tử, chúng ta còn nhiều việc phải làm. Tử tử hãy ra tay tiếp ứng cho các vị tiền bối võ lâm, còn tiểu đệ phải lòng kiếm Cầu Hồn Bang chủ.

Hắc Cốt Ma Nương gật đầu khen phải, đoạn hai người tạm chia tay nhau ngay.

oOo

HẬN THÙ ĐĂNG ĐĂNG

Đấu trường vẫn náo loạn, sự hỗn tạp thật không sao kể xiết. May nhờ có sắc áo phân biệt rõ ràng, bọn Cầu Hồn Bang, U Minh Cung sắc phục đặc dị, nên không thể nào xảy ra sự nhầm lẫn được.

Đôi bên lẫn xả vào nhau chém giết, đến nỗi gần như hăng máu không còn nhận biết sự thể quanh mình ra sao nữa.

Chính vì lý do đó mà phe tà đạo thiệt một lúc bốn đại cao thủ là Thiên Địa Song Ma và vợ chồng chủ nhân U Minh Cung, rút cuộc phe Cầu Hồn Bang và U Minh Cung vẫn không hay biết gì.

Có điều là sau khi Cổ Ứng Long bị diệt ánh kiếm màu xanh của Thanh Long Thần Kiếm đã tắt hẳn. Quần hào bớt đi một áp lực rất đáng kể.

Tuy nhiên, cục diện trận thế vẫn chưa rõ rệt, thắng bại vẫn chưa phân định, đại khái chỉ là bình thủ. Đó là vì lúc đầu quần hào đã bị hao tổn lực lượng khá nhiều. Một số cao thủ không mai đựng đầu với Thanh Long Thần Kiếm của Cổ Ứng Long lúc trước, đã phải tán mạng một cách thê thảm. Trong số những người bị hại này Bắc Thiệu Lâm bị tổn thương nhiều nhất, vì có tới bốn trưởng lão bị sát hại.

Sau đó đến các cao thủ của quần hào và Cái Bang. Ngũ Quỷ Môn may mắn trốn giữ ở góc đối diện, cách xa Cổ Ưng Long và Vạn Độc Thần Cô tác quái, nên lực lượng không hao tổn bao nhiêu.

Lại nói Kim Ngang Tiều sau khi chia tay với Hắc Cốt Ma Nương liền xông xáo khắp trận, có ý dò tìm tung tích của Cầu Hồn Bang chủ.

Trận đánh tuy hỗn loạn, nhưng vì Cầu Hồn Bang chúng đeo mặt nạ bằng đồng và mặc áo đen viền trắng, nên chàng phân biệt ra ngay.

Song điều khó khăn là tìm thấy Cầu Hồn Bang chủ. Vì sắc phục của Bang chủ và bọn đệ tử tương tự như nhau, đứng xa trong hỗn loạn, chỉ đến gần mới có thể nhìn thấy những nét đặc dị trên chiếc mặt nạ da người của Cầu Hồn Bang chủ.

Kim Ngang Tiều còn có một cách khác để kiểm tìm Cầu Hồn Bang chủ là nhìn chiều số và thân pháp của những cặp giao đấu.

Thân pháp Cầu Hồn Bang chủ tuyệt hảo, nên dù đứng xa cũng có thể nhận thấy ngay, không thể lầm lẫn với người khác được.

Chàng cứ theo cách thức đó chăm chú nhìn các trận giao đấu, đi khắp mọi nơi trong đấu trường. Thỉnh thoảng thuận tay, thanh Hồng Tử Kiếm trong tay lại sáng lóe lên một luồng hồng quang. Lập tức lại có một bóng tên Cầu Hồn Bang hay U Minh Cung gục ngã.

Đôi khi, Kim Ngang Tiều thấy một nhân vật võ lâm đấu với địch thủ võ công cao hơn, lâm vào tình trạng khốn đốn. Chàng liền ra tay tiếp cứu và chỉ một chiêu xuất thủ hay một đường kiếm diệu hợp, chàng đã giải nguy cho nhân vật võ lâm và hạ ngay địch thủ.

Sau đó, Kim Ngang Tiều lại nhảy đi liền, không kịp chờ nhận nghe lời đáp tạ.

Kim Ngang Tiều đi vòng quanh đấu trường đã đến ba lần mà vẫn không tìm thấy kẻ thù đầu. Trong lòng bốn chồn lo lắng, chàng biết Cầu Hồn Bang chủ là kẻ tuyệt thông minh có trí hơn người, nên chỉ lo y đã nhận thấy cục diện thay đổi, bất lợi cho y đã nhanh chân tìm đường tẩu thoát mất rồi.

Đang lúc băn khoăn lo ngại như vậy, Kim Ngang Tiều chợt thấy một bóng đồ vượt ngang qua mặt phi thân như bay. Liền sau đó là một bóng đen đuổi theo nhanh như cắt.

Định thần nhìn kỹ chàng mới biết kẻ chạy trước chẳng phải ai xa lạ chính Độc Phật Mê Chân, dưới lốt Hồng Y Ngự Điện của U Minh Cung.

Người đuổi theo là Bách Trượng Thiền Sư. Kim Ngang Tiều chợt nhớ hai cặp song đấu lúc trước ở bên chàng, khi chàng khi chàng giao đấu với Thiền Địa Song Ma.

Trận đánh quá hỗn loạn nên sau khi cùng Hắc Cốt Ma Nương hạ được Song Ma rồi, Kim Ngang Tiều không còn trông thấy hai cặp giao đấu ấy nữa.

Giờ đây không biết Thiền Diệu Thần Cái đấu với Phi Long Thư Sinh đã đi đường nào, chỉ còn thấy Bách Trọng Thiền Sư đuổi theo Độc Phật Mê Chân.

Kim Ngang Tiều đã biết Thiền Diệu Thần Cái võ công chí cao, nên không nghi ngại lắm. Dù Phi Long Thư Sinh bản lĩnh cao siêu như thế nào cũng không thể bỗng dưng hạ sát thủ được vị Thần Cái.

Độc Phật Mê Chân đấu với Bách Trọng Thiền Sư gần như bình thủ. Xưa kia vị Phật gia thiện ác này đã từng đấu với nhau và Bách Trọng Thiền Sư đã thắng Độc Phật Mê Chân ở trước cổng chùa Thiền Phật.

Nhưng về sau Độc Phật Mê Chân đầu nhập U Minh Cung, được Cổ Ưng Long đích thân giúp cho bí kíp tu luyện thêm, nên nội lực của Độc Phật Mê Chân tăng tiến rất nhiều.

Lần giao phong này, lẽ ra Bách Trọng Thiền Sư khó lòng thắng được Độc Phật Mê Chân, nhưng vì hôm trước khi tấn công chùa Bắc Thiệu Lâm, Độc Phật Mê Chân đã thất bại vì Kim Ngang Tiều, chiếc mõ khổng lồ đặc dị bị Kim Ngang Tiều đánh tan, Độc Phật Mê Chân đã mất hẳn thứ lợi khí tối độc của y.

Quả nhiên mất thứ võ khí chuyên môn, uy phong của Độc Phật Mê Chân đã kém đi rất nhiều.

Sau khi đấu với Bách Trọng Thiền Sư trên ba trăm hiệp thì Độc Phật Mê Chân tính đường đào tẩu, đánh vội một chiêu rồi bỏ chạy.

Bách Trọng Thiền Sư vốn người hiền từ nhân hậu, nhưng lần này tới Mê Hồn Cốc đại phá cường địch, Thiền Sư đã lập tâm quyết trừ diệt bọn ma đầu, cứu nguy cho võ lâm qua tai kiếp.

Bởi thế khi Độc Phật Mê Chân bỏ chạy, Bách Trọng Thiền Sư quyết không tha, liền đuổi theo ngay. Thiền sư chẳng những muốn trừ ác mà còn hận Độc Phật Mê Chân là kẻ xuất gia, làm hoen ố cửa phật.

Định phi thân đuổi theo, chặn đứng Độc Phật Mê Chân lại, giúp Bách Trọng Thiền Sư một tay.

Kim Ngang Tiều chưa kịp chuyển thân thì phía trước mặt có tiếng cười hô hố rồi một tia nước trắng như sợi chỉ từ xa bay đến tia vào ngực Độc Phật Mê Chân như mũi tên.

Đang chạy, Độc Phật thấy tia bay đến, cả kinh, nhưng đang đà phi thân không sao né tránh được, y liền vận chuồng lực nhắm tia nước đó đẩy ra một chuồng.

“Ừm” một tiếng như sấm động. Chuồng lực của Độc Phật Mê Chân quả là kinh người. Nhưng tia nước cũng có kinh lực ghê gớm.

Hai luồng kinh lực giao nhau phát nổ, tia nước bị đánh bật lùi lại, bắn tung tóe làm muôn ngàn hạt nước nhỏ, tung ra tứ phía.

Cùng lúc ấy mấy tên Thanh Y Đường Chủ của U Minh Cung đang giao đấu với bọn đệ tử Ngũ Quỷ Môn ở cạnh, bỗng la hoảng lên. Chúng đã bị tia nước bắn phải đau đớn thấu đến ruột gan.

Đồng thời mùi rượu bay ra nồng nặc.

Thì ra tia nước đó chính là tia rượu và người tia ra luồng rượu đó chẳng phải ai xa lạ chính là Túy Phật Thiên Hồ.

Nguyên ông Phật say này đã hạ luôn một lúc mấy tên đệ tử U Minh Cung, nhưng Túy Phật vẫn có một mối thù canh cánh bên lòng, nên bỏ đi cốt để kiếm kẻ đại thù là Độc Phật Mê Chân.

Trời xui khiến vậy, Túy Phật đang bỏ trận đấu thì thấy Độc Phật đang bị Bách Trọng Thiên Sư đuổi theo, chạy đến trước mặt.

Túy Phật đắc ý cười lên hô hô và không kịp phi thân chặn đường, tay đang cầm vò rượu liền vận dụng nội lực khê lặc một thì tia rượu bay ra đón đường đối phương.

...

Thiếu phụ quỳ phục xuống bên cạnh thi thể Bách Trọng Thiên Sư nức nở, mồm gọi liên mấy tiếng:

- Tiểu sư ca!... Tiểu Hồng Ân, vì đâu nông nổi...

Bách Trọng Thiên Sư mắt đã lạc thần. Nhưng khi tiếng nói của thiếu phụ vừa vang lên, toàn thân Thiên Sư chấn động, như thể có luồng điện chạy qua người ông.

Đôi mắt Thiên Sư bỗng vụt sáng lên, như ngọn đèn trước khi tắt, đôi môi nhợt nhạt khê mấp máy:

- Bách... Hoa... Nương!

Bàn tay của Bách Trọng Thiên Sư khê gơ lên, tựa hồ như muốn nắm lấy tay thiếu phụ đó.

Song do, bàn tay giờ lên đến nửa chừng, bỗng ngừng ngay lại, buông thòng xuống.

Về vui mừng vừa thoáng hiện trên khuôn mặt Bách Trọng Thiền Sư bỗng nhiên tắt hẳn, đôi mắt nhắm nghiền lại và miệng Thiền Sư phều phào niệm Phật hiệu:

- A... Di... Đà... Phật!

Một dòng máu tươi ộc ra khỏi miệng Thiền Sư và ông uốn lên lần chót. Thế là hết, Bách Trọng Thiền Sư đã lìa trần.

Về mặt Thiền Sư vẫn trang nghiêm như khi sống, nhưng trên đôi môi như thoáng hiện một nụ cười mãn nguyện.

Thiếu phụ học lên một tiếng khóc đau đớn rồi gục đầu xuống bên xác Thiền Sư.

Ngay khi đó, tiếng chân người lao xao chạy đến. Nhưng tiếng niệm Phật hòa lẫn với những tiếng nức nở vang lên.

Đó là những tăng nhân đệ tử của phái Nga Mi, chùa Thiên Phật đang chiến đấu ở quanh đó, vừa nghe hung tin đã chạy lại.

Thiếu phụ nọ bỗng im tiếng khóc vụt đứng lên, rồi không nói một lời, quay mình phi thân chạy đi. Thân pháp của thiếu phụ mau lẹ đến độ kinh người, chúng tỏ thiếu phụ cũng là nhân vật thượng đỉnh của võ lâm đương thời.

Quần hào và cả các tăng nhân có mặt tại đó đều ngơ ngẩn nhìn nhau không hiểu chuyện gì.

Họ không thể nào ngờ được rằng thiếu phụ nọ lại gọi Bách Trọng Thiền Sư là Tiểu Hồng Ân và theo lối xưng hô, Bách Trọng Thiền Sư là sư huynh của nàng. Võ lâm không lạ gì danh tiếng Bách Trọng Thiền Sư chủ đạo môn phái Nga Mi, nhưng không có ai biết Thiền Sư tên tục gia là Tiểu Hồng Ân.

Mọi người chỉ lơ mờ đoán được rằng giữa Bách Trọng Thiền Sư và thiếu phụ nọ có mối quan hệ mật thiết, có lẽ đó là thiên tình sử bi đát. Nhưng vì kính trọng danh dự của Bách Trọng Thiền Sư không ai bàn tán với nhau.

Riêng Kim Ngang Tiểu đã hiểu rõ câu chuyện giữa Bách Trọng Thiền Sư và Bách Hoa Nương tức Cửu Quỷ Ác Bà. Nhưng lúc này chàng cũng không tiết lộ cho quần hào biết Bách Hoa Nương là ai.

Sau đó, đệ tử chùa Thiên Phật cố nén đau thương, dùng vải gói thi thể Bách Trọng Thiền Sư lại, đem đến một nơi kín đáo, như khi thanh toán bọn tà ma xong, mọi người sẽ đưa di hài Thiền Sư về chùa Thiên Phật hỏa táng.

Kim Ngang Tiều thấy mọi việc đã xong, dù đứng lại cũng không có ích gì, chàng bèn lẳng lẳng bỏ đi nơi khác, tiếp tục công việc tìm kiếm kẻ thù là Câu Hồn Bang chủ.

Lúc đó cuộc giao đấu giữa đôi bên vẫn tiếp diễn ác liệt, nhưng thắng thế đã chuyển dần về phe võ lâm. Bọn Câu Hồn Bang và U Minh Cung bắt đầu lùi, nhưng chúng đã bị vây chặt chẽ rồi.

Kim Ngang Tiều thấy thế càng yêu tâm đi lục soát mọi nơi.

Sang tới góc Đông Bắc, gần trước khu rừng trúc, Kim Ngang Tiều nghi ngại đứng quan sát địa thế.

Bỗng nhiên từ góc phía tả, một người loạng choạng trước mặt Kim Ngang Tiều rồi ngã gục.

Đó là một nhân vật võ lâm, tuổi ngoài ba chục. Kim Ngang Tiều không biết mặt người đó, nhưng chỉ trông cách phục sức của y, chàng cũng biết ngay đó là một người trong số quần hào đã hưởng ứng lời kêu gọi của Thiên Diệu Thần Cái đến đây hợp lực trừ bọn ma đầu tàn bạo.

Kim Ngang Tiều thấy người đó có vẻ bị trọng thương, liền chạy ngay lại đỡ, miệng hỏi:

- Huynh đài bị trúng thương ở đâu?

Người đó thở hổn hển, ngã gục ngay xuống, không nói được một lời.

Kim Ngang Tiều thấy vậy động lòng thương cảm, vội nói:

O Huynh đài hãy yên lòng, dù thương thế có nặng như thế nào, tại hạ cũng có thể chữa được.

Người bị thương khẽ mở mắt ra, nhận thấy người đến tiếp cứu chính là Kim Ngang Tiều

- Chủ lãnh đạo quần hùng, nên sắc mặt y có vẻ mừng rỡ.

Y gắng gượng nói:

- Minh Chủ, tại hạ bị bọn ma đầu Câu Hồn Bang đón đánh. Bọn chúng... chúng...

Kim Ngang Tiều cười an ủi, ngắt lời y nói:

- Huynh đài khỏi nói nhiều phí sức. Lưới trời lồng lộng, bọn U Minh Cung và Câu Hồn Bang khó thoát thiên đạo... tiểu đệ sẽ báo thù cho.

Mắt người bị thương bỗng lóe lên một tia sáng lạnh lùng nhưng rồi y lại chỉ gục đầu xuống ngay.

Kim Ngang Tiều nhắc qua người y xét rằng y bị trúng nội gia cương khí hay kinh lực tà độc của đối phương, bị thương bên trong phủ tạng. Chàng vội vàng xốc người bị thương để y dựa vào một gốc cây gần đó.

Đoạn chàng loay quay lần tay vào bọc áo ở trước ngực, lấy ra lọ thuốc màu bích ngọc của Hoàng Hạc đảo do Hắc Cốt Ma Nương đưa tặng chàng khi trước.

Nhưng vừa đúng lúc chàng cầm lọ thuốc trong tay, đang đổ những viên thuốc ra bàn tay thì việc bất ngờ xảy ra.

Người bị thương bỗng quẩy lên một cái như con cá chép. Lăn chớp loáng lóc lên.

Kim Ngang Tiều chỉ kịp “a” lên một tiếng, đã thấy khí lạnh tê người xâm nhập đơn điều của chàng.

Dù người có võ công thượng thặng, công lực tối cao gặp trường hợp này cũng khó lòng thoát chết.

Bởi vì trong tay người bị thương đã có một lưỡi trủy thủ từ bao giờ, ánh thép xanh biếc, lưỡi dao nhọc hoắt, chứng tỏ đó là một thứ bảo kiếm loại nhỏ.

Y thừa lúc Kim Ngang Tiều vô tình, lại đang mải dốc thuốc đã ra tay, nên y đã rút lưỡi trủy thủ giấu trong tay áo, dùng thế Kinh Ngạc Đẳng Ban, người nhòai lên như một con cá sấu, nhằm bụng dưới của Kim Ngang Tiều đâm một nhát nhanh nhẹn như lăn chớp để ám toán chàng.

Cự ly quá gần, thân pháp và thủ đoạn của kẻ ám toán quá huyền diệu, thế đâm chuẩn đích vô cùng, nhắm đúng tử huyết ngay cạnh rốn Kim Ngang Tiều mà đâm.

Khi Kim Ngang Tiều vừa thấy động thì hơi lạnh đã lấn áp đến đan điền của chàng rồi. Đó là kinh khí ở đầu lưỡi trủy thủ phát ra.

Nhưng may cho Kim Ngang Tiều là trong người chàng ám tàng năm sáu loại công lực thượng thừa của võ học tối cao. Bởi vậy tâm trí chàng chưa kịp có phản ứng thì chân khí trong người chàng đã tự động phát huy.

Chính nhờ sự kiện đó mà chàng thoát chết.

Trong khoảng không gian điện quang hỏa thạch đó, mà luồng kinh lực bất từ đơn điền chàng phát ra đẩy chệch lưỡi trủy thủ sang một bên khi đầu lưỡi dao chỉ còn cách lần áo ngoài của chàng độ nửa gang tay.

Đồng thời Kim Ngang Tiều ngã người ra, khiến lưỡi trủy thủ đâm trượt, lướt qua bên cánh tay chàng, cắt đứt một mảng da ở cùi tay.

Người ám toán thấy đâm trượt cảm phần hú lên một tiếng xoay lưỡi dao lại, đâm chéo vào ngực Kim Ngang Tiều khi chàng còn nằm ngửa dưới đất.

Nhưng lần này thì kẻ ám toán tuyệt vọng. Chỉ thấy Kim Ngang Tiều cười nhạt một tiếng, tay tả chàng sử dụng thế Tiểu Cầm Nã đoạt lấy thanh đoản đao, tay hữu chàng lật ngửa lại nhanh như điện chớp, nắm chặt ngay lấy mạch rốn của đối phương khiến toàn thân y tê liệt.

Kim Ngang Tiều vùng đứng lên, lùi theo cả đối phương. Thuận tay, chàng đâm luôn vào huyệt đạo của y khiến y không cự cạy được nữa.

Kim Ngang Tiều nhìn trừng trừng vào mặt y, đôi mắt chàng lóe lên tia sáng kinh người, chàng quát hỏi:

- Ngươi là ai, sao dám ám hại ta?

Tên nọ biết rằng mưu toan không thành, mặt lộ vẻ phần nộ hết sức, mắt tia hung quang, nghiến răng ken két không đáp.

Kim Ngang Tiều tuy là tay võ công thượng thặng, vô địch thiên hạ, nhưng trải qua cơn hiểm nghèo vừa rồi cũng phải rùng mình, rợn tóc gáy. Nếu chàng không luyện được năm sáu thứ nội lực thượng thừa, lúc nào cũng tìm tòi trong thế nội sẵn sàng phải tiết, và nếu chàng không mau lẹ ngã người ra, lưỡi dao động bén kia ắt đã cắm sâu vào yếu huyệt ở bụng dưới chàng.

Thủ pháp ám toán của tên nọ không những xảo quyết vô luân mà còn chuẩn đích lạ lùng. Đơn điền là nơi trống trải nhất, người luyện võ dù có đạt tới cảnh giới mình đồng da sắt lúc nào cũng phải quan tâm thủ hộ đơn điền, vì đó là nơi đạo kiếm có thể phạm tới.

Xét theo thủ pháp của tên nọ, cùng kinh lực của mũi truyền thủ đâm tới, Kim Ngang Tiều biết ngay y cũng là một nhân vật võ công điều luyện, không biết chừng là một cao thủ danh tiếng trong võ lâm.

Nghĩ đến đó, Kim Ngang Tiều tức giận khôn tả, dần giọng hỏi tiếp:

- Nói mau ngươi là ai? Tuân lệnh kẻ nào đến ám hại ta?

Tên nọ đã thất bại, biết rằng khó thoát khỏi tay Kim Ngang Tiều, nên vẫn quật cường đáp:

- Họ Kim kia ngươi bắt được ta cứ việc ra tay giết đi. Ngươi đừng hòng hỏi ta. Ta quyết không khai một lời!

Kim Ngang Tiều thấy thái độ y như vậy lại càng tức giận. Chàng đoán thầm trong số các nhân vật võ lâm hẳn có kẻ nào đã ngấm ngấm kết thù chuốc oán với chàng không hay biết. Có lẽ đây là một sự ngộ nhận nhưng cũng có lẽ người ta oán thù chàng thực sự vì nhiều nguyên nhân.

Biết đâu danh vị võ lâm minh chủ của chàng không làm một số nhân vật võ lâm ghen ghét?

Kim Ngang Tiều thấy trong số quần hào có người phản chàng như vậy, chàng vừa buồn vừa tức giận. Chàng muốn biết rõ thực hư ra sao.

Chàng liền nắm lấy ngực áo của tên nọ, lạnh lùng nói:

- Ngươi không khai, ta có cách bắt ngươi phải mở mồm. Lúc đó đừng trách ta tàn ác nhẫn tâm.

Vì quá tức giận, chàng vừa nói vừa giật ngược áo của hắn.

Chẳng ngờ, ngực áo của tên nọ vừa rách tuột, để lộ làn áo trong, khiến Kim Ngang Tiều ngẩn người ra.

Thì ra làn áo trong của tên thích khách là một thứ áo đại bảo màu đen viền trắng. Bộ quần áo võ lâm hắn mặc ngoài chỉ là bộ mặc thêm vào người. Có lẽ trong lúc vội vàng y không kịp cởi bỏ làn áo thường mặc thực sự của y.

Áo đen viền trắng! Kim Ngang Tiều đã quá quen thuộc. Chàng thấy y lưng đeo một cái bọc, liền giơ tay giật lấy nhanh như chớp.

Quả nhiên chàng đoán không sai. Chiếc bọc đó là một cái túi hơi nặng, bên trong có đựng một cái mặt nạ bằng đồng.

Té ra tên thích khách là người của Câu Hồn Bang, chứ không phải người của võ lâm quần hào.

Kim Ngang Tiều cảm thấy yên lòng ngay, chàng cười nhạt nói:

- Vậy ra ngươi là một tên Câu Hồn Bang, như vậy ngươi chết đáng đời lắm rồi. Ai sai ngươi hành thích ta? Ai bày mưu thiết kế cho ngươi? Câu Hồn Bang chủ phải không?

Tên nọ thấy hành hung đã bại lộ, liền nghiêng răng nói:

- Phải chính ta là một nhân vật của Câu Hồn Bang. Ngươi muốn biết tại sao ta hành thích ngươi? Ta nói cho nghe: ngươi đã ra tay giết hai người em gái của ta cũng là nhân vật Câu Hồn Bang khi chúng mang lệnh Bang chủ đến Miêu Cương chặn đường ngươi năm xưa.

Người hắc không quên đem người từ Miêu Cương trở về Trung Nguyên, người đã hạ sát Hạ Pháp Vương Hồ Ma Phạm Hồng và trên mười nhân vật Câu Hồn Bang?

Kim Ngang Tiều ngẩn người ra. Chàng không quên cái đêm ra tay tàn sát đối phương khi từ Miêu Cương trở về. Lúc đó chàng vừa học được võ công thượng thừa, trong lòng lại căm hận Câu Hồn Bang đã sát hại cha mẹ, nên ra tay độc辣, không để cho một tên Câu Hồn Bang sống sót.

Chàng liền dịu ngay nét mặt lại, gật đầu nói:

- Người vì báo thù cho anh em định ám hại ta, chuyện đó là thường tình, ta có thể tha thứ cho được, miễn là người phải nói sự thật. Ta biết Câu Hồn Bang có quy luật rất nghiêm, phạm bang chúng không được tự do hành động, tất cả mọi kế hoạch động tác do Câu Hồn Bang chủ ấn định. Ta sẽ tha mạng sống cho người nói thật. Có đích thực Câu Hồn Bang chủ ra lệnh cho người không? Và bây giờ Câu Hồn Bang chủ ở đâu?

Tên Câu Hồn Bang nghiêng răng nói:

- Ta không cần người tha chết cho ta. Người bắt được ta, cứ ra tay giết, ta sẵn sàng chờ đợi cái chết. Câu hỏi của người có điểm ta không thể nào nói, phản bội Bang chủ được. Phải, chính Câu Hồn Bang chủ đã ra lệnh cho ta ám hại người. Chính người đã lấy bộ quần áo võ lâm này cho ta mặc, rồi bày mưu thiết kế cho ta trả mối thù giết em ta. Hừ... Câu Hồn Bang chủ đối với ta ơn nặng như núi, nghĩa sâu như biển, người đừng mong ta phản lại người. Người chém ta ra làm trăm ngàn mảnh, ta quyết không khai chỗ ở của Bang chủ. Bây giờ người hết hỏi ta rồi, mau ra tay giết ta đi.

Thấy người của Câu Hồn Bang quật cường như vậy. Kim Ngang Tiều trong lòng không khỏi thầm phục, tự hỏi không hiểu Câu Hồn Bang chủ đã dùng phương pháp nào thâm phục một trang hán tử như vậy.

Tuy nhiên lúc này lòng căm thù nung nấu, chí báo phụ mẫu cừu thôi thúc, chàng không thể nào nghĩ đến việc tình cảm nhất thời được.

Bởi thế Kim Ngang Tiều lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:

- Người muốn chết ngay cũng chẳng dễ nào. Người tưởng ta không có cách làm người phải khai ra sào huyệt của Câu Hồn Bang chủ hay sao? Người có nói không?

Tên nọ nhắm mắt không thèm trả lời. Kim Ngang Tiều nóng lòng sốt ruột, chỉ sợ Câu Hồn Bang chủ thừa cơ tẩu thoát, không thể nhẫn nại được, liền giơ ngón tay điểm lia lia vào chín nơi trọng huyệt trên ngực tên Câu Hồn Bang.

Phép điểm huyết này chính là một thủ pháp đặc dị chàng đã học được dưới Dã Nhân Lãnh, trong cuốn võ học của Vô Danh Khách để lại. Thủ pháp này tên gọi là “Vạn Trùng Xuyên Não” có hiệu lực kinh người là một khi điểm vào các huyết đạo, người bị điểm huyết tự nhiên có cảm tưởng như có muôn vạn loài côn trùng bò ở trong đầu óc, kinh khiếp vô kể.

Cảm giác đó có thực chứ không phải là ảo cảm ám thị. Lúc đầu thấy có tiếng côn trùng trong óc, rồi sau dần dần đến lúc đau đớn không thể chịu nổi, vì trong đầu nhức nhối khó chịu, như thể có một đàn kiến đang cắn vào màng óc.

Kim Ngang Tiều đã biết thủ pháp điểm huyết này cô cùng tàn độc nên ít khi chàng dám dùng đến. Hiện tại, vì phải gấp rút tra hỏi chỗ ở của Cầu Hồn Bang chủ nên chàng mới nhẫn tâm ra tay.

Quả nhiên sau khi bị điểm huyết, tên Cầu Hồn Bang bỗng la lên một cách thảm khốc rồi ôm đầu lăn lộn. Hắn là một tên gan góc bướng bỉnh, nên chỉ trong chớp mắt đã gượng lại, nghiêng răng ken két, không thém kêu la hay rên rỉ.

Nhưng chẳng được bao lâu, cảm giác có côn trùng bò trong óc lại càng dữ dội, hắn hốt hoảng vật đầu xuống đất, như thể lắc cho các loài sâu bọ trong óc ra hết.

Rồi đến lúc hắn rên hú từng cơn thảm thiết. Đó là sự đau đớn đã bắt đầu.

Tên Cầu Hồn Bang biết là không thể nào chịu nổi, bèn lắc đầu xuống đất định tự đập vỡ đầu tự vận. Nhưng Kim Ngang Tiều đã hiểu ngay ý định của hắn, chàng nhanh tay điểm vào huyết đạo hai bên hông tên Cầu Hồn Bang.

Lập tức toàn thân y cứng đờ ra nhúc nhích không nổi đành đứng chịu trận nạn côn trùng bò trong đầu.

Chỉ một lát sau tên Cầu Hồn Bang đã gào la đến khan cả tiếng.

Sau cùng đến lúc y chịu không nổi nữa đành năn nỉ Kim Ngang Tiều.

- Xin... giết... tôi... đi!

Kim Ngang Tiều cười nhạt:

- Người nói ra, chẳng những ta không giết mà còn làm người hết đau đớn.

Tên nọ cuống cuồng nói:

- Tôi nói... tôi xin nói... Mau làm ơn...

Kim Ngang Tiều giơ tay điểm vào ba huyết đạo trên người y. Tức thì nỗi thống khổ của y giảm bớt đi một nửa.

Cánh tay tên Cầu Hồn Bang đang giơ lên định chỉ về phương hướng sào huyệt của Cầu Hồn Bang chủ bỗng buông thòng xuống.

Toàn thân tên đó run lên, rồi ngã gục xuống chết ngay.

Biến cố quá bất ngờ. Thủ pháp ném phi tiêu và kinh lực của ám khí quá mạnh khiến Kim Ngang Tiều không sao ngăn đỡ nổi. Nếu mũi ám khí ném vào chàng, Kim Ngang Tiều đã phát giác ngay lực đạo của nó khi mũi ám khí chưa tới nơi.

Đằng này ám nhằm vào tên Cầu Hồn Bang, lực đạo của nó hướng về nơi khác, thành ra Kim Ngang Tiều chỉ phát giác lúc nó bay qua mặt chàng, nhưng chàng không thể nào phản ứng kịp.

Sự việc xảy ra quá mau lẹ. Vừa nghe tiếng “phập” và thoáng thấy mũi ám khí Kim Ngang Tiều đã xoay người lại, mắt như điện chớp nhìn tứ phía.

Nhưng xung quanh chàng chỉ là bãi đấu trường hỗn loạn, đa số là các nhân vật võ lâm đấu với bọn U Minh Cung.

Kim Ngang Tiều đã nhận biết mũi ám khí đó chính là ám khí khắc hình chim phượng của Cầu Hồn Bang chủ. Nhưng lúc này quay lại nhìn, nào có thấy bóng người nào đeo mặt nạ bằng đồng.

Chẳng lẽ Cầu Hồn Bang chủ có phép tàng hình?

Kim Ngang Tiều tức giận đến nỗi mặt xám lại. Nhìn đến tên Cầu Hồn Bang thấy y đã chết rồi. Cầm ám khí lên coi quả nhiên đó là ám khí khắc hình chim phượng. Đúng là Cầu Hồn Bang chủ đã ra tay.

Nhưng y đã biến đâu mất rồi!

Kim Ngang Tiều không biết làm thế nào, đành cúi xuống, định khám xét người tên Cầu Hồn Bang.

Nhưng tay chàng vừa đụng đến lần áo của y, một ý nghĩ vừa thoáng qua óc chàng làm chàng búng tỉnh.

Cầu Hồn Bang chủ quý quýệt, y đã sai tên này tháo bỏ mặt nạ bằng đồng và mặc áo tương tự như nhân vật võ lâm để che mặt Kim Ngang Tiều.

Tất nhiên Cầu Hồn Bang chủ cũng đã làm như vậy. Y đã tháo bỏ mặt nạ bằng đồng và có lẽ cởi bỏ bộ áo vải đen viền trắng rồi. Kim Ngang Tiều cứ đi tìm hình dạng người đeo mặt nạ bằng đồng, làm sao có thể tìm thấy?

Có lẽ toàn thể Câu Hồn Bang chủ lúc này thấy nguy, đã vút bỏ mặt nạ bằng đồng đi rồi.

Kim Ngang Tiều tỉnh ngộ liền rú lên một tiếng dài, phi thân nhảy vọt đi.

Chàng chạy đến những nơi có nhân vật võ lâm giao chiến. Từ lúc này bất luận những nhân vật võ lâm nào cũng bị chàng nhìn tận mặt hay lên tiếng hỏi.

Đồng thời chàng truyền báo tin tức cho các Trưởng lão Cái Bang để thông tri cho quần hào âm mưu xảo huyệt của Câu Hồn Bang.

Quả nhiên các biện pháp của Kim Ngang Tiều có hiệu quả ngay tức thì.

Nhiều tên Câu Hồn Bang giả dạng làm nhân vật võ lâm để toan lên lút ám toán quần hùng, bỗng bị vặn hỏi, không đáp đúng được khẩu hiệu, những tên đó liền bị thanh toán ngay.

Mặt trận của Câu Hồn Bang tự nhiên rối loạn. Cả những tên còn đeo mặt nạ bằng đồng và bọn U Minh Cung thấy tình thế bất lợi cho chúng, bao nhiêu âm mưu quỷ quyết bỗng bị bại lộ hết, nên tâm thần hoảng hốt, chỉ muốn tìm đường đào tẩu, nhưng tứ phía quần hào đã bao vây chặt chẽ như tường đồng vách sắt.

Kim Ngang Tiều trong lòng khẩn trương đến cùng cực. Chàng vẫn chưa tìm thấy Câu Hồn Bang chủ và ngay cả những cao thủ danh tiếng của Câu Hồn Bang cũng không thấy đâu.

Còn bọn U Minh Cung thì hầu như cùng một lúc bị chặt mất ba tay thủ lĩnh tối cao là vợ chồng Cổ Ứng Long và Độc Phật Mễ Chân, nên hàng ngũ đã tan rã.

Chỉ còn một số Hồng Y Ngự Điện võ công cao cường vẫn ra sức kháng cự.

Trong lúc đang phân vân, Kim Ngang Tiều bỗng thoáng thấy phía rừng trúc có bóng người thấp thoáng.

Chàng giật mình chợt nghĩ ra một việc vừa rồi khi tên Câu Hồn Bang bị chàng dùng thủ pháp “Vạn Trùng Xuyên Não” tra khảo chịu không nổi bắt đầu khai ra sào huyệt của Câu Hồn Bang chủ.

Y nói nửa chừng đã bị một mũi ám khí của Câu Hồn Bang chủ phi trúng cuống họng chết tươi. Nhưng cùng lúc đó bàn tay y giơ lên để chỉ.

Bàn tay đó chưa kịp chỉ về nơi nào, nhưng Kim Ngang Tiều trông thấy ánh mắt của hắn nhìn về phía rừng trúc.

Lúc này chàng chợt thấy bóng người ẩn hiện trong rừng trúc, chàng mới nhớ ra chuyện đó.

Kim Ngang Tiều nghĩ thầm: chẳng lẽ trong rừng này có nơi trú ẩn của Cầu Hồn Bang chủ.

Tuy bán tín bán nghi, Kim Ngang Tiều cũng phi thân chạy ra phía rừng trúc đó ngay. Nhưng bóng người đã biến mất từ bao giờ.

Sở dĩ Kim Ngang Tiều bán tín bán nghi là vì vừa rồi đứng trên đỉnh núi cao, chàng đã trông rõ địa thế của Mê Hồn Cốc này.

Một nửa thung lũng là rừng tre bao phủ. Còn một nửa là bãi đất rộng mênh mông chính là nơi dùng làm đấu trường lúc này.

Ở khoảng cuối nơi bãi đất giáp ranh với rừng trúc có mấy dãy nhà kiến trúc theo lối cổ kính, rêu phong, hình như một vương phủ đã bỏ hoang từ lâu.

Dĩ nhiên sau khi bắt đầu thắng thế, quần hào đã tiến rẽ vào những căn nhà đó, truy nã bọn Cầu Hồn Bang và U Minh Cung.

Chính Kim Ngang Tiều cũng đã vào mấy tòa nhà cổ đó lục soát mấy lần, nhưng tuyệt nhiên không thấy gì khác lạ, ngoài mấy tử thi của Cầu Hồn Bang và các vật dụng như lương thực, áo quần cả binh khí nữa.

Rõ ràng mấy tòa nhà đó được bọn Cầu Hồn Bang và U Minh Cung sử dụng làm nơi ẩn ở, trú ngụ. Nhưng nơi đó không thể là nơi ẩn náu của Cầu Hồn Bang chủ.

Còn về phía rừng trúc thì tuyệt nhiên không có một tòa nhà nào, chỉ thấy rừng tre. Nếu Cầu Hồn Bang có đặt sào huyệt ở đó, lúc đứng trên đỉnh núi cao, bọn quần hào đã trông thấy rồi.

Lúc này nếu không có bóng người thoáng hiện trong rừng và nếu không nhớ lại tia mắt nhìn của tên Cầu Hồn Bang trước khi chết, có lẽ Kim Ngang Tiều cũng chẳng tiến vào đó làm gì.

Rừng trúc rất rậm rạp, cây mọc chi chít, không có lối bước đi thẳng, mà phải luôn mình xuyên qua các thân cây trúc thẳng tắp. Vì thế không thi triển khinh công được, Kim Ngang Tiều tiến vào rất chậm.

Vào sâu trong rừng độ nửa dặm. Kim Ngang Tiều đã thấy chán nản. Suốt cả một khu rừng, thân cây tre mọc thẳng tắp như muôn ngàn chiếc cột.

Càng không tin Câu Hồn Bang chủ có thể ẩn náu nơi đây, bởi vì rừng trúc tuy rậm rạp, nhưng thân cây nhỏ và cao, lá ở trên ngọn, phía dưới trống rỗng.

Nhìn xung quanh đến mười trượng có thể trông rõ mọi sự vật. Nếu lựa khu rừng rậm cây lá chỉ chít để ẩn nấp thì còn có lý. Chọn nơi này để ẩn náu tức là lộ thân cho đối thủ nhìn thấy.

Kim Ngang Tiều không tin Câu Hồn Bang chủ khờ dại như vậy. Nếu chàng mất thời giờ ở đây, Câu Hồn Bang chủ ở bên ngoài thừa cơ tẩu thoát!

Kim Ngang Tiều nghĩ đến đó giật mình, cho là mình đã trúng phải quỷ kế của đối phương. Chàng vội vàng quay lại để đi ra.

Nhưng chàng vừa quay đi, một luồng gió nhẹ từ hướng Tây Bắc đã thổi tới.

Thời tiết cuối Đông, gió như vậy là thường.

Nhưng luồng gió đó đưa lại một mùi vị vừa đưa đến mũi Kim Ngang Tiều đã khiến chàng đứng sững ngay lại, rùng mình đến xương tủy, đồng thời trống ngực chàng đập loạn lên... mừng rỡ!

Mùi đó là một mùi hôi hám dị thường. Nhưng đối với Kim Ngang Tiều, chàng đã quen thuộc: đó là mùi hôi của loài rít!

Loài rít tầm thường không thể có mùi hôi nồng nặc thế này. Phải là loài rít cực độc.

Kim Ngang Tiều biết ngay đó là mùi hôi của con rít Kim Tiền của Kim Ngô lão quái.

Hai vợ chồng Ngô Công lão quái đều là thủ hạ, nô bộc của Câu Hồn Bang chủ! Hai kẻ đó có mặt trong rừng trúc này tức là Câu Hồn Bang chủ cũng có mặt.

Kim Ngang Tiều mừng rỡ khôn tả. Đồng thời một kỷ niệm xa xưa lại gọi lên trong trí óc chàng.

Mùi rít hôi, cảnh rừng trúc! Chàng đã gặp cảnh này năm xưa khi chàng lạc vào Vạn Mai Cốc và Thiên Trúc Cốc của vợ chồng Ngô Công lão quái. Thì ra lão quái đã chuyên dùng rừng trúc để lập sào huyệt.

Kim Ngang Tiều đã biết đích xác có đối phương trong rừng này, chàng liền bình tĩnh quay lại, và từ từ tiến về phía có mùi rít hôi.

Nhưng rừng trúc vẫn vắng tanh, không một bóng người.

Phía Kim Ngang Tiều tiến đến là một loạt những cây trúc xanh rờn.

Mùi rít hôi càng nồng nặc.

Kim Ngang Tiều tiến thêm mười bước nữa, đến một khoảng giữa độ hai chục cây trúc thì bỗng “xoạt” một tiếng, từ phía bên tả, một vật gì to lớn như hình người đâm bổ về phía chàng.

Kim Ngang Tiều né mình tránh.

Nhưng chàng bỗng kinh hãi, bế trù hô hấp và che kín các huyết đạo.

Vì bóng vừa nhảy ra vô chàng không phải là người, mà là một con rít khổng lồ, trên lưng đom đóm mấy đồng tiền vàng. Đúng là con rít Kim Tiền của Kim Ngô lão quái.

Nhưng con rít đó vừa nhảy ra vô chàng lại vừa phun ra một luồng khói đen kịch độc để tấn công.

Kim Ngang Tiều né tránh sang một bên rồi thuận tay, xòe bàn tay ra như lưỡi dao chém vào người con rít.

Không ngờ con rít Kim Tiền tinh khôn như người, đã né tránh được ngay. Nó lùi lại gương mặt đỏ như lửa nhìn Kim Ngang Tiều.

Kim Ngang Tiều cười nhạt khẽ nói:

- Quái vật, hôm nay cả ngươi lẫn chủ ngươi không thoát khỏi tay ta.

Nói rồi, chàng giơ chưởng lên tấn công một thế “Cự linh thần chưởng”.

Con quái vật này nhảy chồm lên, chưởng phong của Kim Ngang Tiều vừa phóng tới, nó liền cười chưởng phong của chàng bay đến tấn công. Một mặt phun khói độc một mặt nhe nanh như muốn nuốt chửng Kim Ngang Tiều.

Thì ra con quái vật đã được Kim Ngô lão quái huấn luyện võ công, thân hình nó cứng như thép, nên không một thứ trường phong nào làm nó bị nội thương.

Hơn nữa nó đã quen giao đấu với các nhân vật võ lâm, nên chỉ chờ đối phương phát chưởng là sẽ thừa cơ cười lên chưởng phong bay lại tấn công.

Lỗi phản công bất ngờ này đã làm bao nhân vật võ lâm thiệt mạng. Vì sau khi phát chưởng phong, bộ môn trống trải, không sao chống đỡ kịp. Vả lại ít người có thể tưởng tượng là con rít thuần phục võ công đến thế, có thể cười lên chưởng phong tấn công trả lại.

Nhưng Kim Ngang Tiều đâu có phải là nhân vật tầm thường của võ lâm.

Lỗi phản công của con rít chỉ làm chàng thoáng ngạc nhiên. Chàng lùi lại hai bước rồi lại đẩy ngay ra một chưởng.

Thế chưởng này chẳng những vận dụng mau lẹ, mà chiêu số lại quái dị vô cùng. Coi thấy chưởng phong “phật” lên một tiếng đồng thời khí nóng ghê gớm tỏa ra.

Đó chính là Thái Dương Thần Công Chưởng của phái Côn Luân. Nếu trong người Kim Ngang Tiều không bao gồm năm sáu môn thần công thượng thừa, chàng không thể nào vận chưởng ra một cách mau lẹ như vậy.

Thái Dương Thần Công trúng ngay vào đầu con rít khiến nó rú lên một tiếng vô cùng quái gở, tự hồ như tiếng chuột kêu.

Đối với các môn chưởng pháp thông thường dù nội lực thâm hậu đến đâu, con rít cũng có thể chịu nổi.

Nhưng Thái Dương Thần Chưởng do nguyên khí của mặt trời tụ lại, khí nóng phát tiết ra kinh người. Con rít dù có vỏ bằng thép cũng không chịu nổi sức nóng đó.

Chưởng phong lại mãnh liệt vô biên, con rít bị bắn tung trở lại văng đi xa tới năm trượng.

Kim Ngang Tiều đã tưởng con rít hết sống nổi. Mùi khét lẹt bay ra, đó là lông rít và những râu cứng như thép ở đầu nó bị đốt cháy.

Không ngờ con rít chỉ lộn đi mấy vòng quần quai, rồi lại bò được ngay. Thì ra con này sống lâu có đến hơn trăm năm đã biến thành loài quái vật có sức chịu đựng phi thường.

Tuy nhiên con rít đã kinh hoàng Kim Ngang Tiều đến cùng cực. Nó vội vàng bỏ đi, không dám tiếp chiêu với chàng nữa.

Kim Ngang Tiều đã định đánh ra một chưởng nữa kết liễu đời con quái vật. Nhưng chợt một ý nghĩ thoáng qua óc khiến chàng dừng tay lại.

Quả nhiên con rít bò đi như chạy trốn, đến một gốc trúc to lớn bằng cột nhà, cách đó chừng hai chục trượng, bỗng nó chui xuống đất.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên chạy lại, chợt nhìn thấy nơi con rít vừa chui vào là một lỗ sâu thẳm, ăn thông xuống đất tối om.

Kim Ngang Tiều sở đoán không sai. Chàng đã biết con rít này là binh khí của Kim Ngô lão quái ở đâu con rít ở đó.

Sở dĩ con rít đi ra ngoài là vì nó muốn kiếm ăn ở rừng trúc này. Bây giờ bị chưởng phong đánh bị thương tất nhiên nó phải chạy về nơi chủ của nó.

Vì thế khi thấy rít chui vào lỗ hổng, Kim Ngang Tiều cả mừng.

Nhưng lỗ hổng quá nhỏ, làm sao người chui lọt. Nhìn xuống thấy sâu thẳm, phía dưới có vẻ còn rộng nữa, Kim Ngang Tiều sanh nghi bèn dậm chân trên mặt đất thăm dò.

Bên dưới hình như rộng. Kim Ngang Tiều rút ngay Thanh Long Thần Kiếm khoét vào lỗ rít.

Một lỗ hổng lớn hiện rõ, Kim Ngang Tiều suýt kêu lên một tiếng mừng rỡ. Thì ra lỗ rít đó đưa đến một đường hầm!

Kim Ngang Tiều phải đào thêm nữa, mới chui vào lọt. Nhưng đường hầm vẫn khó đi vô cùng. Chàng vẫn kiên nhẫn vừa đào vừa chui vào, biết rằng con rít đưa chàng đến chỗ Kim Ngô lão quái tức là có Cầu Hồn Bang chủ.

Mãi đến lúc đào sâu đến độ mười tám xích, mảng đất phía dưới bỗng bật một tiếng, rớt xuống để lộ một vùng sâu thẳm.

Kim Ngang Tiều "a" lên một tiếng ngạc nhiên. Thì ra đó là một con đường hầm rộng thênh thang, có đến mười người cũng đi lọt.

Con rít của Kim Ngô lão quái đã từ chỗ đường hầm này khoét thành một lỗ hổng, ăn thông lên mặt đất để ra ngoài kiếm ăn. Dù là quái vật tinh khôn, nó cũng chỉ là loài thú vật còn trùng đầu óc của loài sâu bọ. Nó chỉ biết đi kiếm ăn, có ngờ đâu dẫn địch thủ ghê gớm nhất về cho chủ nó.

Kim Ngang Tiều không kịp suy nghĩ, vội vàng buông mình xuống đường hầm. Nhưng chân vừa chạm đất, chàng đã giật mình biết rằng mình sơ suất, quá coi thường đối phương.

Cả chục mũi dao kiếm nhất tề chém vào chàng, chiêu số kinh khí mạnh vô kể, đường đao đường kiếm nhanh như chớp nhoáng.

Kim Ngang Tiều vừa kịp nhận thấy hơn mười tên Cầu Hồn Bang đứng chờ sẵn dưới hầm vây quanh chàng.

Đối với một cao thủ khác, trước lối vây công bất ngờ đó, khó lòng mà tránh khỏi đao thương. Giá dĩ Cầu Hồn Bang tụ tập ở đây toàn là những cao thủ thượng thặng và là người tâm phúc của Bang chủ.

Nhưng Kim Ngang Tiều tay cầm Thanh Long bảo kiếm. Luồng kiếm quang xanh lè lóe lên.

"Leng keng... leng keng" có tới sáu bảy mũi kiếm và đao bị chém cụt và rớt xuống đất.

Kim Ngang Tiều cười lớn:

- Cầu Hồn Bang chủ đâu? Các người gọi y ra đây lãnh tử!

Bọn Cầu Hồn Bang cùng hét lên những tiếng quái gở, lăn xả vào đâm chém Kim Ngang Tiều.

Trước số địch thủ đông đảo, võ công không phải tầm thường, Kim Ngang Tiều chẳng dám sơ ý vội đưa Thanh Long Thần Kiếm lên chống đỡ.

Nhưng chàng trầm thanh nói:

- Bốn nhân không có ý định đa sát. Nếu các người tránh sang một bên Kim mỗ sẵn sàng tha chết cho các người. Bằng nếu ương ngạnh cản đường Kim mỗ, các người đừng trách Kim mỗ tàn nhẫn.

Bọn Cầu Hồn Bang chẳng nói chẳng rằng nhất tề xông lên tấn công Kim Ngang Tiều như điên cuồng.

Kim Ngang Tiều lấy làm lạ. Nhưng chàng có ngờ đâu rằng mấy tên Cầu Hồn Bang này là thủ túc của Bang chủ, được lệnh đến đây chẳng phải để chặn đường Kim Ngang Tiều, mà chỉ để cản đường chàng lâu thêm lúc nào hay lúc ấy để bang chủ của chúng có thì giờ tẩu thoát.

Số là ngay sau khi con rít Kim Tiền bị đốt cháy người chạy về, Kim Ngô lão quái biết ngay rằng đường hầm đã bại lộ, liền phi báo Cầu Hồn Bang chủ.

Cầu Hồn Bang chủ nhận rõ vết thương của con rít, chính là Thái Dương Thần Công Chương môn chương pháp đặc dị trên đời chỉ còn một mình Kim Ngang Tiều biết được mà thôi.

Thấy sự tình như vậy, Cầu Hồn Bang chủ hiểu ngay rằng Kim Ngang Tiều sắp theo vết chân con rít tiến vào đường hầm đến nơi. Bởi vậy y thị liên sai mười hai tên thủ hạ cầm tử, phục sẵn đón chờ Kim Ngang Tiều.

Bọn thủ hạ này đều là những ma đầu trong võ lâm, được Cầu Hồn Bang chủ thu phục, đã thề sống chết vì Cầu Hồn Bang chủ, bởi vậy khi Kim Ngang Tiều đem vấn đề sống chết ra nói chúng đâu có thềm nghe.

Tất cả đều liều mạng, xông đến tấn công Kim Ngang Tiều, uy thế của mười cao thủ liên hiệp, mạnh như vũ bão.

Kim Ngang Tiều cười nhạt một tiếng, Thanh Long Thần Kiếm, là loại quái kiếm đặc dị của võ lâm, cái chết của hơn mười cao thủ Cầu Hồn Bang lại càng mau lẹ.

Lần lượt những tên Câu Hồn Bang đều gục ngã. Nhưng Kim Ngang Tiều không khỏi kinh dị thấy những tên còn lại, dù chỉ còn hai ba tên, cũng không thấy chúng trốn chạy.

Kim Ngang Tiều không muốn đa sát cũng không được. Còn đến tên cuối cùng, y cũng lấn xả vào Kim Ngang Tiều chém thí mạng như thể tất cả bọn Câu Hồn Bang này đã quyết chết ở nơi đây.

Kim Ngang Tiều bỗng tra kiếm vào vỏ, chờ lưỡi kiếm của tên Câu Hồn Bang duy nhất phóng tới, chàng mới thi triển Đan Chỉ Thần Công, dùng ngón tay khẽ búng một cái.

Chỉ thấy leng keng mấy tiếng liên hồi, thanh kiếm của tên Câu Hồn Bang đã gãy thành ba đoạn, mảnh kiếm rớt xuống loảng xoảng.

Ý định của Kim Ngang Tiều là không giết chết tên này ngay, mà cho hắn sống để tra hỏi đường lối dưới địa đạo này.

Không ngờ tên Câu Hồn Bang hình như đã biết trước ý định của chàng. Y bỗng lùi lại mấy bước, kêu rống lên một tiếng, tay cầm thanh kiếm đã gãy cụt gần đến chuôi, tự đâm vào ngực, chính giữa tâm tạng của y.

Kim Ngang Tiều muốn ra tay ngăn cản cũng không kịp. Thanh kiếm tuy gãy, nhưng còn sắc bén lạ thường, cắm luôn vào ngực tên Câu Hồn Bang, nghe “phập” một tiếng. Tên Câu Hồn Bang lão đảo ngã gục xuống chết ngay.

Trước tình thế bi thảm đó, Kim Ngang Tiều cũng phải thở dài, trong lòng lấy làm lạ, không hiểu tại sao Câu Hồn Bang chủ lại thấu phục được những thủ hạ trung kiên đến như thế.

Sau khi chàng hạ xong bọn Câu Hồn Bang, dưới địa đạo im lặng như tờ. Chàng lắng tai nghe cũng không thấy tiếng động gì khác lạ.

Nơi chàng nhảy xuống là khúc giữa của địa đạo, nên Kim Ngang Tiều phân vân không biết về hướng nào.

Bỗng chàng nhìn thấy vết chân của bọn Câu Hồn Bang còn in rõ trên địa đạo tất cả đều từ một phía chạy lại.

Không kịp suy nghĩ, chàng lập tức chạy về hướng đó, tin chắc rằng nơi đó có bọn Câu Hồn Bang chạy lại tức là nơi có sào huyệt của Câu Hồn Bang chủ.

oOo

DƯỚI NGÔI CỔ MỘ

Kim Ngang Tiều chạy được độ hai dặm trong địa đạo thì bỗng nhiên tỉnh ngộ, giậm chân bực tức. Vì phía trước chàng không phải là nơi sào huyệt gì bí mật mà chỉ là cửa ải thông ra bên ngoài.

Nơi đó có ánh sáng mặt trời le lói, đưa tới một sườn núi ở bên ngoài thung lũng Mê Hồn Cốc. Cảnh thiên nhiên sắp đặt khéo léo làm cửa hang bị che khuất hẳn, người đứng ngoài không thể nào tìm thấy cửa địa đạo nếu không có dấu hiệu chỉ dẫn trước.

Kim Ngang Tiều phát hiện cửa hang là nhầm lẫn. Chàng đã chạy ra chớ không phải chạy vào.

Thời giờ phí phạm, có lẽ Cầu Hồn Bang chủ đã nhân cơ hội trốn mất rồi. Kim Ngang Tiều nóng như lửa đốt, vội quay lại, chạy ngược vào trong địa đạo.

Vì đã biết rõ đường lối, chàng thi triển kinh công, đi mau như luồng gió.

Chẳng mấy chốc chàng đã vượt qua nơi có hơn chục tử thi của bọn Cầu Hồn Bang, tức là nơi chàng nhảy xuống rồi xảy ra huyết chiến.

Từ đó tiến vào sâu nữa, khoảng chừng hơn một dặm thì bỗng chàng đứng sững lại ngạc nhiên.

Địa đạo tối om, nhưng mắt chàng thần lực nhìn rõ như ban ngày. Phía trước chàng là một cái cửa đá lớn của một cái nhà ngầm sâu dưới đất.

Kim Ngang Tiều không ngờ ở dưới đất lại có một cổ mộ kiến trúc kiên cố như vậy. Bên trong tấm cửa đá là một loạt bốn chiếc quan tài bằng đá.

Nhìn những đường trạm khắc tinh vi Kim Ngang Tiều hiểu ngay đây là một cổ mộ rất vĩ đại của một bậc đế vương.

Nhưng chàng thấy phấn chấn vô cùng. Quả nhiên chàng đã tìm thấy sào huyệt tuyệt đối bí mật của Cầu Hồn Bang chủ. Bởi vì chẳng cần suy đoán, chàng cũng hiểu ngay rằng, Cầu Hồn Bang chủ đã chọn nơi cổ mộ này làm chốn ẩn.

Nhưng cổ mộ quá rộng lớn, không biết bao ngõ ngách lại còn những bậc đá ăn sâu xuống dưới nữa.

Kim Ngang Tiều vượt qua căn phòng đặt bốn quan tài, xuống mấy bậc đá, thận trọng từ từ tiến vào trong cổ mộ.

Địa đạo như lưới nhện. Ngõ ngách ngang dọc nhiều vô kể. Các phòng đá rộng thênh thang nhiều khi trống không, đôi khi mới thấy có một quan tài đặt chính giữa.

Trên nắp các quan tài đó có khắc chữ, nhưng là một lối chữ cổ, trong tựa như chữ Phạn của nhà Phật. Tuy không hiểu ý nghĩa những hàng cổ tự đó, Kim Ngang Tiều cũng đoán được rằng đây là một khu mộ đế vương của thời tiền cổ, có lẽ cả một gia đình vương tộc đã chôn cất trong mộ cổ này, không biết từ bao nhiêu đời rồi.

Thật là một kỳ quan, nhưng chàng thấy lạ lùng vắng ngắt, sự phấn khởi ban đầu của Kim Ngang Tiều càng nguội lạnh đi. Bởi vì chàng bồn chồn lo lắng, không biết phải Cầu Hồn Bang chủ ẩn trốn nơi đây không.

Kim Ngang Tiều bước mau hơn, nóng nảy tìm kiếm.

Nhưng đường lối quá nhiều, biết đi về phía nào?

Đột nhiên, Kim Ngang Tiều rùng mình đứng lại. Chàng đã nghe thấy tiếng hô hấp, nhỏ nhẹ, đều đều...

Kim Ngang Tiều quát lên một tiếng:

- Ai?

Liền sau đó từ phía bên tả có tiếng quát vọng lại:

- Ai?

Kim Ngang Tiều khí huyết căng thẳng, biết rằng đã tới lúc đối đầu với kẻ thù vô cùng xảo quyệt.

Chàng nghiêng răng gằn giọng:

- Cầu Hồn Bang chủ, hôm nay Kim mỗ đến đòi món nợ máu đây. Nền đừng mong thoát khỏi tay ta nữa!

Không ngờ từ phía bên tả tiếng nói vừa rồi lại vang lên.

- Ngươi... ngươi là ai?

Thanh âm rõ ràng là tiếng đàn bà nhưng nghe thật kỳ lạ. Kim Ngang Tiều đã quen với giọng nói biến âm của Cầu Hồn Bang chủ nên không chút ngạc nhiên.

Chàng liền cất tiếng cười khanh khách:

- Cầu Hồn Bang chủ, nàng còn hỏi ta là ai hay sao? Ta là kẻ tử thù của nàng, hôm nay đến đây báo mối thù giết cha mẹ ta và toàn thể Kim gia trang năm xưa!

Câu nói chưa dứt, thân hình Kim Ngang Tiều đã như luồng khói hay vút sang bên tả.

Đó là Tu Di Thân Pháp, tuyệt đỉnh khinh công của võ học.

Bên tả là một căn phòng rộng lớn, trần thiết lộng lẫy, đèn nền thấp sáng, khác hẳn về tối tăm u lạnh của những căn phòng khác.

Giữa căn phòng đó là một cái sập đá và trên sập đá có người ngồi.

Nhưng khi nhìn đến người đó, Kim Ngang Tiều ngẩn người kinh ngạc, hai chưởng đã vận kinh lực để sẵn sàng tấn công hấn từ từ hạ xuống.

Bởi vì người ngồi trên sập đá không phải là Cầu Hồn Bang chủ mà là một thiếu phụ tuổi trạc bốn mươi, đôi mắt là hai lỗ sâu. Đó là một thiếu phụ mù mắt, hoàn toàn xa lạ đối với chàng.

Hình dung thiếu phụ mới thật lạ lùng. Thiếu phụ đầu tóc rối bời, nước da trắng bệch nhưng vô cùng xấu xí. Hai mắt đã mù, mũi lại sứt, mồm lệch, răng vỡ, chân tay thô kệch.

Song le áo quần của mục cực kỳ sang trọng. Áo vàng thêu kim tuyến lấp lánh như thể áo đại trào của các bậc vương phi quyền quý. Quần lụa hồng, áo lót trong cũng màu hồng, cổ đeo chuỗi hạt ngọc, có điểm thêm chín hạt trân châu to bằng quả trứng.

Áo quần đó quả là không xứng với người. Trông thiếu phụ không khác gì mục ăn mày bỗng nhặt được xiêm áo của các bậc vương phi mặc vào người.

Kim Ngang Tiều kinh dị đến nổi, đứng ngây người hồi lâu mới cất tiếng nói:

- Tôn giả là ai?

Thiếu phụ hướng hai lỗ mắt không người sâu hoắm về phía Kim Ngang Tiều đáp:

- Ta là ai? Ta là chủ nhân ngôi mộ này!

Kim Ngang Tiều càng ngạc nhiên, chỉ đứng trố mắt nhìn thiếu phụ.

Chàng tiến lên một bước.

Đột nhiên thiếu phụ quát:

- Đứng im!

Lần này Kim Ngang Tiều chẳng những ngạc nhiên mà còn khiếp hãi nữa. Thiếu phụ mù mắt, trong khi bước chân của chàng nhẹ hơn lá rụng, kinh công đã vận đến mức tối cao, vậy mà thiếu phụ biết chàng bước lên một bước.

Xem tình hình đó, đủ hiểu thiếu phụ là một tuyệt đỉnh cao thủ của võ lâm.

Kim Ngang Tiều trầm thanh nói:

- Tại hạ họ Kim, hôm nay đại diện võ lâm đến đây tầm nã bọn người gian ác độc hại gây tai kiếp cho võ lâm.

Chủ nhân ngôi cổ mộ đáp:

- Ngươi là ai ta không cần biết, nhưng không có phép của ta, không ai được bước vào ngôi cổ mộ này.

- Tại hạ không hề muốn xâm phạm gia cư của tôn giả, nếu bọn Câu Hồn Bang không ẩn trốn ở đây. Tại hạ thỉnh cầu tôn giả đứng sang một bên cho phép tại hạ vì đại nghĩa của võ lâm trừ khử bọn ma đầu ác tặc.

- Ta không cho phép. Tất cả những người được ta đón vào ngôi mộ này đều là thượng khách của ta. Ta không cho phép ai xâm phạm đến họ.

Kim Ngang Tiều cười gằn:

- Tôn giả nhất định che chở cho bọn ác tặc bại hoại võ lâm hay sao?

Chủ nhân ngôi cổ mộ bình thản như không đáp:

- Chuyện thị phi của võ lâm ta không cần biết. Ngươi hãy đi khỏi nơi này ngay.

- Tại hạ với tôn giả vô oán vô cừu, tôn giả đừng buộc tại hạ phải dùng võ lực.

- A, nếu vậy ngươi đến ngày tận số rồi!

- Khẩu khí ngông cuồng thật! Tại hạ thất lễ.

Nói đoạn chàng tiến lên mấy bước.

Chủ nhân ngôi cổ mộ cố đứng phắt ngay lên quát:

- Đứng lại.

Kim Ngang Tiều vẫn từ từ tiến lên.

Bỗng thiếu phụ rống lên một tiếng, hai chưởng đẩy ra, luồng cuồng phong ào tới

Kim Ngang Tiều vận chưởng đỡ.

Bùng!

Hai luồng chưởng phong giao nhau, thiếu phụ chủ nhân ngôi mộ cổ loạn choạng lùi lại một bước, còn Kim Ngang Tiều vẫn tiến đến.

Chàng mới vận dụng có tám thành công lực đã đẩy lùi được đối phương, nhưng trong lòng kinh dị hết sức.

Chưởng lực của thiếu phụ không phải tầm thường. Kinh lực đó rút ra không kém gì các tuyệt đỉnh cao thủ của võ lâm như Phi Long Thư Sinh, Thiên Diệu Thần Cái... một nhân vật võ công cao cường như vậy tại sao không có danh tiếng gì và cũng không ai biết đến?

Quả thật là thiên ngoại hữu thiên, nhân thương hữu nhân, anh hào kỳ tài ẩn danh nhiều không kể xiết.

Nhưng dù thiếu phụ công lực cao siêu như thế nào, mục cũng không phải là địch thủ của đối phương.

Đến chiều thứ hai thì toàn thân của thiếu phụ đã chấn động. Mục liền tiếp lùi lại năm bước.

Nhưng Kim Ngang Tiều khi nào để cho đối phương lui tránh mãi như thế. Hai chưởng chàng đã biến thành muôn ngàn chưởng hình dần dần bao phủ người đối phương.

Thiếu phụ trúng một chưởng, kêu hự lên một tiếng.

Bỗng thiếu phụ quay ngoắt người đi, chạy nhanh như gió. Trong cổ mộ nhiều đường ngang dọc, chi chít. Nhưng thiếu phụ tới chỗ rẽ là rẽ ngay lập tức, mau lẹ khác thường.

Kim Ngang Tiều thật bị bất ngờ. Chàng thấy đối phương mù mắt âu có thể nghe chưởng phong giao chiến được, nhưng chàng không thể nào ngờ được rằng thiếu phụ lại có thể chạy trong địa đạo nhanh như thế.

Mục chạy như thể người có đôi mắt sáng. Có lẽ mục đã sống dưới cổ mộ này lâu năm nên đã tin thuộc đường lối như in sâu vào đầu óc rồi.

Dù sao Kim Ngang Tiều cũng bị bất ngờ nên đối phương chạy thoát. Chàng chỉ còn phi thân đuổi theo.

Thuật khinh công của thiếu phụ thật siêu phàm. Mục chạy dưới địa đạo nhanh như tên bắn, không e dè những ngõ ngách những đường quặt ngoắt ngoéo.

Kim Ngang Tiều tuy công lực chí cao, nhưng lúc này chàng ở một nơi quái dị, đường lối lạ lùng, tốc độ của chàng kém hẳn.

Vì thế chỉ trong phút chốc thiếu phụ đã chạy khỏi tầm mắt chàng. Kim Ngang Tiều hoàn toàn lạc lõng, đành đứng sững người lại nghe ngóng.

Nhưng chàng vừa đứng lại thì mấy tiếng cười liên tiếp nổi lên. Không phải là một nơi, mà từ ba bốn nơi xung quanh, tiếng cười vọng lại.

Giọng cười thật ghê rợn. Nghe the thễ như tiếng ma kêu quỷ hú, lại bao hàm một vẻ hiểm độc đặc chí.

Kim Ngang Tiều nhìn quanh bất giác rùng mình.

Thì ra chàng đã lạc vào một quái động, xung quanh tứ bề, nơi nào cũng như nơi nào không còn biết phân biệt phương hướng ra sao nữa.

Kim Ngang Tiều nghiêng răng ken két, tức giận khôn tả, biết rằng đã rơi vào quỷ kế của đối phương.

Đột nhiên một tiếng cười the thễ ở ngay phía trước mặt chàng vọng lại. Kim Ngang Tiều nhảy vọt ngay về phía đó.

Qua một chiếc cửa lớn, chàng tiến đến một căn phòng trần thiết huy hoàng, đồ đạc toàn bằng gỗ trầm quý giá, lủa là, nhưng găm la liệt khắp nơi.

Và ở cuối phòng một chiếc giường ngủ che rèm kín mít.

Đúng đây là một buồng ngủ. Nhưng buồng của ai? Câu Hồn Bang chủ chẳng?

Kim Ngang Tiều thấy tình thế có chỗ quái dị, lòng đã nghi ngại. Nhưng nghề cao gan lớn, chàng bất chấp những sự mai phục của đối phương, đường hoàng tiến lên. Chàng quyết khám phá sự bí mật trong phòng này.

Nhưng Kim Ngang Tiều vừa tiến đến được một bước thì từ phía giường ngủ che rèm kín mít, bỗng có tiếng thở khe khẽ.

Kim Ngang Tiều rợn người, rút Thanh Long Thần Kiếm cầm nơi tay, từ từ bước lại chiếc giường đó.

Chàng còn cách chiếc giường độ mười bước thì ở phía sau lưng chàng một giọng nói kinh hoàng thốt lên:

- Chớ có đến đó?

Kim Ngang Tiều giật nảy người, dừng bước quay lại.

Trong khung cửa của căn phòng đã có một người thấp bé, không biết đàn ông hay đàn bà, mặt che một miếng xa đen chỉ để hở đôi mắt.

Cứ luận công lực cao siêu của Kim Ngang Tiều thì bất cứ có ai lại đến gần chàng, chàng cũng biết ngay. Nhưng người bịt mặt có lẽ vừa đến cửa, nên Kim Ngang Tiều chưa kịp thời cảnh giác, y đã lên tiếng nói:

Dù sao công lực của người bịt mặt cũng vào hạng tuyệt đỉnh cao thủ, nên tiếng chân của y nhẹ nhàng đến nỗi nhất thời Kim Ngang Tiều không phát giác được ngay.

Chàng lạ lùng cất tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

Người bịt mặt nói giọng khàn khàn như đã biến âm, đáp:

- Ta là ai, các hạ không cần biết. Nhưng ta có thể nói ngay ta là bạn chứ không phải thù.

- Tại sao tại hạ không được tiến lên nữa?

- Bởi vì nếu các hạ tiến lên ba bước nữa tính mạng các hạ khó toàn.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên quay mình lại phía giường ngủ, tuyệt nhiên không thấy vẻ gì khả nghi.

Chàng nhích mép mỉm cười nghi ngờ nói:

- Kẻ thù của tại hạ đang ẩn trốn ở ngay trước mắt. Dù tại hạ có gặp nguy hiểm thế nào cũng không quản ngại. Dù có trời phạt hiện lên lúc này, cũng không ngăn cản được tại hạ truy nã kẻ thù.

Nói đoạn chàng tiến lên.

Người bịt mặt có vẻ kinh hoảng thất thần luống cuống cả cả tay chân vội quát:

- Kim Ngang Tiều đứng ngay lại! Người hãy tin lời ta.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên chân định bước tiếp, phải dừng lại nói:

- Tôn giả là ai? Tại sao biết tên họ tại hạ?

Người bịt mặt không đáp lời Kim Ngang Tiều, giơ tay quơ lấy một chiếc cấm đòn bằng gỗ quý, nặng bằng một người lớn. Ném thẳng chiếc ghế về phía trước mặt Kim Ngang Tiều.

Chiếc ghế rớt xuống ngay trước chiếc giường ngủ, cách độ hai bước chân.

Tức thì, nghe rầm một tiếng. Cả một khoản sàn nhà lát bằng đá cẩm vân, rộng bằng lối hai chiếc chiếu, tự nhiên sứt ngay xuống độ nửa thước.

Đồng thời, từ nơi sục xuống đó, lửa bốc phụt ngay lên, dữ dội như miệng núi lửa, khiến Kim Ngang Tiều kinh hoảng lùi lại một bước.

Lửa cháy vô cùng mãnh liệt bốc phần phật, ánh lửa xanh lè, xem ra bên dưới chỗ hầm đó đã chứa sẵn toàn chất lưu hoàng diêm ánh bén lửa cực nhạy.

Lửa bốc lên đốt cháy cả chiếc giường. Trong chớp mắt các tấm lụa nhung đều cháy tan, lộ bên trong một chiếc giường rỗng không.

Kim Ngang Tiều rùng mình. Quả nhiên đây là một cạm bẫy ghê gớm. Nếu chàng tiến lên vừa rồi, dù có võ công chí cao cũng không thể thoát khỏi nạn thân hình bị đốt ra tro.

Chàng quay lại nhìn người bịt mặt, lạ lùng phân vân, không hiểu y là ai mà lại tiếp trợ cho chàng một cách bất ngờ như vậy.

Kim Ngang Tiều liền chấp tay thi lễ.

- Tôn giả...

Nhưng chàng chưa nói dứt câu thì từ phía bên tả phòng bên cạnh, một giọng nói đầy vẻ cừu độc oán hờn rít lên.

- Con tiện tỳ, ta phân thân ngươi ra làm muôn mảnh!

Kim Ngang Tiều giật mình kinh ngạc. Nhưng người bịt mặt còn kinh hoảng hơn chàng.

Thân hình người đó bỗng quay ngoắt người đi phi thân vút ra phía ngoài như chim cất, mau lẹ vô cùng. Y không kịp nói thêm một lời nữa với Kim Ngang Tiều.

Sửng sốt Kim Ngang Tiều đuổi theo ngay. Nhưng ra đến phòng ngoài bỗng người bịt mặt đã biến mất rồi.

Kim Ngang Tiều lại nhảy sang phòng bên trái nơi vừa có tiếng nói hăm dọa phát ra, nhưng căn phòng này cũng rỗng không chẳng có một bóng người nào.

Đứng phân vân một lúc, Kim Ngang Tiều nghĩ thầm:

- "Câu Hồn Bang chủ nhất định ở trong cổ mộ này rồi, không biết tại sao y thâm nạp được thiếu phụ tự xưng là chủ nhân ngôi cổ mộ, nhưng Câu Hồn Bang chủ và những thủ hạ thân tín y chắc hẳn đã ẩn nấu ở đây, không dám nhô đầu lên Mê Hồn Cốc, sợ quần hào bắt gặp."

Chàng lại nghĩ tiếp ngôi cổ mộ này tàng trữ những cơ quan hiểm yếu.

Câu Hồn Bang chủ đã định thiết kế hãm hại chàng. Nhưng không xong. Bởi vậy y thị sẽ tiếp tục lừa chàng vào cạm bẫy nữa.

Chàng chẳng cần phải tìm kiếm, bọn Câu Hồn Bang cũng phải xuất đầu lộ diện.

Lúc này quả gay cấn, kim ngang tiêu không có thì giờ suy đoán xem người bịt mặt vừa rồi là ai.

Tuy nhiên chàng chợt nhớ đến người bịt mặt đã mấy lần cứu chàng trước cửa hầm lên Kim Đỉnh Tự. Chàng cảm động tự hỏi người bịt mặt vừa rồi có phải là người xuất hiện trước đường hầm ở Kim Đỉnh Tự hay không.

Kim Ngang Tiêu bước sang một căn phòng kế tiếp.

Đó là một căn phòng quái lạ. Hình tròn, nhưng lại có nhiều cửa ra vào.

Vừa bước tới, Kim Ngang Tiêu kinh hãi đứng sững, tại mỗi cửa đều có một người cầm kiếm đứng nhìn chàng.

Nhưng trong giây lát, Kim Ngang Tiêu hoảng hồn ngay đờ người. Những người đứng ở cửa đó lại chính là chàng.

Cũng là Kim Ngang Tiêu võ phục chỉnh trang, tay cầm kiếm và kỳ quái thay thanh kiếm đó hình như con rồng. Đúng là mỗi người đều cầm một Thanh Long Thần Kiếm.

Ma quái!

Nhưng sau khi định thần lại, Kim Ngang Tiêu khẽ kêu “a” lên một tiếng. Tuy không có ai khác mà chàng cũng đỏ bừng mặt lên, tự thẹn vì đã kinh hoảng vô lý.

Nguyên căn phòng hình tròn không phải có nhiều cửa, mà thật ra chỉ có nhiều tấm gương đồng ghép lại.

Tất cả có mười sáu tấm gương đồng quay lại thành hình tròn.

Khi kim Ngang tiêu bước vào thì hình bóng chàng hiện lên tấm gương đó, bởi vậy chàng có cảm tưởng quái lạ là mười cậu Kim Ngang Tiêu cùng xuất hiện.

Nhìn kỹ, Kim Ngang Tiêu chợt hiểu rằng đây là căn phòng luyện võ công, người nào trần thiết nơi xa hoa cầu kỳ luyện võ như thế này, chắc phải là một bậc vương giả. Lý lịch nơi cổ mộ càng thêm bí mật.

Kim Ngang Tiêu thấy căn phòng chỉ toàn những tấm gương đồng quay tròn, không có lối nào khác, nên chàng định lùi lại quay đi.

Nhưng khi quay lại tìm lối ra chàng bỗng ngẩn người ra.

Lối ra đã mất, xung quanh chàng chỉ toàn là những tấm gương. Có lẽ cửa ra cũng là một tấm gương khi chàng bước vào phòng thì cửa đó từ từ khép lại mà chàng không biết.

Thật quái dị! Nhưng để tìm lối ra cũng không khó.

Chàng chỉ việc đi lần lượt từng tấm gương xem tấm nào là cửa ra là được rồi.

Tuy nghĩ vậy, kim ngang tiêu cũng cảm thấy lo âu: vì chàng đã bắt đầu nghi ngờ rằng đây chính là một cạm bẫy của đối phương.

Chàng vội vàng tiến đến tấm gương giơ tay đẩy. Gương vẫn đứng nguyên, vững chắc như tường đá, không phải là cửa rồi.

Đến tấm gương thứ hai, rồi tấm thứ ba tất cả đều như tường.

Cửa ra đã biến mất rồi.

Kim Ngang Tiêu vừa lo âu, vừa tức giận, quay cuồng chạy khắp nơi.

Không ngờ, chàng đứng im còn khá, chạy mới thật nguy.

Khi chàng chạy, bao nhiêu hình bóng trong gương đều chạy hết, lập tức Kim Ngang Tiêu rối loạn tâm thần.

Đây chính là một tà pháp quỷ dị của đối phương, trong phút chốc, Kim Ngang Tiêu đã hiểu ngay cạm bẫy nguy hiểm, nhưng muộn rồi.

Những hình bóng của chính chàng trong mười sáu tấm gương đột nhiên biến thành những hình ma quái âm ảnh, đầu óc Kim Ngang Tiêu quay cuồng.

Nếu Kim Ngang Tiêu không có một tấm thân võ công, với nhiều loại nội công thượng thừa tiềm tàng trong người. Tất nhiên chàng phải táng mạng ở đây rồi.

Khi thấy tâm thần tán loạn, chàng vội ngồi ngay xuống, vận dụng chân khí, để trấn định tâm thần lại.

Tâm trí bớt hoang mang, nhưng làm sao thoát khỏi nơi này?

Kim Ngang Tiêu rút luôn Thanh Long Thần Kiếm, thi triển kiếm pháp của phái Côn Luân, nhắm những chiếc gương đồng tàn phá.

Một luồng kiếm quang xanh lè, trước nhỏ sau tỏa rộng ra.

Chỉ thấy leng keng hồi như muôn ngàn tiếng chuông cùng đổ, Thanh Long Thần Kiếm đại phá "Ma Kính Trận".

Trong phút chốc, Thanh Long Thần Kiếm chém sắt như chém bùn, đã đập tan các mảnh gương đồng, những miếng đồng vụn rơi lả tả. Ngay cả những bức tường đá ở phía sau cũng phá thủng.

Kim Ngang Tiều theo một lỗ hổng nhảy vọt ra ngoài.

Chẳng thở dài một tiếng nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn quanh.

Đây lại là một căn phòng khác.

Nhưng trên tấm tường lớn, ngay trước mắt Kim Ngang Tiều có treo một tấm bảng gỗ trên có ghi mấy hàng chữ thảo:

“Kim Ngang Tiều mất mạng ở đây”.

Vừa thoát khỏi nơi ma quái hiểm nghèo. Trong lòng đang còn tức giận, Kim Ngang Tiều thấy hàng chữ đó càng thêm tức giận như điên cuồng, nhảy lại dùng Thanh Long Thần Kiếm chém luôn vào tấm bảng.

“Rầm” một tiếng, cả một mảng lưới sắt từ trên cao chụp xuống cuốn lấy người Kim Ngang Tiều rồi kéo vút lên cao, lơ lửng giữa khoảng không.

Tuy có thần lực nội công kinh người. Kim Ngang Tiều gặp phải trường hợp này cũng không khỏi luống cuống.

Vì chàng muốn dùng Thanh Long Thần Kiếm, chém đứt lưới sắt, nhưng những sợi dây sắt thần tinh lạ lùng, càng ngày càng siết chặt, khiến tay chàng cứng đờ.

Sợi dây tuy cứng, nhưng lại mềm vì đó là những sợi dây dính nối vào nhau rất khéo, không thể thi triển nội công bứt đứt ngay được.

Gia dĩ không phải là một sợi dây mà có cả trăm sợi.

Thân hình lại bị kéo lên cao, lủng bủng như chim mắc lưới khó thoát vô cùng.

Giữa lúc ấy một tiếng cười hô hố vô cùng đắc chí phát ra.

Một tên Câu Hồn Bang đeo mặt nạ bằng đồng, không biết từ đâu đã chạy ra đứng nhìn Kim Ngang Tiều mắc lưới và buông tiếng cười đắc chí.

Tên Câu Hồn Bang cười nói:

“Tiểu tử, cho ngươi biết mặt lão phu lúc này cũng vô hại. Ngươi nhìn mặt lão phu cho rõ rồi chết.”

Nói đoạn y gỡ mặt nạ đồng xuống, khuôn mặt lộ ra với đầu tóc trắng xóa.

Tên Câu Hồn Bang đó chẳng ai xa lạ, chính là Ngô công lão quái chủ nhân của con rít Kim Tiền.

Đang ở lưng ở trên cao, Kim Ngang Tiều vội vận dụng rút Thanh Long Thần Kiếm chém sả vào lưới sắt.

Vừa thoát khỏi lưới sắt, không ngờ bị một khối đá hình lục lăng to lớn, mà bề dày của nó cũng ghê gớm chặn ngang.

Kim Ngang Tiều chém vào đá nẩy lửa xanh lè. Chàng vận dụng Cự Linh Thần Công chuyên kinh khí vào đầu lưới kiếm, đâm sâu xuống, là đá lại rạn nứt ra ngay.

Nhưng đâm sâu xuống ngập cả thành kiếm mà vẫn chưa thủng được qua nền đá.

Bên dưới tiếng rên la nghe rõ, mỗi lúc một thêm cấp bách.

Kim Ngang Tiều càng nóng lòng nằm ngoài cả người xuống đất, xĩa mũi kiếm cắm phập sâu xuống.

Bỗng “phập” một tiếng. Nền đá dày đến năm xích bị xuyên thủng, phía dưới khoét thành một lỗ hổng lớn bằng nắm tay, những mảnh đá vụn rớt xuống đó.

Quả nhiên bên dưới là một căn nhà hầm.

Nhưng mũi kiếm vừa khoét thủng lỗ bằng một luồng khói từ phía dưới phực lên mặt Kim Ngang Tiều.

Thì ra căn phòng phía dưới đầy khói. Tiếng rên la cùng những tiếng ho sặc sụa đưa lên.

Kim Ngang Tiều kinh hoàng. Hiểu ngay tình thế hiểm nghèo. Phía dưới không biết có bao nhiêu người bị giam giữ, nhưng tất cả đang ở trong tình trạng chết ngạt.

Có lẽ bọn Câu Hồn Bang đã nổi lửa đốt ở nơi nào, nên khói mới xông vào căn phòng giam như vậy.

Tình thế cấp bách. Nếu kim ngang tiều không ra tay cứu những tù nhân ngay lập tức thì trong phút chốc là tất cả đều chết ngạt vì nơi khói.

Kim Ngang Tiều điên đầu nhìn quanh không thấy chỗ nào có thể gọi là cửa xuống nhà hầm được. Tất cả đều là đá xây kiên cố.

Tiếng rên la vọng lên thôi thúc.

Kim Ngang Tiều nghiêng rặng, vận dụng Cự Linh Thần Chưởng đủ tám mươi một thành công lực, xiên cả bàn tay xuống lỗ hổng, tìm cách đẩy cả khối đá đó lên.

Trừ phi là có một sức khỏe như thần thánh không ai dám nghĩ đến làm một việc như vậy.

Cả khối đá hình lục lăng, mỗi bề tới một trượng, lại đầy tới năm xích tất nhiên phải nặng đến hàng vạn cân.

Không những thế, phiến đá này lại gắn liền với phiến đá khác, bằng một chất vừa lạ lùng, cứng cũng như đá.

Nhưng để cứu người, Kim Ngang Tiều chẳng kỳ quẩn, liều lĩnh làm một việc quá sức mình.

Một tay thò xuống kéo lên, đá không chút nhúc nhích.

Kim Ngang Tiều điên người, lại dùng Thanh Long Thần Kiếm khoét thành một lỗ nữa.

Chỉ trong chớp mắt cả hai tay chàng đều chọc được xuống.

Công lực phát triển huyền diệu. Lỗ đá nhỏ, chàng thi triển Hoán Cốt Công thu nhỏ xương tay lại, lọt qua lỗ hổng, rồi dùng tận lực bình sinh kéo lên.

Cả khối đá bỗng lay chuyển. Bụi cát từ sáu cạnh bốc lên như sương mù.

Kim Ngang Tiều cả mừng, tăng thêm một thành công lực nữa.

Rắc... rắc...

Khối đá hình lục lăng, nặng vạn cân, từ từ nhấc lên.

Lúc này nếu có quần chúng chứng kiến, tất phải có những tiếng reo hô kinh động, tán phục công lực của một người đáng đấp nhủ như sinh, nhưng có sức khỏe như thiên thần.

Nhưng lúc này ngoài tiếng rên la từ phía dưới đưa lên, nào có tiếng gì khác?

Song le, tại Kim Ngang Tiều thính vô cùng.

Lúc chàng vừa nhấc được khối đá, hình như ở đâu đây, cách chàng không xa lắm, bỗng có tiếng "a" nhỏ, biểu lộ sự kinh hãi pha lẫn với tán phục.

Mặc! Kim Ngang Tiều vận hết công lực nhấc khối đá lên.

Xương cốt chàng kêu răng rắc.

Kinh lực từ thể nội phát ra, làm căn phòng cả bộ áo võ trang như người bị phù.

Chàng định nhấc cả khối đá đó lên, hay hất ngược cho nó nghiêng sang một bên thành một lối đi.

Nhưng sức người chỉ có hạn Kim Ngang Tiều là tay thần dũng cái thế mới có thể nhấc tấm đá vạn cân đó lên khỏi đầu gối một chút mà thôi.

Nhắc bổng lên, chàng không đủ sức dù chàng có cả năm sáu thứ thần công trong người.

Còn làm nó nghiêng về một bên thì không thể được, vì khối đá quá dày lại kẹt vào những khối đá khác ở cạnh.

Kim Ngang Tiều không biết làm thế nào, đành cứ giữ nguyên khối đá như vậy trong hai tay, một mặt chàng gọi lớn:

- Những vị nào bị giam giữ ở phía dưới hãy mau bò ra khỏi chỗ này.

Thật ra chẳng cần chàng lên tiếng gọi, khi khối đá vừa bốc lên, để hở lối hai người chui lọt, thì khối ở phía dưới đã bốc lên.

Những người bị giam ở phía dưới, đang ở trong tình trạng ngột thở gần chết vì khói, nay bỗng thấy một chỗ hổng có thể chui ra ngoài được, làm sao không mừng rỡ?

Kim Ngang Tiều vừa gọi dứt lời thì đã có người lóp ngóp bò lên.

Một người rồi hai người, ba người...

Cứ thế họ nối đuôi nhau bò ra.

Khi những người thứ nhất vừa chui ra khỏi lỗ hổng, Kim Ngang Tiều trông thấy họ, bất giác chàng giật mình thương cảm.

Tất cả đều như những thân ma, hay những bộ xương.

Tất cả đều gầy yếu thảm hại, người chỉ còn lẽ được đi từng bước mà thôi.

Những nhân vật này đều là những hảo thủ giang hồ, tung hoành thiên hạ, chẳng may gặp phải Câu Hồn Bang chủ, chỉ vì buống binh không nghe lời tòng phục Câu Hồn Bang nên đã bị Câu Hồn Bang chủ bắt giam ở đây.

Không hiểu Câu Hồn Bang hành hạ họ như thế nào mà tất cả đều như những phế nhân. Thủ đoạn của Câu Hồn Bang thật ác độc vô cùng.

Kim Ngang Tiều nghiến răng ken két, lòng càng thêm thù hận Câu Hồn Bang.

Càng vận sức, nâng cao khối đá, quyết cứu thoát tất cả mọi người.

Bọn người bị giam giữ phía dưới không biết có bao nhiêu người, nhưng vẫn lần lượt chui ra.

Những người lên đến bên trên, thoát khỏi mùi khói ngột thở chỉ còn nằm lăn ra một góc buồng thở dốc, đến nỗi nói không nên lời.

Song le, giữa lúc đó, một tiếng cười hô hố vô cùng khả ố phát ra từ phía cửa ra vào của căn buồng.

Kim Ngang Tiều giật mình nhìn ra, đã thấy Ngô Công lão quái lung đeo con rít Kim Tiền, đứng ở cửa nhìn vào và cất tiếng cười đắc chí.

Ngô công lão quái nói:

- Kim tiểu tử, ngươi hãy ra đây đấu với lão phu một chưởng!

Kim Ngang Tiều nghiêng răng ken két, Ngô Công lão quái vô cùng giảo hoạt, thừa biết Kim Ngang Tiều không thể buông tay ra trong lúc này được.

Những người ở dưới đang tiếp tục chui lên.

Nếu Kim Ngang Tiều buông tay, khối đá rớt xuống, tất nhiên sẽ kẹp chết mấy người cùng một lúc. Và những người còn lại cũng chết luôn ở phía dưới.

Chàng không thể nào buông tay và cũng không rời khỏi chỗ này được.

Ngô Công lão quái đứng một lát, nhìn thấy ngay tình thế, nên lão yên lòng, cười hi hi bước vào trong căn phòng.

Lão từ từ tiến lại gần Kim Ngang Tiều, cười nói:

- Tiểu tử, tính mạng ngươi nằm trong tay lão phu.

Nói đoạn lão xòe bàn tay ra, năm ngón tay như dùi, nhắm ngay vào các huyệt đạo của Kim Ngang Tiều.

Kim Ngang Tiều vừa tức giận vừa kinh hoảng, biết rằng nếu để ngón tay của lão điểm trúng tử huyệt, tình trạng chàng khó an toàn.

Nhưng lúc này chàng không cử động được.

Hai tay mắc ôm khối đá.

Nếu chàng buông tay để chống đỡ với lão quái lập tức sẽ có mấy mạng người chết oan vì chàng.

Không kịp suy nghĩ gì lâu, ngón tay của lão quái đã gần đến thân chàng.

Đột nhiên Kim Ngang Tiều quay đầu lại vận khí ở đan điền. Thối mạnh một cái vào mặt lão quái.

Cái thối đó kinh lực mạnh như nhát búa.

Ngô công lão quái nếu không phải là tay tu luyện nội công lâu ngày, ắt phải vỡ sọ mà chết.

Lão quái bị bất ngờ, tránh không kịp bị luồng hơi thở Kim Ngang Tiều đập trúng mặt làm tối tăm mặt mũi, rú lên một tiếng và lùi lại luôn mấy bước.

Lão quái tức giận mặt hung quang gầm thét:

- Tiểu tử hôi thúi kia, ta cho ngươi biết mùi chết thảm khốc như thế nào.

Nói dứt lời, miệng lão đã rít lên một tiếng như tiếng còi.

Lập tức trên vai lão quái, một vật có ánh sáng vàng lấp lánh, to thù lù và đen xì, phi vút xuống nhanh như chớp.

Đó chính là con rít Kim Tiền, được lệnh chủ, đến tấn công Kim Ngang Tiều.

Tình thế lúc này quả là nguy hiểm.

Kim Ngang Tiều đã biết con quái vật đó ghê gớm như thế nào. Thần Công Thái Dương Chưởng của chàng cũng không làm nó bị thương.

Hơi thở chàng đã có mệnh đến thế nào cũng không ngăn cản được con rít.

Con vật này đã căm hận Kim Ngang Tiều từ trước, nên nó sẽ nhắm yết hầu chàng mà cắn. Chỉ một cái tát của nó cũng đủ làm Kim Ngang Tiều đứt đôi đầu.

Tình thế này trừ khi chàng buông khối đá ra, giơ tay chống đỡ mới thoát chết, nếu không tính mạng chàng chẳng còn.

Nhưng làm sao buông khối đá được? Những người từ bên dưới vẫn lúc nhúc bò ra. Tất cả đều ốm yếu, không ai giúp đỡ chàng được việc gì.

Nếu chàng buông tay ra, tình thế sẽ thảm khốc vô cùng.

Giữa lúc chàng phân vân, con rít đã phi tới trước mặt chàng nhanh như chớp.

Kim Ngang Tiều vận sức, định thổi vào mặt nó.

Chẳng ngờ cùng lúc ấy thấy một bóng người từ ngoài vụt đến, ánh kiếm hoa lên như điện chớp.

Chỉ thấy "phập" một tiếng, máu đen tanh hôi bắn ra tứ phía, con rít rống lên một tiếng thê thảm, người nó đã bị chém làm hai khúc rời.

Kim Ngang Tiều vừa mừng vừa kinh ngạc nhận thấy người vừa nhảy đến cứu chàng lại là người bị mặt lúc nãy.

Ngô Công lão quái thấy con vật thân của mình bị hại liền rống lên một tiếng, xông ngay lên.

Nhưng khi nhìn thấy rõ người bịt mặt, lão quái bỗng đứng sững ngay lại, hình như lão đã nhận được lai lịch người đó là ai rồi.

Lão quái tức giận đến nổi líu lưỡi:

- Tiếu... ngươi! Ngươi cả gan phản bội đến như thế à?

Người bịt mặt thản nhiên quay lại nhìn lão quái, không nói một lời.

Lão quái gầm lên:

- Ta giết ngươi... Chủ nhân cũng không nói vào đâu được.

Dứt lời lão nhẩy vào tấn công người bịt mặt liền.

Người bịt mặt né tránh thế chưởng của lão quái rồi lạnh lùng nói:

- Lục A Tam, ngươi rút đi ngay, ta tha mạng cho ngươi. Nếu còn cố chấp đừng trách ta không nghĩ tình cũ.

Thanh âm của người đó lạ lùng vô cùng. Nhưng lão quái mặt đầy sát khí nói:

- Bất luận người là ai, ngươi giết con Kim Tiền của ta ngươi phải chết. Tiếp chiêu!

Thế chưởng thứ hai của lão quái chẳng những mãnh liệt, mà còn tiềm tàng sự độc hại hiểm ác, rõ ràng là lão ra tay sát thủ.

Người bịt mặt "hừ" một tiếng, giơ tay đối chưởng.

"Bùng" một tiếng, cả hai bị chấn động lùi lại một bước.

Lão quái như điên cuồng nhẩy vào tấn công nữa.

"Xoạt" một tiếng, người bịt mặt đã rút kiếm trong tay.

Trong chớp mắt, hai bên đã giao đấu với nhau hơn hai chục hiệp. Lão quái tay không, nhưng công lực của lão ảo diệu vô cùng.

Còn người bịt mặt sử dụng kiếm thuật đến mức tinh vi nhất. Lưỡi kiếm xoe xoe, nhắm các yếu huyệt của lão quái tấn công làm y phải lùi bước liên tục.

Chỉ một lát sau, số người ở dưới hầm đã lên hết.

Kim Ngang Tiều chờ một lát, không thấy ai bò lên hết, chàng mới thở dài một tiếng nhẹ nhõm, từ từ hạ khối đá xuống.

Không ngờ giữa lúc ấy. Ngô Công lão quái đã rú lên một tiếng thê thảm, bả vai trúng một lưỡi kiếm, người hấn văng lại phía Kim Ngang Tiều.

Thì ra người bịt mặt đã dùng một thế kiếm huyền diệu, đâm trúng đối phương vào bả vai, đồng thời còn dùng tả chưởng đánh vào ngực lão quái, khiến y bắn văng đi.

Nhưng lão quái đã tới số nên lão lại rớt trúng vào miệng hầm đang khép lại.

Kim Ngang Tiều bị bất ngờ, giật mình tưởng là lão quái nhảy lại liều mạng tấn công mình, liền bỏ rơi khối đá xuống để nhảy sang một bên.

Khối đá nặng vạn cân rớt xuống vừa đúng lúc lão quái bắn tới miệng hầm, chỉ thấy “rầm” một tiếng.

Tiếp theo là tiếng la chối tai của lão quái.

Thân hình lão quái đã bị khối đá đè bẹp ở miệng hầm ngang bụng, phần chân ở dưới phần đầu ở trên.

Lão quái học máu tươi vẩy mấy cái rồi tắt thở ngay đờ người. Thế là hết đời một lão đại ma đầu.

Biến cố xảy ra quá bất ngờ, khiến Kim Ngang Tiều lẫn người bịt mặt đều đứng ngẩn người ra nhìn.

Lát sau người bịt mặt từ từ bước lại nhìn thấy lão quái rồi khẽ nói:

- Lục A Tam chẳng qua người ác độc đa đoan nên kết cuộc mới thảm khốc như thế này.

Không rõ nét mặt người đó ra sao vì mặt y trùm một mảnh vải đen kín mít, nhưng nghe giọng nói, rõ rệt là y có quan hệ mật thiết với lão quái này.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ là ai?

Người bịt mặt quay lại nhìn Kim Ngang Tiều đăm đăm, đôi mắt của y lộ tia sáng lạ lùng như thể muốn nói muôn lời.

Đột nhiên người bịt mặt quay đi, phi thân chạy sang buồng phía trước.

Kim Ngang Tiều lạ lùng đã định đuổi theo ngay, nhưng những người chàng vừa cứu thoát, có tới ba chục người, đã lớp ngóp đứng lên.

Trong bọn có hai ba người khỏe mạnh nhất đến trước Kim Ngang Tiều chấp tay nói:

- Kim đại hiệp, ơn cứu mạng, anh em tại hạ không dám quên, xin kết cỏ ngậm vành.

Kim Ngang Tiều đáp lễ nói:

- Chư vị nói quá lời. Thời giờ cấp bách, chư vị hãy tạm nghỉ ở đây, chờ tại hạ diệt xong Cầu Hồn Bang hãy dẫn đường ra khỏi nơi đây.

Nói đoạn chàng đuổi theo người bịt mặt ngay, vì chàng hiểu y và y muốn dẫn đường cho chàng đến Cầu Hồn Bang chủ.

Nhưng khi chàng chạy sang phòng bên, bóng người bịt mặt biến đâu mất rồi.

Kim Ngang Tiều nhìn quanh thấy quang cảnh bắt đầu khác lạ. Căn phòng này thật rộng toàn bằng đá sần sùi, có những ngọn đèn lưu ly le lói, chớ không phải là những căn phòng sang trọng như trước nữa.

Cuối phòng một cánh cửa tò vò bằng đá hình bán nguyệt, nhìn ra thấy sâu thẳm thẳm như một đường hầm.

Kim Ngang Tiều không chút do dự tiến ngay vào đường hầm đó, chàng đã nghi ngờ rằng ngôi cổ mộ đến đây đã hết rồi, không biết chừng con đường hầm đưa chàng đến một nơi khác, sào huyệt cuối cùng của Cầu Hồn Bang chủ.

Kim Ngang Tiều tiến được hai trượng thì thấy đường hầm có một rãnh cửa sắt che kín.

Chàng giơ tay sờ cánh cửa để tìm hiểu sức đẩy của nó như thế nào, hầu ra tay tấn công phá cửa.

Nhưng tay chàng vừa đặt lên cánh cửa sắt đã thấy một giọng lạnh lùng ở bên đã vang lên:

- Các hạ hôm nay đến đây là lọt vào tử địa của bốn bang rồi có biết không?

Kim Ngang Tiều quay ngoắt người lại, lòng hơi kinh hãi thẳm vì kẻ nào đó công lực quả là cao siêu đến mức thượng thừa, nên hấn đến gần mà chàng không hay biết gì cả.

Quay lại nhìn, Kim Ngang Tiều mới phát giác không phải là một người mà là năm người, toàn là mặt nạ bằng đồng.

Kim Ngang Tiều cười nhạt:

- Các ngươi là bọn vệ sĩ cuối cùng của Cầu Hồn Bang chủ phải không? Cầu Hồn Bang chủ đâu, mau bảo y ra lãnh tội với bốn nhân.

Tất cả năm người y phục giống nhau, cùng đeo mặt nạ bằng đồng, đứng chặn đường hầm, Kim Ngang Tiều kẹt vào giữa, sau lưng chàng là cường địch.

Chỉ trông qua tư thế của năm người này, Kim Ngang Tiều hiểu ngay đó không phải là những nhân vật tầm thường.

Quả nhiên, một người trong bọn năm người đó cất giọng khàn khàn nói:

- Các hạ ngông cuồng lắm, nhưng Cầu Hồn Bang không phải là không có người.

Kim Ngang Tiều trầm giọng quát:

- Báo danh:

Người nọ cất tiếng cười quái gở, nói:

- Các hạ đã gặp Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ Ngũ đại Hộ pháp của bốn bang.

- Cầu Hồn Bang chủ đâu?

- Các hạ thắng được Ngũ đại Hộ pháp hãy nói đến gặp Bang chủ.

Kim Ngang Tiều cười ha hả:

- Ta đi khắp nơi cổ mộ này chỉ mong tìm gặp được Cầu Hồn Bang thôi. Các người đã cùng ta giao chiến, điều đó rất hợp ý nguyện của ta. Có tài gì hãy thi thố ra cho bốn nhân coi.

Năm đại Hộ pháp đột nhiên thay đổi phương vị, đứng thành một trận thế kỳ lạ.

Kim Ngang Tiều khoanh tay mỉm cười, chờ đối phương ra tay. Tuy chàng không hiểu thế trận của đối phương là gì, nhưng tự tin công lực cái thế của mình, chàng vẫn ung dung bình thản.

Năm đại Hộ pháp đứng vào phương vị xong thì lập tức người bên tả giơ chương tấn công chàng.

Kim Ngang Tiều hơi ngạc nhiên, thấy kinh lực của đối phương tỏa ra một thế âm hàn rợn người, chương phong lạnh buốt như băng giá.

Chàng chưa muốn hoàn thủ vội thi triển Tu La Thân Pháp, thoát ra khỏi luồng chương phong cực lạnh của đối phương.

Trong lúc hai chương giao nhau thì phía sau Kim Ngang Tiều đã thấy một mùi xú ố nồng nặc theo kinh lực bắn tới. Đó là luồng kinh lực thứ ba do người thứ ba công tới, chỉ cần ngửi mùi xú ố đó cũng đủ hiểu môn công phu của người thứ ba là một thứ tà môn công phu, ám tàng những chất độc kinh người.

Kim Ngang Tiều biết ngay chàng đã gặp phải những tuyệt đỉnh cao thủ của Câu Hồn Bang. Theo bang quy của Câu Hồn Bang thì không có phó Bang chủ, nhưng sau Bang chủ thì đến Ngũ đại Hộ pháp. Bởi thế năm Hộ pháp này cũng như phó Bang chủ của Câu Hồn Bang.

Kim Ngang Tiều vẫn né tránh, chỉ khi nào bất đắc dĩ mới đối chưởng, để thăm dò công lực của đối phương.

Người thứ tư tấn công chàng là một người thấp lùn, nhưng khi y giáng Tay ra chộp vào vai Kim Ngang Tiều, chàng giật mình lùi lại một bước vì đột nhiên tay y dài gấp đôi.

Định thần nhìn kỹ, Kim Ngang Tiều mới thấy tay người đó cầm thêm cánh tay người đồ như huyết, năm ngón tay đen kịch. Đó chính là "Xích Huyết Thủ", món binh khí kỳ dị nhất mà Kim Ngang Tiều chỉ được nghe thấy chứ chưa trông thấy bao giờ.

"Xích Huyết Thủ", nguyên là bàn tay của một nhân vật tà ác võ công kinh người của thời đại hai trăm năm trước. Nhân vật này luyện được công lực thần thông xuất phạm, nhưng tính tình hung bạo đến cực độ.

Quá say mê các loại luyện công của tà môn, một ngày kia nhân vật đó dồn hết nội lực vào tay trái, đưa tất cả những chất khí độc luyện thành trong người tụ tập cả vào cánh tay này, rồi đột nhiên dùng chưởng bên hữu, chém cụt cánh tay tả bên hữu đến khuỷu tay.

Mới nghe qua thì thật là chuyện vô lý, bỗng dưng không ai lại chặt tay mình. Nhưng đối phương với một nhân vật tà phép, việc tự hủy hoại thân thể để luyện công là chuyện thường.

Cánh tay đứt đó liền được tẩm bằng các phương pháp tối mật trở thành một thứ binh khí gầm trời không có hai.

Bởi vì chẳng những đao kiếm không phạm được cánh tay đó, mà nó còn có thể tự phát ra kinh lực ghê người, có khả năng đả phá mọi loại thần công trên đời này.

Hơn nữa cánh tay đó có những móng tay tẩm thuốc độc quái dị, chẳng cần phải cào xước da chảy máu, mà chỉ để ngón tay đó đụng vào thân thể người nào, lập tức xương cốt của người đó cũng hóa thành nước ngay, cái chết thảm khốc vô cùng.

Vì cánh tay luôn luôn có sắc đỏ như máu nên võ lâm giang hồ đặt cho tên gọi là "Xích Huyết Thủ" đến nay võ khí này xuất hiện.

Lại nói khi nhân vật thứ tư dùng bàn tay máu này tấn công thì Kim Ngang Tiều cả kinh đều hiểu rằng đó là một thứ binh khí tàn độc nhất võ lâm.

Chàng không dám để vật đó chạm người, nên xoay người né tránh.

Thân hình Kim Ngang Tiều băng sang phương vị của đại hộ pháp thứ năm. Người này thân hình gầy đét như cá mắm, không biết y tu luyện môn võ công nào, chỉ thấy y ngồi sụp xuống chống hai tay lên mặt đất thân hình y bỗng cong như con tôm.

“Kịch... kịch”... cả thân hình đại hộ pháp này lặn lốc, nhưng đồng thời hai ngọn chưởng mạnh như đảo hải di sơn tấn công vào hạ bộ của Kim Ngang Tiều.

Trong chớp mắt Kim Ngang Tiều bị lâm vào thế bao vây nguy khốn vô cùng.

Xung quanh tả hữu đều có ngọn chưởng lực quái dị, lúc thì thuận dương lúc thì hàn độc bao trùm.

Phía trước mặt có bàn tay “Xích Huyết Thủ” lăm le cho vào mặt chàng, phía sau kinh lực ma quái xú uế uy hiếp, phía dưới bị một môn võ công quái dị chuyên đánh thấp là là mặt đất tấn công.

Kim Ngang Tiều nhận thấy ngay rằng ngũ đại hộ pháp này đã luyện thành một thế trận rất hiểm ác, vây kín tứ phía, không có cách nào thoát thân được.

Đối phương năm người đều là những tuyệt đỉnh cao thủ, chỉ trong mấy chiêu đầu, Kim Ngang Tiều đã nhận thấy công lực của năm đại Hộ pháp chẳng kém gì công lực của Bách Trượng Thiền Sư hay Thiên Diệu Thần Cái.

Chàng kinh hãi thâm, chợt hiểu tại sao Câu Hồn Bang hoành hành thiên hạ đến như vậy. Năm đại Hộ pháp này có thể nói là năm tôn sư của năm môn phái đặc dị.

Vì họ đeo mặt nạ bằng đồng nên không thể nhận rõ mặt mũi họ ra sao, nhưng chắc chắn là những người đều là những nhân vật thành danh trên chốn giang hồ.

Câu Hồn Bang chủ làm thế nào tiêu phục được những nhân vật như vậy?

Kim Ngang Tiều chẳng kịp suy nghĩ nhiều. Sau khi thăm dò được công lực của đối phương bắt từ chiêu thứ mười, chàng đột nhiên rút lên một tiếng như rống ngâm hổ rống.

Một bên tay tả chàng vận dụng Thái Dương Thần Công Chưởng một bên tay hữu chàng vận dụng đến thứ tám mươi một của Cự Linh Thần Chưởng.

Người thân hình gầy đét lần tới chân Kim Ngang Tiều, hai bàn tay y như hai con dao sắc bén vào chân chàng.

Kim Ngang Tiều vừa đỡ xong hai chưởng từ bên hữu, không kịp nhảy lên tránh, liền cười nhạt một tiếng, dùng Cự Linh Thần Chưởng khoa đỡ hạ bộ.

“Rắc... rắc...”

Hai cánh tay của nhân vật gầy đét chạm vào tay Kim Ngang Tiều đã bị gãy lìa. Y la lên một tiếng thảm thiết, người bị chấn kích bật ra ngất lịm.

Liền khi ấy, bàn tay “Xích Huyết Thủ” đã cào tới ngực Kim Ngang Tiều. Chàng lánh mình né tránh, nhưng bị hàn độc dội đến, lạnh buốt như tuyết, kinh lực âm nhu nguy hiểm vô cùng.

Kim Ngang Tiều đẩy Thái Dương Thần Công Chưởng chống đỡ. Hai thế hàn nhiệt gặp nhau, phát ra tiếng nổ đing tai nhức óc.

Nhưng thân pháp của người sử dụng “Xích Huyết Thủ” ảo diệu vô cùng.

Kim Ngang Tiều vừa tránh thoát thế cào vào ngực thì bàn tay đỏ như máu đã xoay lộn trở lại, nhắm sườn bên hữu của chàng đập tới.

Kim Ngang Tiều dù có thân pháp mau lẹ đến đâu cũng không thể nào tránh né được ba bốn thế công cùng đánh tới chàng một lượt như vậy.

Chàng không dám đụng chưởng vào cánh tay “Xích Huyết Thủ” nên đành giơ tay rút thanh Hồng Tử Kiếm đeo ở sau lưng ra chém vào bàn tay máu!

“Xoạt... Choeng”!

Lửa xanh lên cao như sao sa. Thanh Hồng Tử Kiếm chấn dội trở lại, cánh tay Kim Ngang Tiều rung chuyển.

Đó chẳng phải là kẻ sử dụng “Xích Huyết Thủ” có công lực cao hơn chàng, và bàn tay máu đó tiềm tàng hình lực ghê người, gặp bất cứ vật gì mà có chấn kích lại như vậy.

Dù sao bàn tay máu cũng bị Hồng Tử Kiếm gạt đỡ.

Nghe tiếng “choeng”, Kim Ngang Tiều giật mình nhìn lại, thấy “Xích Huyết Thủ” vẫn y nguyên.

Hồng Tử Kiếm là báu kiếm, chém sắt như chém bùn, vậy mà không chém đứt được “Xích Huyết Thủ”.

Thấy vật ma quái đó quá lợi hại, Kim Ngang Tiều kinh hãi, quyết trừ cho bằng được.

Kim Ngang Tiều cả mừng, nhảy qua tấm cửa sắt sang bên kia.

Không ngờ chân chàng vừa chạm xuống đất, chàng đã thấy cả một miếng đất to lớn bằng bốn chiếc chiếu thụt ngay xuống.

Kinh hãi, Kim Ngang Tiều biết là mắc phải bẫy của đối phương, vội vàng đề khí bốc người vọt trở lên.

Nhưng cơ quan ở nơi này tinh nhạy vô cùng. Trên đầu chàng tự nhiên có một mảnh lưới sắt chụp xuống, thành thử đầu chàng vừa ngóc lên đã đụng phải lưới sắt lưng bùng.

Thân hình Kim Ngang Tiều vì thế rơi thõm xuống.

Thì ra chàng đã sa xuống một cái hố sâu như giếng bên trên có lưới sắt úp chụp.

Kim Ngang Tiều tức giận, cười nhạt một tiếng, đưa tay rút Thanh Long Thanh Kiếm nghe đến “xoạt” một tiếng rợn người.

Nhưng chàng chưa kịp hiển lộng thần uy nhảy lên vùng kiếm chém đứt các đường lưới sắt thì đã nghe thấy những tiếng veo... veo liên hồi.

Từ bốn bức tường xung quanh đã bắn ra liên tiếp những sợi dây nhùng nhằng như lưới nhện.

Kim Ngang Tiều đâu có sợ ám khí? Chàng vừa nhảy tránh vừa tung kiếm gạt đỡ.

Nhưng đó không phải là ám khí. Các sợi dây đều có những thỏi sắt nặng dính ở đầu, song không nhằm người Kim Ngang Tiều phóng đến, mà phóng lệch ra ngoài.

Có điều là những sợi dây đó kỳ lạ vô cùng.

Kiếm của Kim Ngang Tiều vừa đụng tới, lập tức sợi dây quấn vòng vào người chàng. Trong chớp mắt có cả trăm sợi dây phóng ra như vậy, thành thử Kim Ngang Tiều cuốn vào, như thể con ruồi sa vào lưới nhện.

Tuy những sợi dây đó không làm nguy hiểm đến tính mạng Kim Ngang Tiều, nhưng chúng cũng làm chàng lâm vào tình trạng bối rối vô cùng.

Những sợi dây đó mềm và dai. Thanh Long Thần Kiếm chém không đứt. Dù Kim Ngang Tiều vận dụng kinh lực vào mũi kiếm, có thể dùng cứng chém mềm, chặt đứt bất cứ sợi dây nào, nhưng những sợi dây để tựa hồ làm bằng gân rồng hay ruột cá, dẻo dai vô cùng. Thanh Long Bảo Kiếm sắc bén vô cùng song phải chém năm bảy nhát họa may chúng mới đứt lìa.

Trong khoảnh khắc. Kim Ngang Tiều luống cuống cả chân tay.

Cả trăm sợi dây đó lũng thũng, làm chàng gỡ không được.

Đang lúc bực tức Kim Ngang Tiều không có thì giờ xét đoán dụng ý của đối phương như thế nào, nhưng chàng cũng có cảm tưởng ngay rằng nay là một cạm bẫy vô cùng nguy hiểm của Câu Hồn Bang.

Quả nhiên đang lúc đó, bỗng thấy “phụt phụt”.

Lửa!

Lửa tự nhiên bốc cháy ở xung quanh Kim Ngang Tiều.

Tứ bề đều là lửa, Kim Ngang Tiều ở giữa, lửa từ những lỗ nhỏ ở bức tường xung quanh phun ra, lửa từ dưới đất bốc lên.

Những chất dẫn lửa không biết chôn giấu từ hồi nào, lúc này được cơ hội bộc phá, dữ dội như hỏa diễm sơn.

Kim Ngang Tiều kinh hãi thất thần. Chàng khẽ than thầm:

- Ta chết ở đây hay sao?

oOo

NHÌN MẶT KẺ THÙ

Tình cảnh Kim Ngang Tiều thật nguy khốn. Những sợi dây ruột cá đã làm chàng bối rối cả chân tay, không nhảy lên được. Trên đầu cao hai trượng lại có lưới sắt chụp kín miệng hố.

Xung quanh lửa thiêu đốt, mỗi lúc một dữ dội.

Khí nóng lên ghê gớm xông đến người Kim Ngang Tiều. Dù chàng có công lực tận thế, sức khỏe như thiên thần, cũng khó lòng tránh khỏi nạn chết thiêu trong khoảnh khắc.

Kim Ngang Tiều không dám gỡ những sợi dây quấn quanh người nữa, mà phải bế trù hô hấp, vận dụng thần công, đẩy sức nóng ra, không cho xâm phạm đến cơ thể.

Nhưng sức người có hạn. Lửa là vật ghê gớm nhất, không môn thần công nào chống nổi.

Trong chớp mắt khói đã làm Kim Ngang Tiều nghẹt thở. Lửa mỗi lúc một nóng thêm, áo quần chàng đã gần bốc cháy.

Kim Ngang Tiều hoa mắt lão đảo. Tuy thần trí còn tỉnh, nhưng cái chết ghê gớm đã gần kề. Bởi vì da thịt càng nóng rát, gần như chín mít.

Chính giữa lúc đó, trên đầu Kim Ngang Tiều có tiếng loảng xoảng.

Đó là tiếng lưới sắt bị chém đứt. Kim Ngang Tiều cả mừng ngẩng cổ lên. Nhưng đồng thời chàng kinh hãi đến rợn tóc gáy.

Bởi vì phía trên lưới sắt cũng có cả một bể lửa và người liều mạng nhảy vào giữa bể lửa đó để chém đứt lưới sắt chính là người bị mặt đã mấy lần cứu chàng.

Kim Ngang Tiều ứa nước mắt. Bởi vì đó chính là nhảy vào bể lửa... để cứu chàng.

Nóng! Nóng cực độ!

Nhưng người bịt mắt vẫn cầm kiếm lặn xả vào.

Xoạt... keng...

Lưới sắt bị chém đứt một mảnh, vừa thân người chui lọt. Nhưng Kim Ngang Tiều làm sao nhảy lên được?

Người bịt mắt không chút do dự, y chém xong lưới sắt liền lao cả người xuống.

Ngon lửa từ dưới bốc lên. Người bịt mắt bị ngọn lửa chòm tới, bỗng rú lên một tiếng thảm thiết, thân hình y rơi đập xuống bên Kim Ngang Tiều như một con chim bị nạn.

Kim Ngang Tiều đau lòng, chàng không còn lo cho mình nữa mà chỉ lo cho tính mạng ân nhân của mình.

Vạt áo, gáy quần, gót giày của người bịt mắt đã bị lửa cháy lém. Cả một vuông vải bịt mắt của y cũng bị cháy một góc, để lộ chiếc cằm trắng như tuyết.

Nhưng người bịt mắt vừa rớt xuống đã đứng phắt ngay lên. Y lão đảo.

Kim Ngang Tiều vẫn cuống cuống tháo gỡ đám giày trời, cảm động đến nghẹn ngào, lớn tiếng nói giữa tiếng lửa bốc phần phật.

- Các hạ... các hạ là ai mà đối với tại hạ chí tình như vậy?

Người bịt mắt không trả lời chàng, vội vã chạy đến bờ tường góc trái. Chỗ đó đang có lửa bốc cháy dữ dội.

Người bịt mắt nhảy tới góc tường, nhưng lửa bốc dữ dội, y lại phải bật ra.

Nhưng không nản lòng. Y lại nhảy vào...

Kim Ngang Tiều không hiểu nhưng đã đoán ngay rằng người bịt mắt làm thế cốt để cứu chàng, nên chàng hồi hộp đứng nhìn.

Đến lần thứ tư người bịt mắt liều mạng nhảy xổ vào đồng lửa.

Áo quần y bốc cháy. Nhưng tay y đã ấn được vào một nút kín đáo giấu ở góc tường.

Xoạt... xoạt... những sợi dây lửa cháy không đứt, kiếm chém không tan, lúc này tự nhiên rút dần vào tường, cởi mở cho Kim Ngang Tiều. Đó là người bịt mắt đã ấn vào đầu mối cơ quan.

Trong chớp mắt Kim Ngang Tiều được tự do.

Nhưng người bị mặt đã gục xuống bên đồng lửa, chết cháy. Sức nóng ghê gớm làm y chết giắc. Áo quần y lửa bắt cháy lem lém.

Không dám chậm trễ. Kim Ngang Tiều nhảy xổ đến bên ân nhân, xốc người đó lên vai rồi thi triển thuật khinh công thượng đỉnh nhảy vọt lên cao, chui qua lỗ hồng trên tấm lưới sắt thoát ra ngoài hầm lửa.

Tuy võ công cao cường đến độ bất khả trắc, Kim Ngang Tiều suýt bị ngất xỉu đi vì mức lửa quá nóng.

Cũng may khinh công của chàng tinh diệu vô cùng. Một tay cặp người bị mặt dưới nách, một tay cầm Thanh Long Thần Kiếm chàng nhảy thoát ra ngoài hầm lửa như con chim bay.

Vừa ra đến ngoài, khí lạnh đã làm chàng tỉnh táo ngay.

Chàng vừa hạ xuống đất, chàng đã nhìn quanh để phòng địch thủ xông lại tấn công bất ngờ, nhưng nơi này hoàn toàn vắng ngắt.

Có điều khiến chàng vô cùng ngạc nhiên là bên trong tấm cửa đường hầm đã mở rộng xung quanh nhiều dãy cửa lớn. Nơi đây cánh trần thiết lại còn lộng lẫy hơn phần cổ mộ ở phía bên ngoài.

Tường đá và sàn đều lát một lượt đá vân xanh coi như ngọc bích quý giá vô cùng. Nhưng cánh cửa gỗ sơn son thiếp vàng như thể vương phủ của một bậc công hầu khanh tướng.

Hiển nhiên là nơi này là phủ điện để ở, chứ không phải chốn cổ mộ lạnh lẽo như bên ngoài.

Kim Ngang Tiều biết nơi này nguy hiểm liền đẩy một cánh cửa bước vào một căn phòng để tìm nơi tĩnh dưỡng điều hòa khí sức.

Chàng thấy nơi đây có cả chục dãy cửa. Mở cửa vào một phòng riêng, nên có thể yên lòng bước vào một phòng, Cầu Hồn Bang có tìm thấy chàng cũng còn lâu.

Căn phòng chàng bước vào là một nơi chứa toàn cổ thư có để sẵn cả những chiếc kỹ bằng gỗ đàn quý giá, đáng chừng để chủ nhân nơi này đến đây đọc sách.

Nhưng thư phòng lúc này vắng bóng người, Kim Ngang Tiều yên lòng, đặt người bị mặt xuống một bên.

Chàng thấy người bị mặt vẫn hôn mê bất tỉnh, trong lòng vừa cảm động vừa đau xót, vội bắt mạch người đó, thấy mạch y vẫn chạy đều hòa, nên yên lòng ngay.

Thật ra Kim Ngang Tiều đang bị kích thích đến cực điểm. Vừa ôm người đó trong tay lúc này, chàng đã hiểu ngay người bịt mặt là người đàn bà.

Chàng muốn cứu tỉnh người đó ngay nhưng tính tò mò thúc bách, chàng run tay cầm lấy vuông vải bịt mặt lửa cháy lém một phần của người đó, miệng khẽ lẩm bẩm nói, như nói một mình.

- Các hạ là ân nhân của tại hạ, lẽ ra tại hạ không có quyền xúc phạm thể này mà phải chờ các hạ tỉnh lại, nhưng... nhưng...

Kim Ngang Tiều chưa nói dứt câu thì bàn tay chàng đã tháo bỏ khuôn vải bịt mặt ra rồi.

Một khuôn mặt trắng hồng cực kỳ xinh đẹp hiện ra.

Vừa thấy mặt người đó Kim Ngang Tiều đã kêu lên một tiếng ghen ngào tim chàng như se lại. Tức thì những giọt nước mắt anh hùng nhỏ xuống ròng ròng.

Chàng xúc động quá, chỉ khẽ thốt lên được mấy tiếng.

- Ngọc Linh! Ngọc Linh hiền muội! Té ra là hiền muội!

Ân nhân của Kim Ngang Tiều chẳng phải ai xa lạ chính là Thôi Ngọc Linh, người mà chàng bán tín bán nghi, đã có lúc ngờ là Cầu Hồn Bang chủ.

Thôi Ngọc Linh quả là một thiếu nữ chung tình. Mặc dù đã bao lần bị Kim Ngang Tiều hắt hủi, có khi đã thương chí tử và chửi rửa mặt ngời, nàng vẫn một dạ yêu Kim Ngang Tiều và trung thành với chàng.

Nếu tính từ lúc Kim Ngang Tiều bắt đầu bị Cầu Hồn Bang truy nã, chàng đã được Thôi Ngọc Linh cứu sống bao lần rồi. Nếu không có nàng, Kim Ngang Tiều dù có cả chục mạng cũng không tránh khỏi cái chết dưới bàn tay thâm độc của Cầu Hồn Bang.

Trước khi Kim Ngang Tiều còn phân vân do dự. Nhưng đến nay chàng đã biết chắc rồi. Thôi Ngọc Linh không phải là Cầu Hồn Bang chủ.

Cầu Hồn Bang chủ là người khác... người mà Kim Ngang Tiều đã biết, không còn hồ nghi gì nữa.

Trong phút chốc bao nhiêu nghi vấn, bao nhiêu mờ ám đều sáng tỏ.

Thôi Ngọc Linh là em gái Cầu Hồn Bang chủ. Chính nàng đã cải trang làm cô gái xấu xí, ngăn cản chàng không cho chàng xuống địa huyết Dã Nhân Lãnh vì sợ chàng hóa thành người tàn phế.

Cũng chính nàng đã ra tay cứu chàng dưới chân núi Kim Đỉnh, khi chàng sắp lên Kim Đỉnh Tự. Và cũng vì cứu Kim Ngang Tiều, nàng đã bị thân phụ là Phi Long Thư Sinh đả thương.

Nói đến lúc chàng luyện kiếm khí trên Kim Đỉnh Tự, cũng chính nàng xuất hiện để bảo hộ chàng, thoát khỏi bàn tay ác độc của Câu Hồn Bang chủ và Phi Long Thư Sinh.

Chao ôi, ân tình của Thôi Ngọc Linh đối với chàng thật là cao như núi, sâu hiểm như biển, bao la vĩ đại như trời đất, không thể nào mà sánh cho được.

Vậy mà Kim Ngang Tiều u tối, mấy lần hất hủi nàng, lại còn đả thương nàng thậm chí đổ tội oan ức cho nàng.

Nghĩ đến đây Kim Ngang Tiều sa lệ, thẹn thùng, hối hận... và tình yêu của chàng đối với Thôi Ngọc Linh tựa hồ như một đóa hoa nở tung tăng gia bách hội.

Kim Ngang Tiều thấy Thôi Ngọc Linh vẫn mê thiêm thiếp, chàng đau lòng như cắt, vội lấy linh đan của Hoàng Hạc Đảo bỏ vào mồm nàng, đoạn dùng nội lực thâm hậu của mình, chuyển sang người nàng để cứu tỉnh.

Linh đan công hiệu vô cùng, lại thêm nội lực của Kim Ngang Tiều thúc đẩy, trong khoảnh khắc toàn thân Thôi Ngọc Linh rung chuyển.

Chợt nàng ọe một tiếng, thổ ra một đồng máu tím bầm, rồi mở bừng mắt tỉnh lại.

Trông thấy khuôn mặt đầy vẻ lo âu của Kim Ngang Tiều với đôi mắt có hoe đỏ ngấn lệ của chàng đang cúi xuống nhìn mình, Thôi Ngọc Linh ngồi ngay lên kinh hãi hỏi:

- Ngang Tiều Ca Ca, chúng ta đã chết xuống âm phủ rồi hay sao?

Nghe nàng hỏi vậy Kim Ngang Tiều càng xúc động, lắc đầu:

- Ngọc Linh hiền muội, chúng ta đã thoát chết rồi. Nơi đây vẫn là trần gian chớ không phải âm phủ.

Ngọc Linh vui mừng kêu lên!

- A...

Kim Ngang Tiều cúi đầu hổ thẹn, ngập ngừng:

- Ngọc Linh hiền muội... ngu huynh thật không xứng đáng...

Thôi Ngọc Linh nghe nói như vậy, hình như lúc đó mới chợt nhớ việc đã qua, liền rờ tay lên mặt, thấy miếng vải bịt mắt đã bị cởi bỏ vất ở bên chân, nàng liền nguẩy người làm bộ giận dữ nói:

- Ngang Tiều ca ca... Ai cho phép đại ca bỏ mặt nạ của tiểu muội đây? Đại ca thừa lúc người ta lâm nguy, khám phá sự bí mật của người ta, như vậy sao gọi là hành động quân tử được?

Kim Ngang Tiều nghe nàng hỏi trêu cợt như vậy, cảm động lăn ra nước mắt.

Thì ra Thôi Ngọc Linh chẳng những không hỏi tội chàng, không một lời trách cứ những việc đã qua, mà còn lên tiếng đùa cợt để tránh cho chàng nổi ngượng ngịu về việc trước.

Một tâm hồn cao cả và khoan dung như vậy quả là hiếm có. Nếu không yêu Kim Ngang Tiều hơn cả tính mạng của mình, làm sao Thôi Ngọc Linh có thể rộng lượng với chàng vậy được?

Đột nhiên Kim Ngang Tiều quỳ ngay xuống trước mặt Thôi Ngọc Linh, chấp tay nghẹn ngào nói:

- Ngọc Linh hiền muội hãy nhận lấy một lạy nầy của ngu huynh để chuộc lại lỗi xưa và để cảm ơn...

Nhưng Thôi Ngọc Linh đã hốt hoảng quỳ xuống lạy trả lại chàng và kêu lên:

- Ngang Tiều ca ca! Đại ca muốn tiểu muội đắc tội với trời đất hay sao? Dù sao, tiểu muội cũng là... cũng là...

Nói đến đây, Thôi Ngọc Linh đỏ bừng mặt không nói tiếp được nữa. Nét mặt then thùa của nàng làm cho nàng thêm xinh đẹp.

Kim Ngang Tiều thấy vậy lại càng quý mến nàng hơn, liền cầm tay nàng khẽ gọi:

- Linh muội!

Thôi Ngọc Linh đã bị chàng hất hủi bao lần, đến nay mới được chàng đền đáp lại tình yêu chân thật, một tiếng gọi "Linh muội" của Kim Ngang Tiều đã bao hàm bao nhiêu triu mến yêu thương ở bên trong, khiến Ngọc Linh quá xúc động, run rẩy cả thân hình, gục đầu vào ngực chàng khóc nức nở.

Kim Ngang Tiều thấy xót xa, lòng thương yêu của chàng tăng lên gấp bội, chàng đưa tay vuốt mái tóc nàng và nhẹ nhẹ nói khẽ:

- Linh muội, thật đại ca có mắt cũng như mù, bấy lâu nay chẳng nghĩ đến mối tình chân thành của Linh muội, lại còn đang tâm hất hủi, đại ca thật áy náy vô cùng...

Thôi Ngọc Linh thấy chàng nói thế vội vàng bảo:

- Tiều ca, đại ca không có lỗi gì hết. Tiểu muội từ nay không muốn đại ca nhắc lại chuyện cũ nữa. Bây giờ còn bao nhiêu việc phải làm đại ca quên rồi hay sao?

Kim Ngang Tiều nghe nói giật mình đứng phắt ngay lên nói:

- Đa tạ Linh muội đã nhắc nhở, ngu huynh thật là kẻ bất hiếu.

Đôi mắt chàng hiền dịu, bỗng tia ra những tia sáng lấp lánh, đầy sát khí, trông ghê rợn vô cùng.

Thôi Ngọc Linh thở dài một tiếng ảo não khẽ nói:

- Tiều ra, tiểu muội có một lời muốn nói với đại ca, chẳng hay đại ca có sẵn lòng nghe không?

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên vội đáp:

- Linh muội muốn nói chuyện gì thế? Chẳng những một chuyện mà cả trăm chuyện ngu huynh cũng sẵn lòng nghe.

Thôi Ngọc Linh cúi đầu do dự hồi lâu mới ngập ngừng nói:

- Cầu Hồn Bang chủ...

Vừa nghe mấy tiếng đó, Kim Ngang Tiều đã giật nảy người bừng tỉnh.

Cầu Hồn Bang chủ? Thôi Ngọc Linh nói đến Cầu Hồn Bang chủ là lẽ dĩ nhiên, bởi vì Cầu Hồn Bang chủ chính là người thân ruột thịt của nàng. Kim Ngang Tiều đã quên ngay điều đó.

Nhưng Cầu Hồn Bang chủ cũng là kẻ thù không đội trời chung của chàng.

Giữa chàng và Cầu Hồn Bang chủ, phải có một kẻ chết không thể nào có sự dung hòa hay đường lối khác được.

Thôi Ngọc Linh đề cập đến Cầu Hồn Bang chủ là có ý gì? Bỗng nhiên Kim Ngang Tiều cảm thấy kinh hãi bối rối vô cùng. Chàng phải lựa chọn một việc đau đớn đứt ruột đứt gan chăng?

Thôi Ngọc Linh thấy nét mặt kinh hoàng của chàng, nên có ta đã hiểu ý nghĩ của Kim Ngang Tiều.

Nàng vội vàng nói, giọng buồn rầu vô kể:

- Tiểu ca. Cầu Hồn Bang chủ là người đã giết hại lão bá bá và lão bá mẫu, tàn phá Kim gia trang, lại nhúng tay vào việc tàn sát biết bao anh hùng võ lâm, khiến xương chất thành đồng, máu chảy thành sông.

Tiểu muội dù có gan tày trời cũng chẳng dám hỏi một nửa lời cản ngăn đại ca, và dù có vị tình riêng chẳng nữa, tiểu muội cũng không thể vi phạm đạo nghĩa võ lâm mà bênh vực cho kẻ lạ. Có điều tiểu muội muốn nói với đại ca là chỉ có một mình Cầu Hồn Bang chủ là kẻ có tội thôi, còn những người khác, chẳng hạn như... phụ thân và mẫu thân của tiểu muội... xét ra...

Thôi Ngọc Linh nói đến đó nước mắt tuôn ra như mưa, nghẹn lời không tiếp được nữa.

Kim Ngang Tiểu lúc đầu lo lắng, nhưng sau nghe nàng nói như vậy, chàng cảm thấy thư thái an lòng vô cùng.

Lời nói của Thôi Ngọc Linh rõ ràng là muốn xin chàng dung lượng đối với cha mẹ nàng. Nàng không dám xin cho Cầu Hồn Bang chủ nhưng lại cố khẩn khoản xin cho cha mẹ nàng, như vậy đủ hiểu nàng là người con gái trung hiếu vẹn toàn, không làm nhục đạo nghĩa võ lâm, nhưng cũng không hồ thẹn là đứa con bất hiếu.

Kim Ngang Tiểu làm sao không xúc động? Chàng khẽ ôm nàng vào lòng an ủi:

- Linh muội cứ yên lòng. Ngụ huynh đã hiểu rồi. Thật ra chỉ có Cầu Hồn Bang chủ là kẻ gây tội ác, còn lão bá bá và lão bá mẫu ngụ huynh đã có chủ ý từ lâu, chẳng những không có ý xâm phạm đến hai vị, mà còn có chủ định là nếu có thể che chở hoàn toàn được hai vị, ngụ huynh chẳng nề hà nỗ lực.

Thôi Ngọc Linh mừng rỡ đến nỗi nước trào ra khóe mắt, nàng chấp tay vái Kim Ngang Tiểu và nói:

- Tiểu muội xin đa tạ tấm thịnh tình của đại ca đối với tiểu muội.

Kim Ngang Tiểu thở dài và giữ tay nàng lại.

- Lão bá bá và lão bá mẫu là cha mẹ của hiền muội tức cũng là song thân của ngụ huynh rồi. Đó là bốn phận của ngụ huynh, hiền muội khỏi phải lo nghĩ.

Thôi Ngọc Linh nghe nói đỏ bừng mặt thẹn thò cúi đầu. Nhân đó nàng lại nói luôn:

- Ngoài ra tiểu muội cũng xin đại ca giảm bớt sát nghiệp để dành đức lại về sau. Nguyên những người đi theo Cầu Hồn Bang phần lớn là bị ép buộc, đại ca cũng nên vì điểm đó dung tình cho họ một phen.

Kim Ngang Tiểu càng cảm phục nàng, vội gật đầu lia lịa:

- Phải... phải... Hiền muội nói rất đúng, ngu huynh sẽ rộng lượng đối với những người đó.

Thôi Ngọc Linh ứa nước mắt, nhìn chàng đăm đăm hồi lâu rồi khẽ nói:

- Tạ thiên tạ địa, đại ca đã vượt qua tấm cửa sắt vào đến bên phía bên này. Nếu đại ca còn ở bên phía cổ mộ tiểu muội còn lo lắng đến đâu.

Kim Ngang Tiều mỉm cười:

- Ngu huynh còn ở bên phía cổ mộ thì đã sao? Phía đó có gì mà hiền muội phải quan tâm như vậy? Chẳng lẽ hiền muội sợ ngu huynh gặp người đàn bà quái dị, chủ nhân ngôi cổ mộ hay sao?

Thôi Ngọc Linh lắc đầu:

- Không phải như thế. Đại ca biết một mà chẳng biết hai. Số là Cầu Hồn Bang chủ đã lập sẵn mưu kế, chỉ chờ đại ca và quần hào kéo xuống ngôi cổ mộ, là ra lệnh cho chủ nhân ngôi cổ mộ, phải dùng cơ quan đóng chặt cổ mộ lại, rồi phun một chất hơi kịch độc vào trong làm mọi người chết hết.

Chất độc ấy lại có đặc tính kỳ lạ là nếu chạm phải chất lửa, lập tức phát nổ khủng khiếp, chẳng khác gì thuốc súng. Chỉ cần một tia lửa nhỏ, hơi độc cũng nổ tung làm mọi vật ở trong cổ mộ phải tan tành như cám. Cũng may đại ca đã thoát sang phía bên này rồi, quần hào võ lâm cũng không có ai xuống cổ mộ. Tiểu muội đoán chắc bây giờ chủ nhân ngôi cổ mộ đã bắt đầu thả hơi độc rồi, nhưng rút cuộc cũng vô ích...

Kim Ngang Tiều nghe Thôi Ngọc Linh nói như vậy, chẳng khác nào một gáo nước lạnh dội vào đầu chàng, khiến chàng kinh hãi, há hốc mồm.

Thôi Ngọc Linh thấy sắc mặt chàng biến đổi ghê gớm như thế, kinh hoảng vội hỏi:

- Tiểu ca, có chuyện gì thế?

Kim Ngang Tiều không đáp, chỉ hỏi lại bằng câu khác, giọng chàng đã lạc hẳn đi.

Linh muội, chuyện thả hơi độc có thật đúng không.

Thôi Ngọc Linh lạ lùng, gật đầu:

- Đúng. Tiểu muội đã thấy chủ nhân ngôi cổ mộ vận dụng cơ quan thả hơi độc. Có lẽ lúc này hơi độc đã bắt đầu bay vào các gian phòng nơi cổ mộ rồi.

Kim Ngang Tiều giậm chân kêu lên:

- Nguy rồi! Ta cứu họ hóa ra đưa họ vào chỗ chết.

- Việc gì vậy?

- Những nhân vật võ lâm bị bắt giam dưới hầm đá. Ngu huynh đã cứu họ lên mặt đất, hiện họ đang chờ trong cổ mộ: Ta phải cứu họ...

Thôi Ngọc Linh cuống quýt hỏi:

- Vậy ra đại ca vẫn chưa đưa họ lên mặt đất hay sao?

- Chưa. Ngu huynh lại còn bảo họ phải chờ ở đó, để ngu huynh dẫn họ ra ngoài, vì không ai thuộc đường lối ở đây. Linh muội, ngu huynh không thể để họ chết thảm vì hơi độc như vậy được. Ngu huynh phải đi tiếp cứu họ ngay.

Nói đoạn, chàng quay người định đi ngay lập tức.

Thôi Ngọc Linh kinh hãi vội nói:

- Tiểu ca, lúc này hơi độc đã bay ra rồi.

Kim Ngang Tiều cười nói:

- Linh muội không biết ngu huynh có Thiên Niên Tuyết Sâm trong người, bách độc bất khả xâm phạm hay sao?

Thôi Ngọc Linh bồn chồn nắm giữ tay chàng lại nói:

- Tiểu muội cũng đi với đại ca.

Kim Ngang Tiều lắc đầu:

- Không được. Hiên muội không có chất kháng độc trong người, không thể ra bên ngoài. Hiên muội cứ ở đây vận khí điều hòa công lực, chờ ngu huynh cứu xong các nhân vật võ lâm, sẽ trở lại đây ngay.

Nói đoạn chàng phi thân đi ngay ra cửa buồng. Nhưng chưa kịp mở cửa thì Thôi Ngọc Linh đã gọi giật chàng lại.

- Tiểu ca.

Kim Ngang Tiều dừng bước quay lại thấy Thôi Ngọc Linh đã chạy đến bên chàng, tay cầm một xấp giấy trắng có vẽ hình như họa đồ đưa cho chàng và nói:

- Đây là họa đồ của cổ mộ, đại ca cứ theo hình vẽ sẽ tìm được lối lên mặt đất gần nhất. Đại ca... đại ca khá bảo trọng, chớ coi thường đối phương. Nếu đại ca có mệnh hệ nào, chắc tiểu muội sống không nổi đâu.

Nói xong, nàng ràng rửa nước mắt, Kim Ngang Tiều thấy nàng quan tâm như vậy, trong lòng vô cùng cảm động, vội an ủi:

- Hiền muội chớ lo lắng thái quá. Ngu huynh tin chắc những người hiền lương, lòng ngay dạ thẳng như chúng ta, chẳng bao giờ gặp chuyện chẳng lành đâu. Hiền muội cứ yên lòng ngồi tĩnh dưỡng một lát, ngu huynh sẽ trở lại ngay.

Dứt lời thân hình chàng đã như luồng khói bay vọt ra đường hầm.

Cứu mạng người như cứu hỏa, Kim Ngang Tiều chẳng dám hoãn chút nào, vội thi triển khinh công, chạy qua chỗ cửa sắt, trở về phía cổ mộ ngay.

Cửa sắt thứ nhất đã bị chàng đẩy đổ, cửa sắt thứ hai vẫn đóng, nhưng Kim Ngang Tiều theo họa đồ của Thôi Ngọc Linh đã theo ngay được cách mở.

Chàng biết mỗi phút trôi qua là một lúc nguy hiểm tăng thêm cho tính mạng những nhân vật võ lâm. Nếu chàng không cứu kịp để cho hơn ba mươi người đó bị chết thảm vì hơi độc, chàng sẽ ân hận suốt đời.

Kim Ngang Tiều liền tiếp chạy qua mấy căn phòng của cổ mộ, không thấy bóng một tên Cầu Hồn Bang nào cản trở.

Tuy nhiên mũi chàng đã ngửi thấy mùi khói hăng hắc. Quả nhiên Thôi Ngọc Linh nói không sai, hơi độc đã bắt đầu thả ra rồi.

Kim Ngang Tiều lại càng nóng ruột nhảy vọt một bước nữa, đến ngay căn phòng tường đá, nơi chàng đã cứu các nhân vật võ lâm tử dưới hầm sâu lên.

Nhưng chàng kinh ngạc xiết bao khi thấy căn phòng trống rỗng. Các nhân vật võ lâm đã biến đâu mất hết rồi.

Ngoài xác của Ngô Công lão quái vẫn bị kẹt cứng ở phiến đá hình lục lăng, còn trong phòng vắng ngắt.

Chàng vừa lạ lùng vừa lo ngại, nhìn quanh bỗng nhìn thấy một mảnh giấy trắng để ở góc buồng. Chàng chạy lại coi, thấy trên tờ giấy có ghi bằng than hàng chữ viết như sau:

"Kim đại hiệp, trong số anh em tại hạ, có người tinh trí lại, nhớ ra lối thoát khỏi nơi cổ mộ này. Vì thế anh em tại hạ tự động rời khỏi nơi đây lên trên mặt đất, để đại hiệp rảnh tay trừ khử kẻ hung bạo, khỏi phải mất công dẫn đường nữa. Anh em tại hạ vô cùng cảm ân đức của đại hiệp, nguyện hợp lực cùng võ lâm quần hùng, thanh trừ nốt bọn Cầu Hồn Bang và U Minh Cung.

Ký tên: THẨM ĐẠI LONG

Phái Hoa Sơn, đại diện anh em võ lâm bị cầm tù”

Đọc xong hàng chữ, Kim Ngang Tiều thở dài một tiếng nhẹ nhõm, vội vã quay trở lại đường cũ, tìm về nơi Thôi Ngọc Linh chờ đợi chàng.

Nhưng về đến căn phòng cũ, Kim Ngang Tiều lại một phen chung hửng. Lần này chẳng những chàng kinh ngạc, mà chàng còn sợ hãi rụng rời, ngay đờ cả chân tay.

Bởi vì trong căn phòng cũ, Thôi Ngọc Linh đã biến đâu mất rồi.

Một nỗi kinh hoàng ghê gớm dần dần xâm chiếm tâm trí Kim Ngang Tiều.

Không có lý Thôi Ngọc Linh bỏ căn phòng này đi nơi khác.

Mười phần chắc chín là nàng đã lọt vào tay Câu Hồn Bang mất rồi.

Kim Ngang Tiều vừa khiếp hãi, vừa hối hận. Nếu chàng không bỏ nàng một mình ở đây, làm sao nàng có thể lọt vào tay bọn kẻ thù vô cùng ác độc.

Xét ra như vậy thì số phận của Thôi Ngọc Linh quả là hung dữ lành ít.

Kim Ngang Tiều bồn chồn lo lắng. Chàng cần phải hành động mau lẹ, nếu không chàng chẳng kịp cứu Thôi Ngọc Linh.

Vừa định nhảy ra ngoài lục soát, tìm kiếm thì chợt Kim Ngang Tiều quay ngoắt người lại. Chàng đã nghe thấy tiếng chân bước nhẹ và tiếng hơi thở lạ ở phía sau.

Quả nhiên ngay tại khung cửa, đã có bốn bóng người xuất hiện. Hai người đeo mặt nạ bằng đồng, thuộc bọn Câu Hồn Bang, còn hai người nữa mặc áo đỏ, bịt mặt bằng vải đỏ, tức là hai nhân vật cao cấp nhất của U Minh Cung là Hồng Y Ngự Điện.

Bốn người này chắc hẳn đã biết công lực của Kim Ngang Tiều như thế nào, nên chỉ đứng ở ngoài cửa chớ không dám bước vào trong phòng.

Vừa thấy Kim Ngang Tiều xoay người lại, tên Câu Hồn Bang đeo mặt nạ bằng đồng vội vàng chấp tay lễ phép nói:

Kim đại hiệp, Bang chủ của tệt bang có lời mời đại hiệp sang phòng bên nghị sự.

Kim Ngang Tiều hừ một tiếng lạnh lùng đáp:

“Nghị sự? Ta chẳng có điều chi cần nói chuyện với Bang chủ các ngươi. Ta đang có ý muốn kiếm tìm Câu Hồn Bang chủ, y đã biết điều mời ta đến họp mặt như vậy quả là thuận lợi vô cùng.

Một tên Hồng Y Ngự Điện bỗng cất tiếng cười vô cùng âm trầm và hiểm độc

- Kim Ngang Tiều, trước đây các hạ muốn kiếm tìm Câu Hồn Bang chủ, thì bây giờ các hạ lại càng phải cần gặp Câu Hồn Bang chủ hơn.

Kim Ngang Tiều cười nhạt hỏi:

- Người nói như thế là ý như thế nào?

Tên Hồng Y Ngự Điện đáp:

- Thôi Ngọc Linh cô nương hiện đang ở bên Câu Hồn Bang chủ. Chẳng lẽ Kim đại hiệp không quan tâm đến tính mệnh của ý trung nhân hay sao?

Tuy chàng đã đoán trước tình thế như vậy, nhưng lúc này nghe đối phương nói Thôi Ngọc Linh đã bị Câu Hồn Bang chủ cầm tù, chàng choáng váng cả đầu óc.

Câu Hồn Bang chủ quả là kẻ xảo huyệt âm độc nhất trần đời. Y đã lừa lúc Kim Ngang Tiều sơ ý một chút, để đánh trúng vào nhược điểm của chàng.

Câu Hồn Bang chủ đã nắm được tính mệnh Thôi Ngọc Linh trong tay, tức là y chi phối được mọi hành động cử chỉ của Kim Ngang Tiều.

Thành thử ra đang lúc y thất thế, Câu Hồn Bang chủ đã chuyển nguy thành an, thay đổi ngay tình hình.

Kim Ngang Tiều tức giận nói lớn:

- Các người dám bắt Thôi cô nương? Các người có biết Thôi cô nương là người thế nào với Câu Hồn Bang chủ không?

Tên Câu Hồn Bang bỗng cất tiếng cười ha hả:

- Kim đại hiệp, bất luận Thôi cô nương là người thế nào với Câu Hồn Bang chủ, nhưng một khi Câu Hồn Bang chủ hạ lệnh câu hồn thì dù có thần tiên xuất hiện cũng chưa chắc cứu được Thôi cô nương khỏi chết. Trừ phi...

- Trừ phi thế nào?

- Điều này chính là điều tặc Bang chủ muốn thương lượng cùng Kim đại hiệp, tại hạ chẳng thể nói được. Muốn biết rõ, mời đại hiệp hãy đến tiếp kiến tặc Bang chủ.

- Được, các người dẫn đường.

- Xin mời.

Bọn bốn tên Câu Hồn Bang và U Minh Cung đi trước, Kim Ngang Tiều đi sau.

Bốn người này có vẻ ung dung tự tại rằng là những tay công lực phi phàm, lại đa mưu, không biết chừng là những nhân vật làm quân sư cho Cầu Hồn Bang chủ.

Cả bốn người cùng đi trước Kim Ngang Tiều, không một chút e ngại.

Một phần vì họ đã thừa hiểu Kim Ngang Tiều là một nhân vật như thế nào, quyết không thể hạ mình ra tay tấn công lên sau lưng họ. Một phần nữa họ biết một khi đã cầm tù được Thôi Ngọc Linh, thì Kim Ngang Tiều chẳng thể nào dám hành động khinh xuất.

Bốn người đi rảo bước, Kim Ngang Tiều theo sau, liền tiếp đi qua mấy căn phòng rộng lớn, trần thiết cực kỳ huy hoàng như phủ đệ của các bậc công hầu khanh tướng.

Lát sau đến trước một cánh cửa gỗ lớn trên có chạm nổi hình con rồng lớn. Hình rồng dát toàn vàng lá lấp lánh, nổi bật trên cánh cửa sơn màu đỏ chói có gắn những viên ngọc xanh lớn bằng hột gà coi cực kỳ mỹ lệ và quý giá.

Trước cửa này có mười người đeo mặt nạ bằng đồng cầm gương sáng tuốt trần đứng canh gác, coi rất uy nghiêm. Hai bên tả hữu xa hơn một chút là những thủ hạ của U Minh Cung, toàn những người mặc áo xanh. Đó là những Thanh Y đường chủ, đứng hàng thứ ba trong U Minh Cung.

Bọn Thanh Y đường chủ này đều là những thủ hạ trung tín của vợ chồng chủ nhân U Minh Cung. Từ lúc vợ chồng Cổ Ung Long bị Hắc Cốt Ma Nương giết chết, tất cả thủ hạ U Minh Cung đều theo về Cầu Hồn Bang chịu dưới quyền điều khiển của Cầu Hồn Bang.

Trong lúc xảy ra cuộc giao tranh dữ dội giữa Hắc Cốt Ma Nương và Cổ Ung Long, Cầu Hồn Bang chủ đã đứng ra ngắm nhìn thấy cơ hội quả là may mắn. Hắc Cốt Ma Nương giết chết Cổ Ung Long thì còn gì tốt bằng, bởi thế Cầu Hồn Bang chủ không ra tay tiếp cứu mà cũng không gọi thủ hạ đến giải vây.

Bọn người của U Minh Cung đâu có biết âm mưu ác độc của Cầu Hồn Bang chủ. Chúng thấy vợ chồng chủ nhân bị giết chết, chỉ quy oán hận vào Hắc Cốt Ma Nương và Kim Ngang Tiều. Bởi thế thì Cầu Hồn Bang chủ lấy lời phủ dụ và hứa hẹn sẽ giết chết Hắc Cốt Ma Nương và Kim Ngang Tiều trả thù cho chủ chúng, bọn U Minh Cung liền quy thuận ngay và thề một lòng trung thành với Cầu Hồn Bang chủ.

Lúc này mấy tên Thanh Y đường chủ nhìn thấy Kim Ngang Tiều tiến lại, tên nào tên nấy sôi máu hận thù.

Bọn U Minh Cung đều dùng vải che mặt nên không biết sắc diện của chúng ra sao. Nhưng nghe tiếng ken két của chúng. Kim Ngang Tiều hiểu rằng chúng đang cầm hận chàng đến cực điểm.

Khi bốn tên Câu Hồn Bang chủ và Hồng Y Ngự Điện dẫn Kim Ngang Tiều đến trước cánh cửa chạm rồng thì hai tên Câu Hồn Bang cầm kiếm canh gác, bỗng cất tiếng quát:

- Có Kim đại hiệp tới.

Từ bên trong có tiếng khàn khàn lơ lớ:

- Cho vào.

Kim Ngang Tiều nóng lòng, thấy chúng bày trò kiểu cách như vậy, chỉ hừ một tiếng cười nhạt, không nói gì.

Cánh cửa bỗng mở ra. Bốn người dẫn đường liền dẫn sang hai bên, khẽ nghiêng mình:

- Xin mời.

Kim Ngang Tiều chẳng phải để mời đến lần thứ hai, liền ngang nhiên bước vào.

Nhưng vào tới bên trong chàng ngạc nhiên thấy người đứng chờ đón chàng sau cánh cửa không phải là Câu Hồn Bang chủ mà là người đàn bà mù, sắc phục quái dị, chủ nhân ngôi cổ mộ.

Người đàn bà này tuy mù mắt, nhưng nội công đã luyện tới mức cao nhất nên chỉ nghe tiếng chân và hơi thở, đã biết Kim Ngang Tiều bước vào.

Chủ nhân ngôi cổ mộ liền nói:

- Câu Hồn Bang chủ hữu thỉnh, mời Kim đại hiệp vào trong thương nghị.

Nói dứt lời mù liền quay đi trước dẫn đường.

Phía sau Kim Ngang Tiều bốn nhân vật võ lâm cao thủ Câu Hồn Bang và U Minh Cung đã theo chân chàng bước vào, cánh cửa chạm rồng liền khép lại.

Kim Ngang Tiều tự biết đã bước vào hang hổ nhưng tin cậy ở công lực siêu vô địch của mình, chàng vẫn ung dung, nét mặt lạnh lùng.

Có điều chàng hơi ngạc nhiên là nơi đây rõ ràng là một vương phủ, trần thiết huy hàng và mọi vật trang trí đều mới tinh như khi mới hoàn thành, khác hẳn lối kiến trúc cổ kính của ngôi cổ mộ.

Căn phòng mà chàng bước vào ngoài chủ nhân ngôi cổ mộ, không còn ai khác. Nhưng phòng này rộng lớn, đèn nền thấp sáng. Giữa có một dãy bàn dài và nhiều hàng ghế.

Trên tường cao, có treo một bức hoành thành phi lớn, nét chữ chạm khắc rất đẹp: Cầu Hồn Bang Tổng Đào Nghị Sự Đường.

Kim Ngang Tiều giật mình nghĩ thầm: quả nhiên đây là Tổng Đàn của Cầu Hồn Bang.

Tại sao Cầu Hồn Bang xây dựng được một sào huyệt kiên cố và mỹ lệ như thế này ở ngầm dưới đất, lại ở liền bên ngôi cổ mộ.

Mới thoáng nhìn quanh, Kim Ngang Tiều đã nhận xét rõ từng chi tiết mọi vật.

Chàng càng ngạc nhiên khi thấy trên tường có treo những đôi liễn, những tấm bằng sắc phong và ấn tứ của triều đình.

Trong chớp mắt Kim Ngang Tiều đã đột ngột và rung mình kinh hãi. Thì ra tin đồn nói rằng Cầu Hồn Bang và U Minh Cung cấu kết với triều đình Mông Cổ là điều có thực chứ không phải giả.

Tất cả nơi vương cung phủ điện này, nếu không có thế lực và tiền tài của triều đình làm sao Cầu Hồn Bang xây dựng nổi?

Chủ nhân ngôi cổ mộ dẫn Kim Ngang Tiều đi qua nghị sự đường, đến cuối buồng có một khung cửa lớn buông rèm. Người đàn bà mù dừng bước, chấp tay trịnh trọng hướng vào bên trong nói:

- Khải bẩm Bang chủ, thuộc hạ đã dẫn Kim đại hiệp đến thương nghị.

Bên trong một giọng lạnh lạnh vọng ra:

- Mời Kim đại hiệp vào.

Chỉ nghe giọng nói, Kim Ngang Tiều đã rung mình đến xương tủy, đầu óc chàng choáng váng.

Khác hẳn mấy lần trước, lần này Cầu Hồn Bang chủ không dùng thuốc biến âm để lộ giọng nói thực sự của mình.

Kim Ngang Tiều đã thấy ngay giọng nói đó là của ai rồi.

Tuy đã biết tung tích Cầu Hồn Bang chủ là ai, chàng không khỏi thất thần, tưởng như lạc vào cơn ác mộng.

Chủ nhân ngôi cổ mộ đứng sang một bên nói:

- Bang chủ hữu lệnh, xin mời!

Kim Ngang Tiều tay vén rèm, công lực vận chuyển đến mười thành đề phòng, chân bước vào trong phòng.

Nhưng cảnh tượng bên trong đã làm chàng đứng sững ngay lại ở ngưỡng cửa trước chiếc rèm vừa vén lên.

Người đầu tiên mà chàng trông thấy đó là Thôi Ngọc Linh ngồi trên một chiếc ghế ở cuối buồng. Nhưng Ngọc Linh lúc này đầu tóc rối bù, dung nhan tiều tụy, đôi mắt sưng húp và đỏ ửng như đã khóc lóc rất nhiều.

Ngọc Linh ngồi trên ghế nhưng tay chân nàng đã bị trói chặt liền vào với thành ghế, dù muốn nhúc nhích cũng không được.

Đứng ngay bên cạnh ghế của Thôi Ngọc Linh là một người tầm thước nhỏ nhắn, mặc áo vải đen trắng, ngực thêu hình chim phượng, đeo chiếc mặt nạ bằng đồng trông rất hung ác, trên chiếc mặt nạ lại trạm trổ những hình mặt quỷ coi rất ghê sợ, khác hẳn những mặt nạ bọn thuộc hạ Cầu Hồn Bang vẫn đeo.

Người đó chẳng phải là Cầu Hồn Bang chủ còn ai nữa?

Đứng thành hàng hai bên còn có tới mười người khác nữa, tất cả đều là người của Cầu Hồn Bang đeo mặt nạ bằng đồng.

Chỉ nhìn qua tư thế của những người đó cũng đủ hiểu ngay đây là những đệ nhất cao thủ của Cầu Hồn Bang.

Kim Ngang Tiều chỉ trong thấy hình ảnh đó, còn ngoài ra chàng không có thì giờ chú ý đến quang cảnh ở trong phòng.

Tuy nhiên, chàng cũng hiểu ngay đây chính là văn phòng của Cầu Hồn Bang chủ, cách trấn thiết huy hoàng tráng lệ, lại có vẻ uy nghiêm chẳng khác gì kim loan điện của một bậc đế vương.

Kim Ngang Tiều quá quan tâm đến tính mạng của Thôi Ngọc Linh nên chàng chỉ nhìn có nàng. Thấy nàng vẫn còn sống sót, chàng như trút được gánh nặng ngàn cân trên ngực.

Song le chàng thấy Thôi Ngọc Linh bị trói chặt trên ghế như vậy, lại thấy vẻ mặt nàng đầy vẻ đau khổ thê lương, hoa cùng thất sắc chàng đau đớn vô cùng, buộc miệng kêu lên:

- Linh muội.

Miệng nói chân chàng đã tiến lên.

- Đứng lại!

Tiếng quát lạnh lạnh như xé đầu không khí nặng đầy sát khí.

Liền sau đó xoạt một tiếng ánh kiếm hoa lên sáng lóe ngay sát bên người Thôi Ngọc Linh khiến Kim Ngang Tiều kinh hãi dừng bước lại nhìn.

Thì ra người vừa quát bảo chàng dừng lại chính là Cầu Hồn Bang chủ. Y quát xong rút ngay thanh kiếm, chặn ngay mũi kiếm sáng quắc vào ngực Thôi Ngọc Linh, mũi kiếm chạm vào ngực áo dưới nhũ hoa bên tả của nàng một chút, đứng là nơi trái tim của Thôi Ngọc Linh.

Cầu Hồn Bang chủ cười gần trầm giọng nói từng tiếng một:

- Kim Ngang Tiều, ngươi chỉ cần tiến lên, mũi kiếm này sẽ xuyên vào tim nó ngay.

Kim Ngang Tiều trừng mắt nhìn Cầu Hồn Bang chủ.

Kẻ thù mà chàng tìm kiếm bao lâu nay đã ở trước mắt chàng. Đột nhiên bao nhiêu cảm hờn uất ức phẫn nộ, chứa chất trong lòng chàng bùng lên một lượt.

Kẻ thù giết hại cha mẹ chàng tàn phá Kim gia trang, tàn sát gia đình của chàng nay đã biết rõ.

Trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi đó, tâm trí Kim Ngang Tiều chợt nhớ lại những hình ảnh bi đát của đêm Kim gia trang bị đốt cháy, rồi đến lúc vợ chồng Kỳ Phong vì cứu chàng bị chết thảm dưới lưỡi kiếm của bọn Cầu Hồn Bang.

Chính chàng cũng mấy lần bị thảm họa, tưởng không thoát chết dưới bàn tay độc ác của Cầu Hồn Bang.

Hận thù sôi trong lòng chàng.

Khí huyết căng thẳng, mắt chàng lóe hung quang sát khí.

Nhưng giữa lúc ấy giọng nói lạnh lạnh rợn người của Cầu Hồn Bang chủ vang lên:

- Kim Ngang Tiều ngươi thấy ý trung nhân của ngươi chết, ngươi không động tâm sao?

Từ nãy giờ Cầu Hồn Bang chủ vẫn nhìn Kim Ngang Tiều đăm đăm.

Không biết nét mặt của y ra sao, nhưng qua hai lỗ hổng trên khuôn mặt nạ bằng đồng, đôi mắt của Cầu Hồn Bang chủ lóe lên tia sáng dị thường.

Ánh mắt đó cực kỳ hung dữ, cực kỳ oán độc, nhưng trong tia mắt đó, người ta vẫn không hiểu nổi còn những tình cảm phức tạp và u uất thế nào. Thù hận chăng? Hay còn có cả hờn ghen tức tối?

Kim Ngang Tiều đứng sững người nhìn kẻ thù.

Chàng đã biết Câu Hồn Bang chủ là ai. Nhưng cho đến lúc này chàng vẫn có cảm tưởng như nhầm lẫn. Làm một người bình thường như thế, lại có thể hóa thành con người như thế.

Đồng thời chàng không khỏi tự ân hận, oán trách chính mình. Tại sao ngay từ phút đầu chàng không đoán hiểu ngay ra chân tướng của Câu Hồn Bang chủ, lại để cho y lừa gạt chàng bao lần và mấy lần suýt đưa chàng vào tử địa không lối thoát.

Bây giờ chàng mới thấy chân tướng của Câu Hồn Bang chủ quá rõ ràng, mọi việc đều như được sáng tỏ hết. Chỉ vì chàng quá trung hậu thật thà, không nghĩ đến nhân tâm xảo trá đến mức đó, nên mới bị lừa.

Tiếng nói hần học của Câu Hồn Bang chủ lại vang lên:

- Linh muội! Hừ Linh muội của nhà ngươi đã lọt vào tay bốn tọa thì dù có mười mạng cũng chẳng còn, bốn tọa sẽ giết chết con nhãi con phản nghịch này rồi sẽ cùng ngươi một trận sống mái xem sao.

Vừa nói, Câu Hồn Bang chủ vừa vận kinh lực vào mũi kiếm, làm mũi kiếm rung lên, sát bên tâm tạng của Thôi Ngọc Linh trông nguy hiểm và ghê rợn vô cùng.

Kim Ngang Tiều vẫn đứng im. Nghe tiếng nghiến răng ken két của Câu Hồn Bang chủ, chàng bỗng chậm rãi lên tiếng:

- Thôi Ngọc Hoàn! Ngọc Linh là em ruột của nàng. Nàng nỗ nhần tâm như vậy được sao?

Thôi Ngọc Hoàn! Câu Hồn Bang chủ thấy Kim Ngang Tiều gọi đích danh của mình bất giác sững sốt ngây người.

Không phải vì Câu Hồn Bang chủ vẫn tưởng là Kim Ngang Tiều không biết y là ai. Thực ra Câu Hồn Bang chủ đã biết chân tướng của mình bại lộ từ lâu, nhất là từ lúc xảy ra các trận giao chiến trên Kim Đỉnh Tự.

Nhưng nàng sững sốt, là vì không ngờ Kim Ngang Tiều lại gọi đích danh mình trong lúc gay cấn này, nhất là gọi bằng một giọng bình thản, không chút tức giận hay cảm xúc.

Đột nhiên Câu Hồn Bang chủ cất tiếng cười lạnh lạnh.

Một tay vẫn cầm kiếm chìa thẳng vào ngực Thôi Ngọc Linh, một tay đưa lên sau gáy cời nút giây mặt nạ.

“Choang” chiếc mặt nạ bằng đồng rớt xuống đất.

Khuôn mặt kiều diễm, trắng như tuyết đẹp như ngọc của một thiếu nữ hiện ra. Đó là khuôn mặt của Thôi Ngọc Hoàn mà trước đây đã từng say đắm si tình.

Kim Ngang Tiều rung mình đánh thót một cái.

Thôi Ngọc Hoàn dứt tiếng cười, trầm giọng nói:

- Phải, bốn nhân chính là Thôi Ngọc Hoàn đây. Họ Kim kia, ta đã chờ đợi người gọi đích danh ta từ lâu, nhưng vì người quá si ngốc, ta dù có vạch mặt nạ cho người nhìn thấy, người cũng chẳng hiểu nào, đâu có phải là lỗi tại ta.

Sau phút cảm xúc đầu tiên, Kim Ngang Tiều đã bình tĩnh trở lại. Thật ra từ khi biết Thôi Ngọc Hoàn chính là Câu Hồn Bang chủ, chàng đã chờ đợi phút này và đã bao lần, chàng đã tự cam kết với chính mình: Câu Hồn Bang chủ là kẻ tử thù, là người đã giết hại cha mẹ chàng, tàn phá Kim gia trang, giết hại cha mẹ Kỳ Vân và làm hại võ lâm, bởi vậy hễ gặp Câu Hồn Bang chủ là chàng phải giết, bất luận Câu Hồn Bang chủ là ai.

Khi Thôi Ngọc Hoàn để lộ bộ mặt thật ra, Kim Ngang Tiều quả có xúc động. Chàng quên làm sao được khuôn mặt yêu kiều đó, đã từng làm chàng đau khổ ray rứt, mặc dù nó đã bao lần phản bội chàng.

Giờ đây, lòng chàng nguội lạnh băng lại. Quả là hết rồi... Chỉ còn cự thù phải trả!

Nhưng mối thù tuyệt hận lúc này phải tạm gác sang một bên, vì Kim Ngang Tiều còn một mối quan tâm ghê gớm, tính mạng của Thôi Ngọc Linh trong tay Câu Hồn Bang chủ.

Chàng phải nghĩ cách cứu Thôi Ngọc Linh rồi mới nghĩ đến chuyện báo thù.

Kim Ngang Tiều đã lấy lại được bình tĩnh, chàng lạnh lùng nói.

- Ngọc Hoàn! Hồ đồ không ăn thịt con. Nàng dám nhúng tay vào máu, giết em gái nàng hay sao?

Đôi mắt Thôi Ngọc Hoàn quắc lên dữ tợn, hung quang chói lòa, vẻ mặt đầy sát khí, nàng quát lên:

- Tại sao ta không dám giết con nha đầu này. Ta đã dứt tình chị em với nó rồi. Con nha đầu này là kẻ phản bội Câu Hồn Bang, làm hủy hoại môn phong họ Thôi. Quy củ của Câu Hồn Bang, môn luật của Thôi gia không bao giờ tha thứ một kẻ phản nghịch nghiệt nữ như vậy. Sự chết của con nha đầu này đã định rồi.

Kim Ngang Tiều vừa giơ tay lên muốn nói, thì Thôi Ngọc Hoàn đã rút lên:

- Đứng im, không được đụng đây chân tay. Người di động một ngón tay, mũi kiếm này sẽ đâm luôn vào trái tim con tiện tù.

Giọng nói của Thôi Ngọc Hoàn the thé vô cùng hung dữ, ngay cả những nhân vật Câu Hồn Bang đứng hầu quanh Bang chủ cũng thấy ớn lạnh đến xương sống.

Kim Ngang Tiều kinh hãi thẳm, chàng biết Thôi Ngọc Hoàn tức Câu Hồn Bang chủ tính tình vô cùng hiểm ác độc辣, y đã nói là làm. Tính mạng của Thôi Ngọc Linh nguy đến nơi rồi.

Hai đối thủ kình địch đứng nhìn nhau: Bầu không khí nặng trĩu đầy khẩn trương, như báo hiệu một cơn giông tố ghê gớm sắp bùng nổ.

Đôi mắt đẹp Thôi Ngọc Hoàn đang quắc lên nhìn Kim Ngang Tiều đầy sát khí, bỗng nhiên vẻ mặt của Thôi Ngọc Hoàn dịu đi trong đôi mắt phượng thoắt hiện tia gì, nửa như tình quái hiểm độc, nửa như tàn nhẫn kinh người.

Thôi Ngọc Hoàn bật tiếng cười lạnh lạnh:

- Kim Ngang Tiều, ngươi lo sợ tính mạng của người yêu phải không? Ha Ha... ngươi là kẻ chung tình đó... Người muốn ta tha mạng cho Ngọc Linh cũng được, miễn là...

Tiếng cười của Thôi Ngọc Hoàn ngừng bật, giọng nàng rít lên như rắn độc và tiếp:

- Miễn là ngươi theo điều kiện của ta.

Kim Ngang Tiều chợt thấy một tia hy vọng bởi:

- Điều kiện thế nào?

Thôi Ngọc Hoàn dần từng tiếng:

- Ngươi phải tự chặt đứt hai cánh tay của ngươi trước mặt ta, ngay bây giờ.

Đột nhiên một tiếng rú thất thanh nổi lên:

- Không! Không được thế!

Đó là tiếng kêu của Thôi Ngọc Linh. Từ nãy giờ nàng vẫn im lặng. Lúc này nghe thấy Thôi Ngọc Hoàn ra điều kiện ghê gớm, hiểm độc Kim Ngang Tiều phải tự chặt hai tay đi, nàng kinh hãi kêu lên như vậy.

Thôi Ngọc Hoàn chẳng thềm đếm xỉa đến tiếng kêu của Ngọc Linh, chỉ nhìn Kim Ngang Tiều như tìm hiểu tâm trạng của chàng hay để xem những nét biến đổi trên mặt chàng.

Lúc này Kim Ngang Tiều vẻ mặt lạnh lùng nhưng trong lòng chàng chấn động. Thật chàng không ngờ Thôi Ngọc Hoàn ra một lệnh quái ác đến như thế.

Thôi Ngọc Hoàn lại cười nhạt nói:

- Kim tiểu tử, nhà ngươi đã tự nhận là ý trung nhân của tiện tỳ, ta thử xem nhà ngươi có dám hy sinh hai cánh tay để cứu người yêu của người không?

Kim Ngang Tiều nghiêng răng nguyên rủa:

- Ác độc... Ma nữ!

Thôi Ngọc Hoàn cười khanh khách:

- Người phải quyết định mau lên, ta không có thì giờ đâu mà đợi nhà ngươi. Ta chỉ đếm từ một đến ba, nếu không tự chặt cánh tay, mũi kiếm này sẽ đâm ngang vào tim con tiện tỳ.

Nét mặt của Thôi Ngọc Hoàn lúc này là mặc con quỷ hiện hình chứ không phải người. Bao nhiêu vẻ kiêu diễm khả ái đã biến mất chỉ còn lại một khuôn mặt xám xanh, đánh ác, với đôi mắt đầy sát khí.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thôi Ngọc Hoàn đã căm hận Thôi Ngọc Linh đến cực độ, không biết Thôi Ngọc Hoàn có thực bụng yêu Kim Ngang Tiều chút nào không, nhưng lúc này lửa ghen bốc ngùn ngụt.

Thôi Ngọc Hoàn dưới lốt Câu Hồn Bang đã bao lần nấp trộm rình rập thấy Kim Ngang Tiều và Thôi Ngọc Linh âu yếm với nhau.

Tuy nàng dùng nhan sắc quyến rũ Kim Ngang Tiều chỉ là để lợi dụng chàng, đùa cợt chàng cho chàng đau khổ, rồi giết đi cho bỏ ghét, nhưng đến khi thấy Kim Ngang Tiều chuyển tình yêu đó sang Thôi Ngọc Linh nàng thấy lòng tự ái bị thương tổn đến cực độ.

Không biết chừng ngay từ lúc đó, Thôi Ngọc Hoàn mới cảm thấy mình cũng yêu Kim Ngang Tiều thật.

Bởi thế, dù Thôi Ngọc Linh không cản trở công việc của Câu Hồn Bang, dù nàng không cãi lời phụ thân và huynh trưởng, thì riêng việc cướp tình yêu cũng đủ để Thôi Ngọc Hoàn nổi sát cơ, muốn hạ thủ em gái rồi.

Bây giờ chẳng những thêm tình hận mà lại còn để cứu vãn Câu Hồn Bang, làm sao Thôi Ngọc Hoàn ngần ngại?

Nàng có ý giết Thôi Ngọc Linh từ lâu rồi, lúc này nàng đã giết tình địch, bất luận tình thế biến chuyển thế nào Thôi Ngọc Linh cũng hết sống.

Ngọc Linh phải chết trước... rồi sau sẽ hay.

Kim Ngang Tiều tự chặt cánh tay càng hay, sau đó nàng sẽ giết cả đôi. Còn nếu Kim Ngang Tiều không chịu chặt cánh tay, Thôi Ngọc Hoàn giết Thôi Ngọc Linh trước cho Kim Ngang Tiều đau đớn trong lòng, tinh thần xao động, để nàng ra tay quyết đấu một trận sống mái thur hùng.

Thành ra số mạng Thôi Ngọc Linh đã định rồi, nếu Kim Ngang Tiều hiểu như vậy, chắc hẳn chàng không còn do dự gì nữa.

Nhưng Kim Ngang Tiều tinh thần đã bắn loạn. Chàng đau đớn đến cực điểm. Mũi kiếm của Ngọc Hoàn đã kề bên tim người yêu, dù chàng có võ công tái thể mau lẹ như thần thánh cũng không sao động thủ cứu nàng được.

Chỉ cần chàng nhích người một chút là mũi kiếm sẽ đâm ngay vào tim Ngọc Linh. Chỗ chàng đứng cách xa ghế ngồi của Thôi Ngọc Linh đến mười bước, làm sao hành động cho kịp.

Chính vì thế mà Kim Ngang Tiều đành đứng ngay đờ người, không dám vô ý làm cử chỉ nào để Ngọc Linh táng mạng oan uổng dưới lưỡi kiếm sắc bén.

Lúc đầu Kim Ngang Tiều còn cho là Thôi Ngọc Hoàn chỉ làm đe dọa chàng, nhưng bây giờ chàng hiểu Thôi Ngọc Hoàn lòng dạ ác độc, quyết nói là làm.

Kim Ngang Tiều tính sao? Tự hy sinh hai cánh tay để còn người yêu chăng? Chàng nỗ lòng nào để Ngọc Linh chết thảm? Ngọc Linh chẳng những là người yêu của chàng mà nàng còn bao phen liều mạng cứu chàng thoát hiểm.

Mối ân tình đó sâu như biển cao như núi, lòng đau như cắt, mồ hôi nhỏ giọt, tinh thần tán loạn.

Thôi Ngọc Hoàn thấy sắc diện xám xanh của chàng và vì đau khổ hiện rõ trên mặt anh tuấn, nên nàng càng dè dặt, cười lớn:

- Kim Ngang Tiều hãy tự chặt cánh tay đi để cứu người yêu sao? Người không quyết định nổi? Hà hà... ta không chờ được đâu. Câu Hồn Bang còn có nhiều việc phải làm. Người nghe cho kỹ, ta bắt đầu đếm, Một...

Bầu không khí im lặng, khẩn trương nghẹt thở:

Kim Ngang Tiều trở mắt nhìn mũi kiếm kề sẵn vào ngực Thôi Ngọc Linh. Người yêu chàng sắp chết. Ân nhân của chàng sắp chết... chỉ vì chàng!

Hai!

Bỗng Kim Ngang Tiều hốt hoảng kêu lên:

- Khoan... hãy khoan.

Nhưng cùng lúc ấy, tiếng nói kinh hoàng của Thôi Ngọc Linh cũng vang lên:

- Tiều ca! Anh chớ có nhận lời! Anh đừng... đừng quan tâm đến tiểu muội. Mau ra tay hành động đi.

Thôi Ngọc Hoàn thấy Kim Ngang Tiều hoảng hốt lên như vậy liền cười đắc thắng:

- Sao? Người chịu nhận lời? Vậy mau ra tay chặt hai tay đi còn chần chờ gì nữa?

Thôi Ngọc Linh rú lên:

- Không! Tiều ca chớ có mắc lừa. Nếu đại ca chặt hai tay đi thì khác nào đem tính mạng dâng họ rồi. Không... Tiều ca hãy hành động đi, để mặc tiểu muội. Tiều ca hãy nghĩ đến mối thù.

Thôi Ngọc Hoàn tức giận:

- Tiện tỳ hôi thối, cầm ngay mồm lại.

Kim Ngang Tiều đau đớn vô cùng. Nếu Thôi Ngọc Linh không nói, chàng còn do dự. Nhưng lúc này Thôi Ngọc Linh lại lên tiếng và khuyên chàng hy sinh nàng đi, chàng làm sao có thể để nàng chết được?

Kim Ngang Tiều nghiến răng nói:

- Ngọc Hoàn, nàng phải phát độc thể, nếu ta tự chặt hai tay, nàng phải cho người dẫn Ngọc Linh ra khỏi nơi này và về sau vĩnh viễn nàng không được phạm đến tính mạng hay đả thương Ngọc Linh.

Lời nói của chàng bao hàm biết bao nỗi quán thiết vì Ngọc Linh. Chàng hy sinh tất cả thân thể và tính mạng chàng để bảo toàn cho nàng. Tình yêu của Kim Ngang Tiều đối với Ngọc Linh quả rộng như trời biển.

Thôi Ngọc Linh càng đau đớn và xúc động toàn thân run rẩy thét lớn:

- Không... không được như thế. Tiều ca, tiểu muội sẽ tự vẫn chết ngay!

Thôi Ngọc Hoàn nghe Kim Ngang Tiều nói lòng càng căm hận, nhưng bề ngoài vẫn cười nói:

- Lẽ đương nhiên như vậy, nếu ta trái lời đao kiếm phân thân.

Kim Ngang Tiều thấy nàng thề độc như vậy liền gật đầu:

- Được, ta theo điều kiện của nàng.

Thôi Ngọc Hoàn nét mặt vẫn thản nhiên.

- Ta đã đếm số hai rồi. Nếu ta đếm tiếng thứ ba, nhà ngươi vẫn chưa tự chặt hai tay, lưỡi kiếm này vẫn xuyên vào tim con tiện tỳ này như thường.

Kim Ngang Tiều cười nhạt:

- Đại trượng phu đã nói tất phải làm, nàng khỏi quan tâm.

- Ba!

Thôi Ngọc Linh rú lên một tiếng náo nùng, chết xủ ngay không có can đảm nhìn người yêu tự hủy hoại thân thể.

Nhưng liền theo tiếng rú của Thôi Ngọc Linh, bỗng có tiếng la thảm thiết và nhiều tiếng kêu giận dữ kinh hãi, căm hận... nổi lên cùng một lượt.

Đồng thời nhiều ánh kiếm hoa lên, tiếng chuông giao nhau nổ bùng, tiếng thầy người té huych.

Căn phòng rộng lớn, đang nặng nề im lặng bỗng náo loạn hẳn lên.

Thì ra tiếng rú của Ngọc Linh, Câu Hồn Bang Thôi Ngọc Hoàn bỗng la lên một tiếng thê thảm vì một lưỡi trủy thủ sáng quắc đã cắm phập vào sườn nàng.

Người đâm lưỡi đoản đao đó trúng sườn Thôi Ngọc Hoàn lại là một tên Câu Hồn Bang đáng người thấp nhỏ đứng ngay gần đó.

Tên Câu Hồn Bang này cũng đeo mặt nạ bằng đồng như mấy tên khác, tay cầm kiếm đứng hầu bên Câu Hồn Bang, chỉ cách Bang chủ có hai bước.

Y ra tay bất ngờ, khoảng cách lại quá gần, và dùng thủ đoạn rất tài tình khiến Thôi Ngọc Hoàn tuy võ công kinh người, vẫn không sao né tránh.

Tên Câu Hồn Bang đó tay cầm trường kiếm, nhưng y lại không dùng kiếm đó để đâm, mà lại dùng một lưỡi trủy thủ vô cùng sắc bén ở tay trái. Y giấu lưỡi đao từ bao giờ không biết, chỉ thấy y nhào người một cái, lưỡi đao đã cắm phập vào sườn Thôi Ngọc Hoàn rồi.

Nếu y dùng kiếm chém, lưỡi kiếm bay lên thành tiếng gió tất kinh động Thôi Ngọc Hoàn hay những tên Câu Hồn Bang khác. Hơn nữa kiếm cũng chưa chắc lủng được lần áo "Nhuyễn Vị Giáp" mà Câu Hồn Bang chủ lúc nào cũng mặc trong người.

Lưỡi trủy thủ là thứ bảo đao chém sắc như chém bùn, quả là đã xuyên qua được lần áo giáp.

Thật là biến cố kinh người! Tên Cầu Hồn Bang đó có lẽ sắp tâm ám toán từ lâu, nên mới ra tay thuận phục như vậy.

Y là ai?

Thôi Ngọc Hoàn bị đâm một lưỡi dao như vậy, chỉ kịp la lên một tiếng.

Nhưng Thôi Ngọc Hoàn. Cầu Hồn Bang chủ võ công đã luyện đến mức kinh người.

Tuy bị trọng thương, Thôi Ngọc Hoàn cũng xoay người lại thuận thanh kiếm trong tay, chém ngay vào tên Cầu Hồn Bang ám toán.

Bình thường, một chiêu của Cầu Hồn Bang chủ, ít có người né tránh được. Nhưng lúc này Thôi Ngọc Hoàn đã bị thương, lưỡi trủy thủ vẫn còn cắm ở cạnh sườn, máu rỉ ra ngoài nên công lực kém đi nhiều, thành thử chiêu kiếm đã chậm đi.

Hơn nữa, tên Cầu Hồn Bang cũng đã đề phòng, sau khi đâm mũi dao xong, y lùi ngay lại tránh thoát mũi kiếm của Cầu Hồn Bang chủ.

Nhưng y vừa thoát chiêu đó thì đã thấy ba bốn ánh kiếm hoa lên.

Đó là những tên cao thủ Cầu Hồn Bang đứng cạnh, thấy Bang chủ bị ám toán kinh hãi và tức giận cùng xông cả lại.

Tên Cầu Hồn Bang nọ làm sao tránh được cả ba bốn thế công một lúc như vậy.

"Hự"... một tiếng.

Tên Cầu Hồn Bang nhỏ bé bị trúng mũi kiếm vào giữa ngực, máu phụt ra.

Đồng thời "bùng" một tiếng, thân hình y bắn tung ra một bên. Đó là chưởng lực của một cao thủ Cầu Hồn Bang đánh ra.

"Keng" tên Cầu Hồn Bang nhỏ bé bị rớt xuống oằn oại, chiếc mặt nạ bằng đồng rớt ra.

Cầu Hồn Bang chủ trông thấy mặt tên nọ, liền kêu lên một tiếng:

- Người...

Nhưng mọi việc lúc đó diễn ra nhanh như chớp nhoáng.

Cầu Hồn Bang chủ vừa nói được một tiếng, một luồng chưởng phong mạnh như di sơn đảo hải đánh tới, làm nàng la lên một tiếng đứt quãng, chưởng phong đánh trúng ngực.

"Bộp".

Thân hình Cầu Hồn Bang chủ Thôi Ngọc Hoàn bị đánh văng vào tường. Nàng quy xuống ngay.

Đó là Kim Ngang Tiều đã xuất thủ.

Nguyên lúc Kim Ngang Tiều chuẩn bị tự chặt hai tay thì biến cố bất ngờ phát sinh.

Chàng đứng chết sững, nhưng khi thấy lưỡi kiếm của Thôi Ngọc Hoàn rời khỏi ngực Thôi Ngọc Linh để đối phó với kẻ ám toán thì chàng hiểu ngay là sinh cơ đã đến.

Lúc này không ra tay còn chờ lúc nào?

Vì thế giữa lúc bọn Câu Hồn Bang còn phải đối phó với kẻ ám toán, Kim Ngang Tiều đã đánh ra một chiêu Cự Linh Thần Chưởng nhằm Thôi Ngọc Hoàn tấn công luôn.

Liền sau đó, ánh hào quang xanh biếc bỗng tỏa ra khắp phòng với khí lạnh ghê người.

Bọn Câu Hồn Bang khiếp hãi rút lên:

- Thanh Long Thần Kiếm!

Thì ra Kim Ngang Tiều đã rút ngay thanh bảo kiếm đeo sau lưng.

Lúc này chàng như con hổ thoát cũi lồng, tinh thần phấn khởi, thần lực phát huy đến cực độ.

"Keng... keng".

Kiếm của bọn Câu Hồn Bang đã bị chém đứt.

Kim Ngang Tiều nhẩy đến bên ghế của Thôi Ngọc Linh một mặt chống cự với lối mười cao thủ của Câu Hồn Bang một mặt bảo vệ cho Thôi Ngọc Linh.

Công lực của Kim Ngang Tiều lúc này có thể nói là phát huy đến tột độ. Chàng như người vừa thoát chết, lòng lại căm hận Câu Hồn Bang đến cực độ, nên Thanh Long Thần Kiếm trong tay chàng như con giao long quấy nhiễu, kinh lực phát ra lạnh kinh người.

Chỉ trong chớp mắt đã thấy mấy tiếng la thảm thiết. Hai cao thủ của Câu Hồn Bang đã bị chém gục.

Nhưng mười tên Câu Hồn Bang đứng trong căn phòng này toàn là cao thủ đệ nhất hạng của Câu Hồn Bang, là những nhân vật thân tín nhất của Câu Hồn Bang chủ, nên võ công của họ không phải tầm thường.

Hơn nữa phần lớn đã được Câu Hồn Bang chủ Thôi Ngọc Hoàn đích thân truyền thụ cho mấy thế Cự Linh Thần Chưởng, nên người nào cũng có công lực xuất phàm.

Bởi vậy cuộc giao tranh dữ dội vô cùng.

Tuy Kim Ngang Tiều đã hạ được hai tên ngay từ đầu, nhưng còn bảy tên khác vẫn cầm cự quyết một phen tử chiến với chàng.

Giữa lúc giao tranh hỗn loạn đó, phía bên ngoài bỗng có tiếng chân người chạy rầm rập, rồi tiếng vũ khí va chạm nhau loảng xoảng cùng những tiếng hét, tiếng kêu thê thảm nổi lên kinh người.

Trong chớp mắt cửa phòng đã bật tung, có tới hơn chục người nhảy vào.

Nhác trông thấy mấy người đó Kim Ngang Tiều mừng rỡ bội phần. Thì ra đi đầu là ba vị trưởng lão của Cái Bang cùng Bạch Thiên Vân, kế đó đến các cao thủ của Ngũ Quỷ Môn cùng một vài Hòa thượng của Bắc Thiếu Lâm.

Thì ra những người này đã theo một con đường bí mật xuống được tới sào huyệt của Câu Hồn Bang, mà phải đi qua ngôi một cổ.

Con đường bí mật này chính là đường mà Câu Hồn Bang chủ Thôi Ngọc Hoàn cùng bọn bộ hạ thủ túc đã làm ra. Họ định sau khi sát hại xong Kim Ngang Tiều và Thôi Ngọc Linh, tất cả sẽ theo đó mà thoát ra ngoài, lọt khỏi vòng vây của quần hào võ lâm.

Không ngờ Câu Hồn Bang tàn ác đa đoan đã đến ngày y nhận lãnh cái "quả" cũng những "nhân" đã gây ra. Bởi thế các cao thủ võ lâm tình cờ tìm được đường và xuống đến nơi vừa kịp giúp Kim Ngang Tiều.

Vừa tới căn phòng ngoài, các nhân vật võ lâm do các Trưởng lão Cái Bang lãnh đạo đã ra tay giết ngay bọn Câu Hồn Bang và U Minh Cung đứng canh gác phía bên ngoài.

Quả bất địch chúng, bọn Câu Hồn Bang và U Minh Cung tuy thị là cao thủ, địch làm sao được với số quần hào ập tới như đàn hổ dữ.

Trong chớp mắt bọn bên ngoài đã bị thanh toán ngay.

Bạch Thiên Vân vốn đang lo âu cho tính mạng Kim Ngang Tiều, thấy chàng vẫn an toàn đang tả xung hữu đột như thiên thần, chàng liền cả mừng nói lớn:

- Kim hiền đệ hãy nghỉ tay, để bọn ta thanh toán lũ này.

Hai Trưởng lão Cái Bang cũng chạy vội đến bên chàng vấn an:

- Bang chủ an khang, thuộc hạ rất mừng.

Thấy viện binh đã tới, Kim Ngang Tiều liền tra kiếm vào vỏ, chạy ngay lại Thôi Ngọc Linh, cõng trói cho nàng.

Thôi Ngọc Linh đã tỉnh lại, thấy ý trung nhân đã thoát hiểm, mừng đến ứa nước mắt.

Kim Ngang Tiều giải khai huyết đạo cho nàng rồi hỏi:

- Linh muội, có sao không?

Nhưng Thôi Ngọc Linh không trả lời chàng, nàng chỉ tay về phía góc phòng, giọng nghẹn ngào nói:

- Tiều ca, hãy nhìn xem ân nhân của chúng ta.

Kim Ngang Tiều giật mình quay lại, nhìn theo tay chỉ của Ngọc Linh, thấy tên Câu Hồn Bang vừa rút đao đâm Câu Hồn Bang chủ đang nằm gục bên vũng máu, chiếc mặt nạ bằng đồng của y đã rớt ra rồi.

Vừa nhìn rõ mặt của người ấy, Kim Ngang Tiều toàn thân chấn động, kêu lên một tiếng dài hãi hùng và đau xót.

Kỳ Vân!

Tên Câu Hồn Bang vừa ám toán Thôi Ngọc Hoàn chẳng ai xa lạ chính là cô bé xấu xí Kỳ Vân, người đã cùng Kim Ngang Tiều chia sẻ hoạn nạn ngay từ những ngày đầu khi Kim Ngang Tiều bị Câu Hồn Bang truy nã.

Kỳ vân... , Kim Ngang Tiều làm sao quên được cô bạn gái đó? Chính vì chàng chạy đến nhà Kỳ Vân, nên đã khiến Câu Hồn Bang sát hại cả cha mẹ Kỳ Vân, và làm cô bé đó tự nhiên côi cút, gia đình tan nát, lưu lạc giang hồ.

Nhưng về sau, từ lúc Kỳ Vân bị vợ chồng Ngô Công lão quái bắt đi và được vợ chồng quái nhân nhận làm nghĩa nữ truyền thụ võ công cho nàng, Kim Ngang Tiều bắt đầu nghi ngờ rồi đem lòng oán hận Kỳ Vân. Nhất là khi thấy Kỳ Vân gia nhập Câu Hồn Bang, mặc y phục đen viền trắng, đeo mặt nạ bằng đồng, chàng đem lòng căm thù nàng, nguyên rửa nàng đã quên thù nhà đi theo kẻ địch.

Đến nay Kim Ngang Tiều mới hiểu hành động của Kỳ Vân là một kế trường kỳ mai phục, sống bên kẻ thù cam tâm quy lụy kẻ thù là cốt để thừa dịp trả thù báo oán. Nàng đã thành công.

Không những thế nàng còn cứu được Kim Ngang Tiều và Thôi Ngọc Linh thoát khỏi con nguy hiểm ghê gớm nhất.

Kim Ngang Tiều xiết bao hối hận và đau xót.

Chàng chạy vội lại bên Kỳ Vân, quỳ phục xuống bên nàng, ứa nước mắt và gọi:

- Vân muội.

Nhưng Kỳ Vân lúc này đã hấp hối rồi, nàng trúng một mũi kiếm vào ngực, mắt đã sắp lạc thần.

Chợt nghe thấy tiếng Kim Ngang Tiều gọi, đôi mắt Kỳ Vân bỗng sáng hẳn lên, đôi môi nhợt nhạt của nàng nở một nụ cười và thều thào nói:

- Ngang tiều ca ca.

Kim Ngang Tiều nghẹn ngào:

- Vân muội, ngu huynh quả có mắt cũng như không... thật có lỗi với hiền muội. Vân muội hãy tha thứ cho ngu huynh.

Thôi Ngọc Linh cũng chạy đến quỳ xuống một bên, cầm tay Kỳ Vân và nức nở:

- Kỳ hiền muội... Hiền muội đã cứu sống ngu tử...

Thấy vết thương quá nặng, Ngọc Linh kinh hãi kêu lên:

- Tiều ca, mau lấy linh dược của Hoàng Hạc Đảo.

Nhưng Kỳ Vân khẽ lắc đầu:

- Vô ích. Tôi không sống được bao lâu nữa. Thôi tử tử... tử tử đã cứu tôi năm xưa, bây giờ tôi trả nghĩa lại, có sao?... Tôi chỉ mong hai người...

Bàn tay của Kỳ Vân bỗng nắm lấy tay Kim Ngang Tiều, gắng gượng kéo tay chàng đặt lên tay Thôi Ngọc Linh.

Kim Ngang Tiều và Thôi Ngọc Linh cùng sa lệ.

Kỳ Vân thều thào nói:

- Thôi tử tử... hãy trông nom cho Tiều ca. Tôi có vật này... tặng hai người.

Tay Kỳ Vân bỗng lặn vào bọc áo lấy ra mấy cuốn sách nhỏ, nửa phần đã thấm máu đỏ hồng, nhưng nét chữ còn rõ.

Đó chính là cuốn "Cự Linh Thần Công Kinh" và những bí kỹ võ công mà Kim Ngang Tiều trước đây quá tin yêu Thôi Ngọc Hoàn đã trao cho nàng ta.

Có lẽ Kỳ Vân đã biết Thôi Ngọc Hoàn giấu những vật này ở đâu, nên đã thừa lúc nàng ta vô ý, lấy trộm rồi giữ trong người để sau này trao lại cho Kim Ngang Tiều.

Kim Ngang Tiều cầm lấy mấy cuốn sách trong lòng vừa đau đớn vừa hổ thẹn. Chàng chưa biết nói sao thì Kỳ Vân bỗng mỉm cười nói tiếp.

- Ngang Tiều ca ca, tôi chỉ mong đại ca nhìn thấy tôi hạ sát kẻ thù, bây giờ tôi mãn nguyện rồi... Y đã giết cha mẹ tôi... tôi phải giết y...

Ánh mắt đã mất thần của Kỳ Vân hướng nhìn về phía góc phòng đối diện, nơi Cầu Hồn Bang chủ Thôi Ngọc Hoàn đang nằm thoi thóp thở.

Kim Ngang Tiều đứng lên đứng về phía kẻ thù.

Vết thương của Thôi Ngọc Hoàn còn nặng hơn Kỳ Vân rất nhiều. Nàng bị Kỳ Vân đâm vào sườn một mũi dao chí tử, sau đó lại trúng một chuồng của Kim Ngang Tiều người bắn tung lên, bao nhiêu phủ tạng trong người dập nát hết.

Người khác chỉ bị một trong hai vết thương đó cũng chết ngay rồi. Nhưng Thôi Ngọc Hoàn võ công chí cao, công lực thượng thừa nên tuy phủ tạng đã nát, khí vẫn chưa tuyệt.

Kim Ngang Tiều trông rõ mặt kẻ thù, bao nhiêu nỗi căm thù hờn oán lại nổi lên. Chàng nghĩ đến đêm Kim gia bị tàn sát, những lúc bị Cầu Hồn Bang truy đuổi khốn cùng.

Đôi mắt Kim Ngang Tiều bỗng lóe lên tia lửa ghê gớm.

Thôi Ngọc Hoàn nghe tiếng chân người bước tới gắng gượng đưa mắt lên nhìn. Thấy vẻ mặt đầy sát khí của Kim Ngang Tiều, nàng biết chết đến nơi, trong phút chốc khuôn mặt đẹp như hoa bỗng thoáng hiện một vẻ kinh hãi hoảng hốt lẫn oán độc.

Nhưng liền sau đó vẻ mặt Thôi Ngọc Hoàn bỗng biến đổi, trở nên nhu mì tươi tắn.

Thôi Ngọc Hoàn khẽ gọi:

- Kim lang!... Chàng định giết thiệp thật hay sao?

Vừa nói đôi mắt đẹp của Thôi Ngọc Hoàn đã ứa lệ, nước mắt chảy xuống ròng ròng. Bao nhiêu hung ác, độc hiểm đã biến đâu hết, chỉ còn lại một khuôn mặt nhu mì, diễm lệ của một thiếu nữ thơ ngây đáng thương.

Kim Ngang Tiều đứng ngây đờ người như tượng gỗ. Chàng choáng váng cả tâm thần không ngờ Thôi Ngọc Hoàn biến đổi mau lẹ đến thế.

Kim lang! Thôi Ngọc Hoàn quả là người nguy hiểm vô cùng.

Nàng đã nhắc đến tiếng gọi thân yêu đó trong lúc này, quả là đánh trúng nhược điểm của Kim Ngang Tiều.

Năm xưa, khi Kim Ngang Tiều còn mê say Thôi Ngọc Hoàn chỉ hai chữ "Kim lang" êm dịu đó khiến chàng ngây ngất, đến nỗi nghe theo lời Thôi Ngọc Hoàn, sai bảo vào trong Vĩnh Dạ động và bị mù cả hai mắt, suýt thành một mối hận ngàn đời.

Lúc này hai tiếng “Kim lang” lại như một gáo nước lạnh dội vào ngọn lửa căm thù đang ngút cháy trong lòng Kim Ngang Tiều.

Chàng bước đến bên Thôi Ngọc Hoàn là có ý định kết liễu tính mạng nàng, trả mối thù tuyệt hận cho cha mẹ và trừ khử một họa cho võ lâm.

Nhưng tiếng gọi của Thôi Ngọc Hoàn cũng như khuôn mặt đáng thương đầy nước mắt của nàng đã làm tâm thần chàng choáng váng.

Bản tâm của Kim Ngang Tiều là nhân từ và trung hậu. Vả lại chàng cũng biết Thôi Ngọc Hoàn trúng thương quá nặng, không thể nào thoát chết, chàng không muốn kết liễu tính mạng của nàng bằng một chuồng chí tử nữa.

Kim Ngang Tiều thở dài một tiếng!

Thôi Ngọc Hoàn, đôi mắt bỗng sáng rực lên khẽ nói:

- Kim lang... chàng thực... quên hết rồi hay sao?

Kim Ngang Tiều trong lòng rung động thấy Ngọc Hoàn vươn mình lên vì đau đớn, chàng liền cúi xuống điểm vào huyết đạo cho nàng đỡ đau và hỏi với giọng buồn rầu:

- Ngọc Hoàn! Tại sao nàng lại hành động như thế?

Thôi Ngọc Hoàn nhắm mắt lại, lắc đầu:

- Chàng đừng hỏi tại sao. Chàng...

Câu nói chưa dứt đi thì đột nhiên tay mặt nàng vung lên, ánh thép chói lòa. Lưỡi trủy thủ mỏng như lá liễu chuyên phá nội gia chân khí, đã ở trong tay Thôi Ngọc Hoàn từ lúc nào.

Trong lúc Kim Ngang Tiều đang cúi xuống điểm huyết cầm máu cho Thôi Ngọc Hoàn thì bàn tay của nàng cầm lưỡi trủy thủ nhắm cạnh sườn chàng đâm tới.

Kim Ngang Tiều giật mình.

Nhưng Thôi Ngọc Hoàn đã “hự” lên một tiếng, miệng trào máu.

Lưỡi dao chỉ đi được nửa đường, bàn tay Thôi Ngọc Hoàn đã cứng đờ dừng lại.

Kim Ngang Tiều kinh hoảng lùi lại một bước thì con dao trên tay Thôi Ngọc Hoàn cũng rớt xuống đất nghe “choeng” một tiếng.

Tử thần đã đến trước khi Thôi Ngọc Hoàn đạt được mục đích.

Có lẽ nàng vận dụng công lực lần chót để ám toán Kim Ngang Tiều, nên kinh mạch của nàng đứt hết, nàng chết ngay lập tức. Cánh tay nàng buông thõng xuống theo lưỡi dao vừa rút.

Trên nét mặt Thôi Ngọc Hoàn lộ một vẻ gì oán độc ghê gớm, khiến Kim Ngang Tiều ớn lạnh xương sống.

Có lẽ nàng căm hờn tử thần đến quá sớm khiến nàng không được toại nguyện để bắt Kim Ngang Tiều cùng theo nàng xuống chín suối.

Thôi Ngọc Linh thấy biến cố như vậy kinh hoảng chạy lại.

- Tỷ tỷ! Chỉ vì tỷ tỷ không nghe lời tiểu muội nay mới ra nông nỗi này!

Thôi Ngọc Linh khóc một lúc, rồi mới cùng Kim Ngang Tiều trở lại bên Kỳ Vân.

Nhưng lúc hai người lại, Kỳ Vân cũng đã tắt thở rồi. Trên môi cô gái khi chết vẫn còn giữ một nụ cười mãn nguyện.

Lúc bấy giờ cuộc giao tranh trong căn phòng cũng đã chấm dứt.

Các cao thủ của võ lâm quá đông, tiếp tục ùn ùn kéo tới, phe Câu Hồn Bang và U Minh Cung rút xuống chỗ này toàn là đệ nhất lưu cao thủ, nhưng số người ít, đếm đầu người từ trong tới ngoài chỉ được độ hai chục người. Tất nhiên bọn Câu Hồn Bang và U Minh Cung chiến đấu tuyệt vọng.

Có điều đáng nói là sau khi thấy Câu Hồn Bang chủ Thôi Ngọc Hoàn đã tuyệt mệnh, cả bọn thủ hạ thân tín, người nào cũng chiến đấu cho đến chết mới thôi, không ai chịu đầu hàng.

Thôi Ngọc Hoàn lòng dạ độc ác, nhưng có tài thâm phục bộ hạ thân tín như vậy kẻ cũng đáng phục.

Kim Ngang Tiều và Thôi Ngọc Linh đang đứng ngậm ngùi nhìn xác Kỳ Vân, thương xót cho số phận đau thương của nàng thì bỗng trong đám cao thủ Câu Hồn Bang đã gục ngã có một người loạng choạng đứng lên, người đầy máu chạy đến gạt Ngọc Linh sang một bên rồi ôm xác Kỳ Vân khóc lớn:

- Vân nhi! Vân nhi!... Con bỏ má đi như vậy, từ nay má sẽ cô độc trên cuộc đời này. Vân nhi! Con đã hành động tạo phản, lừa gạt cả lòng tin nhiệm của má. Nhưng má không trách cứ con đâu, Vân nhi sao không chờ má!

Giọng nói rõ ràng là một lão phụ. Người đàn bà đó vừa nói vừa khóc lóc thảm thiết vô cùng.

Kim Ngang Tiều nghe người đàn bà đó tự xưng má của Kỳ Vân, chàng kinh hãi lùi lại một bước.

Nhưng “keng” một tiếng, chiếc mặt nạ bằng đồng của bà đó đã rớt xuống đất, để lộ một chiếc đầu bạc tóc trắng xóa và bộ mặt một bà lão da mồi, khuôn mặt đầy máu tươi, nhưng đôi dòng lệ đầm đìa.

Kim Ngang Tiều nhìn thấy mặt người đó liền kêu lên một tiếng:

- A, lão bà!

Thì ra, người đàn bà đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Ngân Ngô lão quái, chuyên nuôi rít độc và sử dụng đôi rít Kim Tiền và Ngân Tiền.

Kim Ngô lão quái đã bị đá kẹp chết, chỉ còn một mình lão quái bà ở đây.

Kim Ngang Tiều chợt hiểu. Sở dĩ Kỳ Vân lấy được lòng tin yêu của Câu Hồn Bang chủ cùng là nhờ lão quái bà này. Ngân Ngô lão quái bắt được Kỳ Vân thâu nàng làm nghĩa nữ và truyền thụ võ công cho nàng.

Bình thường lão quái bà ở đâu Kỳ Vân ở đấy. Bởi thế hôm nay nàng mới có dịp đứng gần Câu Hồn Bang chủ và ra tay ám toán, trả thù.

Nhưng Ngân Ngô lão quái bà lúc này như người điên dại, chẳng đếm xỉa gì đến những cao thủ võ lâm ở xung quanh.

Lão quái bà ôm xốc xác Kỳ Vân lên lão đảo tiến ra phía cửa, miệng lầm bầm nói:

- Vân nhi, má đưa con đi một nơi yên tĩnh, quyết không còn kẻ nào dám động đến con. Vân nhi... ha ha... từ nay chỉ còn hai mẹ con ta.

Lão quái bà tuy bị thương nhưng chỉ là ngoại thương, nội lực vẫn còn nên còn đủ lực đem Kỳ Vân ra đi.

Đột nhiên một đệ tử Cái Bang quát:

- Lão quái, định chạy đi đâu, mau để mạng lại!

Kim Ngang Tiều bỗng giơ tay cản:

- Chư vị hãy để cho người này ra khỏi đây.

Lệnh của Minh chủ võ lâm quả là có hiệu lực phi thường, Kim Ngang Tiều vừa nói dứt lời, mọi người đã đứng sang hai bên, nhường chỗ cho Ngân Ngô lão quái bước đi.

Kim Ngang Tiều lại nói:

- Bạch đại ca, đại ca hãy đi theo Ngân Ngô lão bà, truyền lệnh của tiểu đệ cho mọi người canh giữ Mê Hồn Cốc rằng, tiểu đệ muốn cho Ngân Ngô lão bà đem thi hài của Kỳ cô nương ra khỏi nơi đây.

Bạch Thiên Vân cúi đầu cung kính:

- Tuân lệnh Minh chủ.

Nói đoạn chàng theo chân Ngân Ngô lão bà đi ngay.

Cuộc chiến đấu như vậy đã hoàn toàn chấm dứt. Các cao thủ Câu Hồn Bang và U Minh Cung bị sát hại hết. Có lẽ Ngân lão bà là kẻ duy nhất sống sót.

Trước khi cùng mọi người rời khỏi nơi này, Kim Ngang Tiều ra lệnh cho một số đệ tử Cái Bang và Ngũ Quỷ Môn chôn cất cho những nhân vật Câu Hồn Bang, trong số này cả người đàn bà mù chủ nhân ngôi cổ mộ mà võ lâm không biết tên họ.

Riêng Câu Hồn Bang chủ Thôi Ngọc Hoàn được chôn cất tại một căn phòng đẹp đẽ trong cổ mộ. Thôi Ngọc Linh đau đớn than khóc, chờ cho đến lúc chôn cất người chị xong mới theo Kim Ngang Tiều tìm đường lên mặt đất.

Khi mọi người trở lại Mê Hồn Cốc thì đấu trường đã thanh toán xong xuôi rồi, quần hào võ lâm, các vị Hòa thượng Bắc Thiếu Lâm và đệ tử Cái Bang, Ngũ Quỷ Môn đã tề tựu, mỗi người một việc nhộn nhịp vô cùng. Người lo chôn các xác chết, người kiểm điểm lại nhân số, soát lại binh khí, chữa chạy những người bị thương. Lại có những người lo việc bếp núc, để quần hào tạm dùng bữa trước khi lên đường.

Đột nhiên, có mấy tiếng "bùng... bùng..." từ ngọn núi kế cận vang lại.

Đó là tiếng chuông phong giao nhau.

Mọi người kinh hãi nhìn lên, mới thấy ở trên ngọn núi đó có hai bóng người đang giao chiến với nhau dữ dội.

Kim Ngang Tiều và một số cao thủ quần hào vội vàng chạy lên núi. Té ra hai người giao tranh chẳng ai xa lạ chính là Thiên Diệu Thần Cái và Phi Long Thư sinh, cha của Câu Hồn Bang chủ.

Nguyên Phi Long Thư Sinh là người túc trí đa mưu, thấy có sự đã hỏng, liền một mình lẳng lặng bỏ đi, chẳng chờ đợi đến lúc quần hào đột nhập vào sào huyệt của Câu Hồn Bang.

Không ngờ ma đưa lối quỷ dẫn đường. Phi long Thư Sinh vừa ra khỏi Mê Hồn Cốc thì đụng đầu ngay phải Thiên Diệu Thần Cái.

Đôi cự thù gặp nhau cuộc giao tranh xảy ra ngay vô cùng ác liệt.

Thật ra Phi Long Thư Sinh võ công chẳng kém Thiên Diêu Thần Cái chút nào. Nhưng lúc này Phi Long Thư Sinh biết Cầu Hồn Bang đã đại bại nên tâm thần hoảng hốt, chiêu pháp công lực đã kém trông thấy.

Lại đến lúc quần hào cùng Kim Ngang Tiều chạy đến bao vây, Phi Long Thư Sinh hoảng sợ phân tâm.

Chỉ trong chớp mắt đã nghe thấy “hừ” một tiếng, Phi Long Thư Sinh đã bị trúng một chưởng vào bả vai rồi.

Tuy chưa bị trọng thương, Phi Long Thư Sinh hết muốn giao đấu, vội sử dụng Phi Long Thân Pháp quay người bỏ đi.

Không ngờ giữa lúc ấy, ba bóng người nhảy vọt đến đứng chắn ngay trước mặt Phi Long Thư Sinh. Đó là ba trưởng lão của cái bang.

Phía sau, Thiên Diêu Thần Cái cũng ập tới, như thế là Phi Long Thư Sinh bị bốn người vây chặt vào giữa, hết đường tẩu thoát.

Thiên Diêu Thần Cái cười nhạt:

- Phi Long Thư Sinh, các hạ tàn ác đa đoan chắc hẳn không ngờ có ngày này.

Ngô trưởng lão trầm giọng nói tiếp:

- Phi Long ngươi hành sự ác độc, dụng tâm hiểm trá, hôm nay phải đền mạng cho các liệt sĩ võ lâm chết dưới tay bọn Cầu Hồn Bang các ngươi.

Nói đoạn Ngô trưởng lão từ từ giơ tay lên, sắp sửa hạ sát thủ.

Giữa lúc ấy đột nhiên có hai tiếng kêu cùng một lúc từ hai phía vang lại:

- Khoan!

- Ngừng tay!

Tiếng kêu thứ hai là tiến nói lạnh lạnh, thánh thót, từ sườn núi đối diện vọng tới.

Tiếng kêu vừa dứt thì hai bóng người phi thân tới, nhanh như điện xẹt. Đó là một người đàn bà trông còn trẻ măng, mặt mũi xinh đẹp như tiên nga.

Kim Ngang Tiều vừa thấy người đi đầu đã mừng rỡ kêu lên:

- Lý tử tử!

Người đó chính là Hắc Cốt Ma nương Lý Phụng Chỉ. Quần hào đã biết Hắc Cốt Ma Nương là nghĩa tử của võ lâm Minh Chủ, nên mọi người chấp tay vái chào cung kính.

Nhưng mọi người kinh ngạc nhìn thấy người đàn bà đi theo Hắc Cốt Ma Nương dung nhan đẹp đẽ, mặt còn trẻ măng, song tay đã nhăn nheo. Mọi người lạ lùng vì cứ theo thân pháp vừa rồi, người đó là một tuyệt đỉnh cao thủ, ngang hàng tôn sư các môn phái, nhưng quần hào không biết được người đó là ai.

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười chấp tay đáp lễ mọi người rồi nói:

- Để tôi giới thiệu cùng chư vị, người nghĩa muội mới của tôi.

Chỉ người đàn bà đi cùng Hắc Cốt Ma Nương nói tiếp:

- Chư vị chắc đã nghe danh người này nhưng chưa từng thấy mặt thật bao giờ. Vị này chính là Bách Hoa Nương năm xưa, có biệt hiệu là Cửu Quỷ Ác Bà đó vậy.

Cửu Quỷ Ác Bà! Tất cả quần hào, chỉ trừ Kim Ngang Tiêu còn lại đều kêu lên kinh hãi. Mọi người đã biết Cửu Quỷ Ác Bà xấu như quỷ dữ, không ai ngờ đó là mặt nạ da người bên ngoài, thật ra bộ mặt thật của Cửu Quỷ Ác Bà vô cùng xinh đẹp.

Thôi Ngọc Linh đã chạy đến bên mẹ.

Hai mẹ con ôm lấy nhau nước mắt ràn rụa.

Bách Hoa Nương liền nói:

- Chư vị quần hào, gia đình họ Thôi chúng tôi đắc tội với võ lâm quá nhiều, sát nghiệp chồng chất, đến nay hối lỗi cũng muộn rồi. Gia đình họ Thôi có năm người, đứa con trai lớn của tôi đã bị phế hết võ công, may được bảo toàn tính mạng, hiện đã quy y cửa Phật sám hối. Đứa con gái lớn ác tác đa đoan, tội nghiệp quá dày đã lãnh cái chết báo ứng rồi. Nay chỉ còn lại vợ chồng chúng tôi và đứa con gái nhỏ này, xin để chịu tội với võ lâm để tùy nghi xử trí, chúng tôi không chút oán than nào.

Giọng nói rất chân thành đầy nước mắt, nghe vô cùng cảm động. Quần hào ngàn người nhìn nhau.

Phi Long Thư Sinh thấy giọng nói như vậy, nét mặt xám xanh chẳng nói một lời.

Hắc Cốt Ma Nương bỗng cười lên khanh khách:

- Trong võ lâm, tà chính bao giờ cũng có hai đường chuyện ân oán trên chốn giang hồ không thể nào nói hết được, nhưng người ta ở đời, quý nhất là có lòng hối cải. Bách Hoa Nương đã cải tà quy chánh, cùng lão thân kết thành tỷ muội, lại có lòng thành đứng ra thay

mặt Thôi gia nhận lỗi. Theo ngụ ý, một cử chỉ như vậy cũng đủ chuộc lại phần lớn lỗi lầm xưa rồi. Vả lại kẻ gieo gió đã gặt bão, lão thân mong chư vị nể lòng, xóa bỏ hận thù với Thôi gia để võ lâm ngày nay được sóng lặng gió im. Chư vị nghĩ sao?

Kim Ngang Tiều cả mừng vội nói:

- Lòng tử tử nói chính hợp với ý kiến của tiểu đệ. Từ nay oán cừu xóa bỏ hết.

Kim Ngang Tiều là võ lâm minh chủ. Một khi chàng nói như vậy, còn ai muốn trái lời nữa? Các cao thủ võ lâm đều nói:

- Minh chủ đã hạ lệnh như vậy chính là đại phúc cho võ lâm. Từ nay mối oán cừu với Thôi gia xóa bỏ hết.

Bách Hoa Nương và Thôi Ngọc Linh chấp tay vái lại mọi người, nước mắt chan hòa coi bộ có vẻ xúc động lắm.

Phi Long Thụ Sinh bỗng thở dài một tiếng lẳng lặng quay đi, không nói một lời.

Thôi Ngọc Linh bắt nhẵn vội chạy theo gọi:

- Phụ thân...

Phi Long Thụ Sinh quay lại dừng bước. Mọi người ngạc nhiên thấy mắt ông ta ngấn lệ. Phi Long Thụ Sinh khẽ nói:

- Linh nhi, cha mừng cho con tìm được nơi nương tựa xứng đáng. Kim đại hiệp xứng đáng là võ lâm minh chủ. Tiếc rằng cha nhận thấy sự đó thì quá muộn rồi.

Nói dứt lời ông phất tay một cái, một luồng kinh lực đã đẩy Thôi Ngọc Linh về phía Kim Ngang Tiều. Đoạn ông xoay người phi thân đi thẳng.

Hắc Cốt Ma Nương cũng cười khanh khách dắt tay Bách Hoa Nương đi luôn. Về sau đôi bạn gái này tu luyện đến mức xuất thần nhập hóa, được người đời tặng cho mỹ hiệu "Bất Lão Song Tiên" sống trên một trăm tuổi, lão nào cũng tươi trẻ như còn xuân.

Kim Ngang Tiều và quần hào rời khỏi Mê Hồn Cốc.

Khoảng một tháng sau, tại Tổng Đàn của Cái Bang có cuộc lễ thành hôn giữa Kim Ngang Tiều và Thôi Ngọc Linh.

Võ lâm Minh chủ cưới vợ, yến tiệc linh đình khỏi phải nói. Tất cả các nhân vật cao thủ võ lâm đến tề tựu chúc mừng. Vợ chồng Phi Long Thụ Sinh mỗi người ở mỗi nơi, nhưng ngày đó cũng đến để rảnh và gái lạ mừng. Còn Hắc Cốt Ma Nương đứng chủ hôn về phía nhà trai.

Kim Ngang Tiêu bao lần từ tạ chức võ lâm minh chủ, nhưng quần hào không chịu, chàng đành phải giữ chức đó cho đến chết.

Về sau, Kim Ngang Tiêu được vợ hiền Thôi Ngọc Linh giúp sức hưng phục được phái Côn Luân, người con trai cả của chàng giữ chức chương môn nhân phái này. Còn Ngũ Quỷ Môn cũng được hưng thịnh và hưng lại được tôn giáo, tìm cách thâm phục nhân tài để mưu việc đánh đuổi quân Mông Cổ ra khỏi bờ cõi. Nhưng đó là việc đời sau không liên hệ gì đến bộ truyện này.

Tác giả chân thành cảm tạ bạn đọc đã theo dõi cuốn truyện từ đầu và xin chấm dứt bộ Cự Linh Thần Chưởng ở đây.

- o **HẾT** o -